

# Kim Tiền Bang

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Kim Tiền Bang</b>    | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 8        |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 12       |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 15       |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 18       |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 21       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 23       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 26       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 29       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 32       |
| 12. Chương 12 . . . . . | 36       |
| 13. Chương 13 . . . . . | 41       |
| 14. Chương 14 . . . . . | 45       |
| 15. Chương 15 . . . . . | 47       |
| 16. Chương 16 . . . . . | 50       |

## Kim Tiền Bang

---

### Giới thiệu

Hãy đọc và ủng hộ [truyenclub.com](http://truyenclub.com) bạn nhé

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-tien-bang>*

## 1. Chương 1

### CHƯƠNG 1

Tiền Tiểu Phi vẫn cho rằng mình hạnh phúc.

Tuy rằng không biết phụ mẫu là ai, nhưng hắn từ nhỏ đã được lão đại của một tập đoàn móc túi thu dưỡng, không phải lo ăn mặc; tuy rằng chưa bao giờ đi học, nhưng hắn học ở đồ thư quán của bang cũng không thua bạn đồng trang lứa [không cần kỳ quái vì sao tập đoàn móc túi lại có đồ thư quán, thời đại kinh tế tri thức, lão đại đương nhiên cũng hiểu được tri thức chính là tiền]; tuy rằng lão đại thường xuyên đánh hắn mắng hắn, còn buộc hắn ra ngoài trộm ví người ta, nhưng hắn chưa bao giờ hạ thủ với người tốt [ít nhất hắn cho là tốt], bởi vậy cũng sống thoải mái an tâm. Nhìn những kẻ ăn không ngon mặc không đủ ấm, lúc nào cũng ở ranh giới sống chết đấu tranh với bệnh tật, Tiền Tiểu Phi may mắn chính mình có cơ sở kinh tế cùng với thân thể khỏe mạnh.

Tóm lại, Tiền Tiểu Phi nhận định chính mình cùng với những thanh niên bình thường sống hạnh phúc dưới ánh mặt trời cũng không có gì khác biệt, trừ bỏ bọn họ là học sinh mà mình là móc túi, phân công xã hội bất đồng mà thôi, cũng không có gì to tát.

Chính là khi Tiền Tiểu Phi mười chín tuổi mười một tháng hai mươi ba ngày, nhận định này bắt đầu dao động.

“Đại thúc, người xác định?”

“Đương nhiên, không tin người cứ đi hỏi mọi người, hoàng đế hiện tại đã từng là hòa thượng đó.”

Xem ra chế độ phong kiến triều Minh quả thực giống như sách lịch sử ghi, không hề nghiêm khắc, ngay cả một lão bá bán bánh nướng cũng có thể gọi thẳng tục danh của hoàng đế.

Hai giờ sau, Tiền Tiểu Phi dừng nói chuyện với lão bá bán bánh. Trải qua hai giờ nói chuyện, hắn đã hoàn toàn tin tưởng mình rơi vào triều Minh, chính xác là Minh sơ, khi Chu Nguyên Chương làm hoàng đế.

Ai, chính là không có một thanh niên hạnh phúc nào lại cầm ba trăm nhân dân tệ vừa trộm được đi vào đường tối, sau đó rơi xuống một hố ga bị tên đạo tặc thiếu đạo đức nào đó trộm mất nắp, khi tỉnh lại phát hiện mình nằm ở một quán bánh nướng không biết tên, trong tay còn cầm chặt một cái bánh.

Tại gia thiên nhật hảo, xuất môn bán lộ nan (ở nhà ngàn ngày thì chả sao, vừa ra cửa đã gặp chuyện), Tiền Tiểu Phi hiện tại thập phần hoài niệm lão đại, hai mươi năm qua vẫn ăn của y, ở chỗ y, dùng đồ của y, đột nhiên rời đi quả thực có chút không thích ứng được, mà lão đại chắc cũng rất nhớ hắn, tuy rằng lão đại thường bảo đem hắn về nuôi là sai lầm lớn nhất, tập đoàn cũng quả thật vì hắn mà bị cảnh sát bắt ngờ tập kích n lần, nhưng hắn vẫn đem lão đại đối đãi như thân nhân, cũng từng nghĩ hầu hạ y đến già. Hắn tin tưởng lão đại cũng muốn vậy, vì y không chỉ một lần nói qua “còn như vậy tiếp tục người chờ đưa ma ta đi”.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Tiền Tiểu Phi vô mục đích lang thang tìm tảng đá ngồi xuống, lục lọi toàn thân mới tìm được ba trăm nhân dân tệ cùng một bọc nhỏ công cụ [công cụ phạm tội] và một cái nhẫn.

Ở thế giới này hắn chẳng có bạn hữu nào, cũng không có ý định mạo hiểm thử nhảy vào hố ga chết đuối lần nữa, huống hồ thời nhà Minh cũng chả có hố ga, mà bánh nướng đại gia kia cũng chẳng có manh mối gì.

Tiền Tiểu Phi chống cảm trầm tư, quần chúng Minh triều lại chống cảm soi hắn. Thói thích xem náo nhiệt hắn là từ cổ đã có đi.

Cũng chẳng trách mọi người xúm lại xem, ở thời Minh sơ, cái mái tóc vàng của Tiền Tiểu Phi quả thật rất chói mắt, đây là còn chưa kể đến tai trái còn đeo khuyên tai thủy tinh màu tím, còn mặc nguyên cả bộ jeans.

Mất thấy người tụ tập càng ngày càng nhiều, Tiền Tiểu Phi bức thiết hy vọng thoát thân. Nghĩ là làm, hắn đột nhiên đứng dậy dùng toàn lực hướng ra ngoài chạy, không nghĩ đám người cũng theo hắn chuyển động, chen thành một đống.

“ta, ta sắp không thở được -” tiếng kêu cứu của Tiền Tiểu Phi ở giữa đám ồn ào hoàn toàn không có tác dụng.

Nếu thời đại này mà có báo chí, ngày hôm sau trang nhất đầu đề nhất định là “Một thanh niên không rõ nguyên nhân bị kẹp chết ở đầu đường XX”.

Ồ ~ sinh mệnh tuổi trẻ sao lại có thể như vậy trôi đi, Tiền Tiểu phi trong lòng bùng lên khát vọng sống! Chỉ thấy hắn đem hết toàn lực ngửa mặt lên trời kêu to –

“Xem a! Trên trời có cái gì a!”

Mọi người trong nháy mắt đồng loạt theo một phản xạ có điều kiện mà ngẩng đầu lên.

Sau đó, Tiền Tiểu Phi chạy thoát.

Cái này gọi là trí tuệ a! Tiền Tiểu Phi vì chính mình trốn thoát thành công mà dương dương tự đắc. Bất quá vì phòng ngừa lần thứ hai bị đề, hắn buộc phải tìm cách kiếm một bộ quần áo.

“Cầm đồ! Cầm đồ! Tuyệt không lừa đảo, vàng bạc quần áo, đồng tẩu vô khi!”

Quả thực là muốn gì được nấy, trước mặt Tiền Tiểu Phi xuất hiện ngay một cái bảng thật to “Cầm đồ”.

Trong \*\*\* chỉ có một hỏa kế, vừa thấy Tiền Tiểu Phi bước vào đã chạy ra đón, vẻ mặt nịnh nọt: “Vị khách quan này, có gì cần tiểu nhân hỗ trợ?”

Ý thức phục vụ quá kém, thấy mình mặc như vậy còn hỏi mấy thứ dư thừa. Tiền Tiểu Phi vừa nghĩ vừa lấy cái nhẫn ra, đây là nhẫn bạch kim khắc văn giới tuần trước hắn chôm của một tên chính khách, nếu ở hiện đại hắn là phải bán được xấp xỉ ba ngàn nhân dân tệ.

Hỏa kế xem cái nhẫn nửa ngày, chăm chú không nói một câu. Đến lúc Tiền Tiểu Phi hết cả kiên nhẫn, hỏa kế mới lên tiếng gọi lão bản.

Diễn hình cho loại nhà giàu mới nổi, bụng phì toàn mỡ, cười lên vẻ mặt dữ tợn.

“Vị khách quan này, nhẫn bạc của người quả thực rất nhỏ, căn bản không đáng giá tiền!” Lão bản vừa nói vừa không ngừng chà lau nhẫn, vẻ mặt rõ ràng là vừa thấy đã thích.

Gì chứ, nhẫn?! Đúng là không biết phẩm vị mà! Còn có, cái gì mà nhẫn bạc a, đây là bạch kim nha! Tiền Tiểu Phi thật là cảm kích cực độ, chính là không thể nào cũng một người triều Minh nói xem bạch kim cùng bạc khác nhau chỗ nào đi.

“Bất quá hoa văn khắc ở mặt trên thật ra tinh tế.” Lão bản lại lên tiếng.

“Coi như là người tinh mắt.” Tiền Tiểu Phi một bụng tức giận cuối cùng cũng có chút nguôi ngoai, “Nói đi, bao nhiêu tiền?”

“Àn...” Lão bản ra vẻ trầm tư, sau đó phun ra một câu làm Tiền Tiểu Phi choáng váng, “Nhiều nhất năm lượng.”

Nhẫn của ta! Tiền Tiểu Phi không ngừng hít sâu, sau đó tươi cười một cái đến đáng sợ: “Hảo, thành giao.”

Lão bản nghe vậy hoa tâm nộ phóng, hai mắt sáng lên. Chỉ thấy hắn đen nhẫn nhét vào trong lòng, sau đó phân phó hỏa kế: “Đi lấy tiền.”

Mắt thấy hỏa kế biến mất ở buồng trong, Tiền Tiểu Phi cũng thuận thế đuổi theo, không nghĩ bị lão bản tiến lên ngăn trở, đầu đập ngay vào một bức-tường-thịt.

“Ta nói vị khách quan này, người không cần nóng vội làm gì!” Lão bản hiển nhiên có chút bất mãn, vừa nói vừa cau mày phui bụi tại chỗ bị Tiền Tiểu Phi đâm vào.

“Nga.” Tiền Tiểu Phi không cam lòng đáp một tiếng.

Hỏa kế quả nhiên rất nhanh đem bạc giao đến tay Tiền Tiểu Phi.

Cân cân bạc vụn trong tay, Tiền Tiểu Phi trong lòng lập tức rõ ràng, này mới có hơn bốn lượng mà! Thật đúng là hắc \*\*\* không hơn không kém. Bất quá hắn cũng chẳng muốn nói nhiều, hai tay ôm quyền: “Cáo từ!”

Hai mươi phút sau, trên đường ít đi một kẻ kì trang dị phục, nhiều hơn một công tử phong độ tao nhã.

Cúi đầu nhìn chính mình một thân bạch y, Tiền Tiểu Phi cảm thấy hiệu quả cũng không tồi. Đây là hắn đã cố cải trang đến mức tốt nhất rồi, còn tóc thì đúng là không có cách, đành phải chờ dài ra rồi nói.

Sắc trời dần tối, Tiền Tiểu Phi quyết định trước hết phải đi tìm khách \*\*\*.

Cách đó không xa, một khối vảo bố bay pháp phối, mặt trên đề bốn chữ thật to – Dị hương khách \*\*\*.

Độc tại dị hương vì dị khách (chỉ có người khách tha hương tại nơi đất lạ), thật đúng là hợp chính mình, Tiền Tiểu Phi nghĩ liền đi tìm nơi ngủ trọ.

Giá phòng khách \*\*\* cũng không đắt, một đêm hai lượng bạc, chẳng qua bao lâu Tiền Tiểu Phi đã được đưa đến phòng.

“Khách quan, đây là nước ấm ngài yêu cầu, ngài có muốn ăn chút gì không?”

“Không cần.” Tiền Tiểu Phi buổi chiều ăn bánh nướng còn chưa có tiêu hóa hết nữa.

“Vậy thỉnh khách quan nghỉ ngơi, tiểu nhân ra ngoài.” Tiểu nhị rất nhanh liền ly khai.

Trong bồn nước ấm, hơi nước lượn lờ, ngọn đèn lay động, như ẩn như hiện. Thế giới dường như thật, lại dường như giả, hư hư thực thực. Ý nghĩ cũng trở nên mơ hồ, có lẽ hết thảy là một giấc mộng cuối thu, sáng mai rời giường đâu sẽ vào đó.

Tiền Tiểu Phi lắc lắc đầu, bắt đầu rửa mặt. Nước nóng chạm vào mặt, tất cả cũng trở nên rõ ràng. Hắn thực sự đã đến triều Minh, cũng thực sự đang ở trong một cái khách \*\*\* hơn sáu trăm năm trước, bên người bất cứ thứ gì cũng là văn vật có giá trị cả.

Rửa mặt xong, hắn lại nhớ tới sắc mặt của cái tên chủ hiệu cầm đồ kia, quả nhiên triều đại nào cũng có loại người như thế. Bất quá –

Tiền Tiểu Phi sờ soạng bên hông một lúc, sau đó mở bàn tay, một chiếc nhẫn bạch kim tinh xảo đã nằm trong lòng bàn tay.

“Thiết ~ cùng ta đấu!”

Cơn buồn ngủ kéo đến, Tiền Tiểu Phi thổi tắt ngọn đèn.

Đêm bắt đầu.

## 2. Chương 2

### CHƯƠNG 2

Tiền Tiểu Phi có một giấc mơ kì quái, trong mơ hắn đi tại một đường hầm tối đen, bốn phía đều là hắc ám, chỉ có một tia sáng ở phía xa xa. Hắn cố gắng đi về phía ánh sáng, nhưng mãi không đến gần được. Chính là, khi hắn kiệt sức muốn bỏ cuộc, không biết từ nơi nào mọc ra một bàn tay, hung hăng tát một phát, làm má trái của hắn rất bồng.

“TMD! (Con-mẹ-nó) Đứa nào đánh tao!” Tiền Tiểu Phi phẫn nộ tỉnh mộng, lại bị cảnh tượng trước mắt làm đầu óc trống rỗng. Đây không có phải là phòng của hắn nha, cũng không phải là giường sắt của hắn, cũng không thấy đèn ngủ ở đầu giường. Hắn đang ở Minh triều, tại Dị hương khách \*\*\*, nằm trên giường gỗ của khách \*\*\*.

Đều tại cái giường cứng muốn chết, làm hại hắn mơ mấy thứ kỳ quái.

Tiền Tiểu Phi theo bản năng sờ sờ má trái, ai dè thực sự đau nha!

Chả lẽ không phải là mộng?

Tiền Tiểu Phi châm đèn, đi đến trước gương đồng.

Hình ảnh trong gương mơ mơ hồ hồ, chỉ có thể thấy được má trái có một vết sưng đỏ.

Tiền Tiểu Phi hắn tuy không dựa vào mặt mũi mà kiếm ăn, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là ngọc thụ lâm phong, thế mà vừa đến Minh triều dung nhan đã bị phá hủy!

Bất quá mê tín đến thế nào cũng không thể tin là mơ cũng có thể gây thương tổn thật đi, cho nên...

Hắn cầm ngọn đèn, sờ soạng trên giường một hồi lâu, rốt cuộc phát hiện một vật cứng cứng, chính là một mảnh ngói nhỏ, tuy mỏng manh nhưng sắc bén dị thường. Đầu sở dĩ đau thương người hắn là nó đi.

Nhưng là thế nào trên giường lại có mảnh ngói được?

Tiền Tiểu Phi mới nghĩ tới đây, đột nhiên trên nóc nhà truyền đến một trận thanh âm kỳ quái, nghe kỹ lại hình như là tiếng người đánh nhau.

Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên nhớ tới [Đại nội mật thám](chắc tên phim gì đó), Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành cùng tứ đại cao thủ quyết đấu trên nóc nhà, chẳng qua người ta là đánh trên nóc phòng của hoàng đế, hơn nữa mấy người kia diện mạo thật sự là...

Tiền Tiểu Phi vừa tự hỏi mấy thứ chả có tác dụng gì, vừa nhẹ nhàng chuồn, bởi vậy chỉ chớp mắt đã từ phòng bên trái té sang phòng bên phải, chẳng qua là việc này lại thành chuyện may mắn nhất cuộc đời hắn. Nguyên nhân là hắn vừa lò dò vào phòng bên phải, liền nghe được một tiếng nổ, một người thẳng tắp từ nóc nhà bay vào phòng hắn, vừa vụn rơi vào phòng trái.

Tiền Tiểu Phi lau lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi mà rơi lên người mình thì ngóm luôn mất!

Hết thấy trở về yên tĩnh, trên nóc nhà cũng không còn tiếng động. Tựa như chưa có gì phát sinh quá. Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất, đó là trong phòng có thêm một người nằm trên mặt đất. Nga, còn có nóc nhà thêm một cái lỗ to nữa.

Chính là, trong nháy mắt, Tiền Tiểu Phi rơi vào trạng thái hóa thạch. Người trước mặt sinh tử chẳng rõ làm cho hắn cảm thấy không ổn. Nói thật, Tiền Tiểu Phi là móc túi chứ không phải cường đạo, thân thể cũng khỏe như trâu, không đánh người càn chưa từng nằm viện, bởi vậy hắn chưa bao giờ gặp qua người chết. Thành linh một cái xác hiện ra trước mắt quả thực là một cái khảo nghiệm ác liệt.

“Khụ, khụ!” Người nằm trên mặt đất đột nhiên lên tiếng.

Cảm ơn trời đất, còn chưa có chết! Tiền Tiểu Phi cơ hồ là mừng phát điên luôn, chạy đến nâng nam nhân kia dậy, hận không thể ngay lập tức làm cho hắn cút xéo không bao giờ xuất hiện trước mắt mình nữa.

Bất quá nam nhân kia tựa hồ bị trọng thương, căn bản không thể động dậy, thanh âm cũng dị thường suy yếu: “Thiếu hiệp, đem cái này giao cho, giao cho Xuân Phong Môn... Khụ, khụ...”

“Xuân Phong Môn là cái gì a?” Tiền Tiểu Phi sốt ruột hỏi.

“Xuân Phong Môn...” Nam nhân không nói thêm gì nữa, bởi vì tử thần cũng không cho hắn thời gian nữa.

Nam nhân không nhúc nhích, đã chết.

Tiền Tiểu Phi có cảm giác như vừa bị lừa đảo. Chết đi chết xừ đi, làm gì lại sống lại làm hại ta cao hứng một hồi! Còn nữa, nói lại còn không nói hết, biết rõ chính mình không nói được thì đừng có nhắc lại hai lần “Xuân Phong Môn”, cứ nói thẳng vào đề đi cho rồi, bốn chữ cũng không nói nổi nữa!

Tiền Tiểu Phi nhìn bản quyền phổ nam nhân giao cho, cái này là gì mà khiến người ta không tiếc tính mạng bảo hộ? Chẳng lẽ là võ công bí tịch hay được nhắc trong tiểu thuyết võ hiệp?

Ý tưởng xét qua đầu làm Tiền Tiểu Phi hưng phấn không thôi, hắn vội vàng đem quyền phổ mở ra, trong là hình vẽ, dưới mỗi hình đều có mấy dòng giải thích. Bất quá Tiền Tiểu Phi cũng không hiểu cái gì là “Mạch hối nhân trung, khí thôn đan điền” (bạn cũng X hiểu, chắc là cái gì mà tụ khí ở đan điền xyz...), cho nên chỉ có thể xem hình ảnh.

Ba khắc sau, Tiền Tiểu Phi vẽ mặt đầy hắc tuyến. Đây là cái bí tịch gì nè, càng xem càng thấy giống trong đồ thư quán của bang tăng năm hàng ba bên trái cuốn thứ hai – video thể dục [Tam lộ trường quyền] (ba đường trường quyền) vậy nè? Chính là hiện tại trường đại học thể dục nào chả dạy cái này.

Kỳ thực cũng không phải, bản quyền phổ này chính là tổ sư gia của “Tam lộ trường quyền”, trải qua mấy trăm năm biến đổi mới biến thành loại thể dục kia.

Quên đi, miên man suy nghĩ cũng chẳng được gì, hiện tại quan trọng nhất là cái thi thể bên cạnh này.

Nói không sợ hãi là nói dối, Tiền Tiểu Phi thật sự rất khẩn trương. Hắn đã mắng thầm cũng không dưới mấy vạn câu, nhưng thế nào cũng không thay đổi được sự thật. Chủ nghĩa nhân đạo trong lòng đột nhiên phát huy tác dụng, dù sao cũng không thể để người ta tại đây, Tiền Tiểu Phi đành phải lôi chân bông ta đem nam nhân gói lại, dùng màn buộc chặt, thừa dịp nguyệt hắc phong cao chuồn êm khỏi khách \*\*\*.

Tiền Tiểu Phi từ cửa sổ nhìn thấy phía sau khách sạn là một rừng cây. Hắn hiện tại đang ở trong rừng tìm chỗ chôn cái xác.

“Thi thể sẽ không tự nhiên sống lại đi?” Xung quanh tiếng gió thổi thê lương làm cho Tiền Tiểu Phi không tự chủ được lên tiếng phá vỡ sự yên lặng đến quỷ dị, bất quá thực rõ ràng là càng nói càng khủng bố.

“Ta, ta đây là, là đang tích đức làm việc thiện, người biến thành quỷ cũng được, nhưng đừng tới tìm ta!” Tiền Tiểu Phi sợ hãi, rằng va vào nhau lập cập, đồng thời dùng một cái tốc độ hoàn toàn tương phản với tốc độ nói mà đem người ta chôn kỹ.

Khi Tiền Tiểu Phi ra khỏi cánh rừng, trời đã bắt đầu sáng.

Khách \*\*\* chắc chắn là không thể trở về rồi, Tiền Tiểu Phi sờ sờ quyền phổ trong lòng, biết chính mình tiếp theo phải làm gì.

Không có chút do dự, nam nhân lâm chung phó thác làm cho hắn có cảm giác mình mang một sứ mệnh nặng nề.

“Vị đại gia này, Xuân Phong Môn đi như thế nào?”

“Đừng, đừng hỏi ta!”

“Vị bác gái này, người có biết Xuân Phong Môn sao?”

“Không biết, không biết!”

“Vị này... Ai, người đừng chạy a!”

Chính ngọ, Tiền Tiểu Phi miệng lưỡi đã khô khốc cả. Hắn không rõ một cái Xuân Phong Môn có bao nhiêu thần bí, cứ nhiên không ai biết, hơn nữa không biết thì thôi, tất cả lại còn lẫn thật xa, hắn cũng không phải bệnh truyền nhiễm!

Tiền Tiểu Phi ngồi ở bên đường buồn bực, bỗng nhiên cảm giác chính mình bị một bóng đen bao phủ.

Ngẩng đầu, Tiền Tiểu Phi thấy rõ trước mặt xuất hiện một nam nhân. Một thân tử y, ước chừng hai ba hai tư tuổi, ngũ quan thực tuần tú, pha chút vị nho nhã.

“Nghe nói huynh đài đang hỏi thăm về Xuân Phong Môn?” Thanh âm của nam nhân thực trong trẻo, nghe thực thoải mái.

“Người có biết?” Tinh thần Tiền Tiểu Phi lập tức tỉnh táo. Cái gọi là hi vọng chính là loại cảm giác này đi.

“Trước tiên có thể nói cho ta tiết vì sao người muốn đến Xuân Phong Môn được không?”

Nam nhân vừa nói, vừa lộ ra một nụ cười mê người, Tiền Tiểu Phi thiếu chút đã ngất xỉu. Cũng rất may hắn nhanh chóng thanh tỉnh lại, cũng bắt đầu cảnh giác hơn.

“Ta như thế nào cảm thấy người đang dụ ta xưng tội?”

“Dụ người xưng tội?” Nam nhân biểu tình mê mang, “Nghĩa là sao?”

Biểu tình của nam nhân làm cho Tiền Tiểu Phi bừng tỉnh đại ngộ: “Nha, ta đã quên, người là...”

“Àn?” Nam nhân càng thêm không hiểu.

“Không có gì.” Tiền Tiểu Phi không có ý định giải thích cho hắn mấy cái thuật ngữ chuyên nghiệp của thế kỷ hai mươi mốt, “Của ta ý tứ là, ta có thể không nói lý do đi Xuân Phong Môn được sao?”

Nam nhân nhìn chằm chằm Tiền Tiểu Phi một lúc, sau đó lại lộ ra nụ cười sáng lạn: “Đương nhiên, nói hay không là tùy người.”

Sau đó nam nhân bắt đầu hướng phố tây đi.

Tiền Tiểu Phi có cảm giác nam nhân là đánh giá hắn là vô hại, hoặc là nói chẳng làm được cái gì kinh thiên động địa mới lộ ra nụ cười sáng lạn như thế, hoặc cũng có thể nói là nụ cười yên tâm đi, mới có thể dẫn đường cho hắn.

Tuy rằng bị người khác xem thường cũng có chút không cam lòng, Tiền Tiểu Phi vẫn là bước nhanh theo.

Xuân Phong Môn đúng là phù hợp hết thấy đặc thù của tà giáo trong võ hiệp tiểu thuyết – địa điểm bí ẩn, kết cấu phức tạp, môn chủ kỳ quái.

Chính mình sẽ không bị cuốn vào cái gì giang hồ phân tranh đi, Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên thấy lo lắng. Hắn cảm thấy hiện tại mình rất là giống Trương Vô Kỵ lên Quang Minh Đỉnh, khác biệt duy nhất là Trương Vô Kỵ hắn không biết võ công. Cho nên Trương Vô Kỵ thật thì có thể lên làm giáo chủ mà chính hắn thì rất có khả năng sẽ chết thật sự thảm.

Trước tiên là nói về địa điểm bí ẩn, Tiền Tiểu Phi theo nam nhân quẹo trái lái đồng chuyển tây gần hai giờ, hoàn toàn mất hết cảm giác về phương hướng, chỉ biết là Xuân Phong Môn ở ngoại thành.

Nói đến kết cấu phức tạp, từ khi vào cửa Tiền Tiểu Phi không ngừng gặp lỗi rẽ, ngã tư, thậm chí ngã tám! Trời ạ, hắn cảm thấy thân ảnh của nam nhân phía trước trong nháy mắt thật là to lớn nha, người này hẳn là trí nhớ kinh người, không thì ắt là trực giác cực kỳ chuẩn.

Cuối cùng nói về môn chủ. Hắn kỳ quái không phải là ở diện mạo, bộ dáng cũng coi như là anh tuấn đi, nhưng không thể so với nam nhân dẫn đường kia được; cũng không phải ở quần áo, đều là hắc y bình thường, không có u ám như tưởng tượng. Hắn kỳ quái ở chỗ thái độ với Tiền Tiểu Phi. Nhìn thấy Tiền Tiểu Phi, phản ứng đầu tiên của hắn là đại ra một thời gian dài [đương nhiên đây là Tiền Tiểu Phi thấy thế, chứ kỳ thực đối phương là sưng sốt thật lâu], sau đó bỗng nhiên cười ha hả.

“Sa Ngữ, người lôi đầu ra cái thứ này vậy?”

Tiền Tiểu Phi chán ghét nhú mày, không phải vì bị gọi là “thứ này”, mà vì nụ cười của tên kia.

Tiền Tiểu Phi chán ghét cách cười kia, trong ánh mắt hoàn toàn không có tiểu ý, làm cho người ta nhìn thấy không thoải mái.

Không muốn cười thì cười làm gì chứ!

“Ta lang thang trên đường thì thấy hắn chạy quanh hỏi về Xuân Phong Môn, nên mới đem hắn đến.” Tử y nam tử cười đến tự tại, “Bằng không hắn chỉ sợ cả đời tìm cũng không đến nơi này.”

Hắc y nam tử nghe vậy cũng cười theo: “Dễ dàng vậy, không sợ hắn là địch nhân sao?”

Hai người nói chuyện làm Tiền Tiểu Phi thập phần bất mãn, rõ ràng không coi mình ra gì mà.

“Hai người đủ chưa?” Tiền Tiểu Phi rốt cục nhin không được lên tiếng, “Người rõ ràng đoán chắc ta không có uy hiếp gì mới mang vào!” Tiền Tiểu Phi nói xong lại quay đầu về phía hắc y nam tử, “Còn có người, cần bản cũng nghĩ vậy còn cùng với hắn kẻ xướng người họa, có ý tứ thật!”

“Hàn, người có thấy là hắn nói chuyện là lạ?” Tử y nam tử, cũng chính là Sa Ngữ, bởi vì Tiền Tiểu Phi cuối cùng một câu “có ý tứ thật” mà lại mơ hồ.

Nam nhân được gọi là Hàn không phản ứng giống Sa Ngữ, mà lại cảm thấy hứng thú nhú mày.

“Sa Ngữ, có lẽ hắn không đơn giản như người tưởng tượng.”

“Cũng có khả năng.” Sa Ngữ có chút dăm chiêu, “Bất quá khả nghi nhất là bối cảnh của hắn, người nhìn tóc hắn coi, ta không nhớ có môn phái nào có cái dạng tóc này.”

“Bối cảnh...” nam nhân lại bắt đầu cười, “Có lẽ thực sự không bình thường đâu...”

Đương nhiên không bình thường! Tiền Tiểu Phi kinh thường thầm nghĩ, ta chính là người thế kỷ hai mươi mốt a!

“Người từ đâu tới đây?”

Tiền tiểu phi cảm giác nam nhân hỏi thực kỳ quái, tựa như biết chính mình không phải người ở thế giới này.

Bất quá hắn rất nhanh liền quên ý niệm này, bắt đầu nổi hứng đùa dai: “Cộng hòa dân chủ nhân dân Trung Hoa, chưa từng nghe qua đi?”

Sa Ngữ nghe vậy nhú mày nhìn phía hắc y nam tử: “Đó là nơi nào? Hàn, người nghe qua sao?”

Hắc y nam tử không trả lời, lại hỏi tiếp: “Người tới Xuân Phong Môn làm cái gì?”

“Nha! Thiếu chút đem chính sự quên luôn!” Tiền Tiểu Phi giống như bỗng chợt nhớ ra cái gì, liền hỏi, “Các người ở đây có ai cần quyền phổ không?”

Sa Ngữ nghe vậy ngã ngào ~ Lúc trước thần thần bí bí không thể nói lại là loại chuyện này, đi đến Xuân Phong Môn bán quyền phổ?!

Hắc y nam tử nghe vậy cũng ngã ~ Lúc này cho rằng hắn không đơn giản tựa hồ là mình đa lo chẳng?

### 3. Chương 3

#### CHƯƠNG 3

Phản ứng của hai người làm cho Tiền Tiểu Phi ý thức được cách biểu đạt của mình tựa hồ có vấn đề.

“Không phải, không phải! Ý ta là ta có một bản quyền phổ, các người ai cần?”

Ngã lần hai

~“Thứ ta nói thẳng,” Sa Ngữ cố nhịn cười, “Hai câu người nói ta chẳng thấy có gì khác biệt.”

“Quên đi, ta nói lại từ đầu.” Tiền Tiểu Phi biết chắc chắn không thể nào nói ngắn gọn được rồi, vì thế đem sự tình kể hết từ đầu chí cuối.

Tiền Tiểu Phi chỉ lo nói, không hề chú ý tới hắn càng kể không khí lại càng ngưng trọng, đến khi hắn nói xong cả đại đường đã lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều thận trọng nhìn chăm chăm hắc y nam tử, rồi lại giả như không có việc gì. Tiền Tiểu Phi nhìn không thấu suy nghĩ của hắn, nhưng cũng tự cảm thấy không ổn.

“Dem quyền phổ cho ta xem.” Hắc y nam tử rút cuộc mở miệng, nhưng lời nói ra lại làm Tiền Tiểu Phi nhúm mày.

“Không được, đây là người nợ trước khi chết phó thác cho ta, ta chỉ có thể đưa cho chủ nhân thực sự của nó thôi.”

“Vậy chủ nhân thực sự là ai?” Nam nhân ung dung nhìn Tiền Tiểu Phi.

“Ta không biết mới hỏi, người là môn chủ, tra tìm một chút chẳng phải sẽ biết.”

“Tìm?” Nam nhân không nhịn nổi cười ha hả, “Ta dám cam đoan không ai thừa nhận.”

“Vì cái gì?” Tiền Tiểu Phi không hiểu. Người nợ quả thật là nói “Xuân Phong Môn” a, còn nói những hai lần.

“Bởi vì tư tàng bí tịch là phạm vào môn quy, cho nên nếu thừa nhận chỉ có một con đường chết.” Nam nhân nói đến chữ chết, giọng điệu vẫn thản nhiên như nói chuyện thời tiết, làm cho Tiền Tiểu Phi không rét mà run.

“Môn quy này... Có phải là hơi nghiêm khắc?” Tiền Tiểu Phi khẽ nuốt nước bọt, thận trọng nói ra suy nghĩ của mình, “Nói cho cùng cũng chỉ là một cái bí tịch thôi, nhiều lắm chỉ có thể cường thân kiện thể chút.”

“Người xem rồi?” Hắc y nam tử nhướn mi.

“Không có! Tuyệt đối không có!” Tiền Tiểu Phi lập tức mạnh mẽ lắc đầu, lời nói dối gần như tự nhiên thốt ra. Cũng không phải hắn muốn nói dối, nhưng là không biết nếu nói đã xem sẽ gặp phải hậu quả gì nữa. Cứ coi như hắn không có cốt khí cũng được, dù sao hắn cũng không dám thừa nhận.

“Có phải hay không, cứ đưa bí tịch cho ta chẳng phải là được rồi sao.” Nam nhân không buông tha, “Đưa nó cho ta.”

Tiền Tiểu Phi sợ hãi, thực sợ hãi, phi thường sợ hãi, nhưng là, thật đáng buồn, ý thức tránh nhiệm vẫn bắt hắn kiên trì theo đuổi nguyên tắc.

“Kia, không phải là ta không thể cho người, mà là của người khác thì người không nên lấy.”

Lời nói của Tiền Tiểu Phi làm cho hắc y nam tử cảm thấy thú vị, chỉ thấy hắc khê nhướn mắt, kiêu ngạo nhìn xuống dưới: “Ta là môn chủ, tất cả mọi thứ trong Xuân Phong Môn đều là của ta, huống chi là một quyền quyền phổ nhỏ nhỏ?”

Cũng không đợi Tiền Tiểu Phi trả lời, nam nhân liền lệnh cho Sa Ngữ lục soát người Tiền Tiểu Phi, có thể thấy hắc cũng đã hết cả kiên nhẫn.

Nhìn Sa Ngữ tiến lên, Tiền Tiểu Phi kích động một trận.

“ta, ta biết Hàng Long Thập Bát Chương! Cả Đả Cầu Bổng! Càn Khôn Đại Na Di! Còn cả... Nha! Người không được đến gần đây!”

Sa Ngữ không thèm để ý đến một đồng loạn thất bát tao chiêu số kia, mà chỉ quan tâm đến một việc: “Không muốn ta động thủ thì giao ra đây.”

Ồ ~ Thế này rõ ràng là cường đạo mà! Tiền Tiểu Phi lui dần về phía sau, cuối cùng thân thể đã tới sát tường.

Sa Ngữ không cho hắc chút thời gian nào, trực tiếp động thủ.

Tiền Tiểu Phi thực sự không biết võ công [kỹ thuật móc túi không tính], mà Sa Ngữ hiển nhiên là một cao thủ, cho nên thực không thể so sánh hai người với nhau được. Nhưng nếu có thứ mà Tiền Tiểu Phi biết, thì đó là giấy dựa – gương nanh múa vuốt mà giấy dựa, cực kỳ lừng lẫy mà giấy dựa, vô cùng thâm hiểm mà giấy dựa. Mà cái loại không phải chiêu số gì chống cự này lại làm cho Sa Ngữ đau đầu.

Người bình thường so chiêu đều có quy luật, cho dù là người chỉ biết một tý tẹo võ công. Người tập võ sợ nhất gặp phải mấy đứa một tẹo võ công cũng không biết, lại ở cự ly gần, bởi vì gần quá võ công rất khó thi triển, cuối cùng thậm chí có khả năng chửi khác gì hai kẻ không biết võ oánh nhau.

Mà tình huống trước mắt chính xác là như thế.

Hắc y nam tử cau mày nhìn thủ hạ đắc lực nhất của mình cùng một tiểu tử lai lịch bất minh ẩu đả như hai thằng lưu manh ngoài phố. Quả thực là một kỳ quan trăm năm hiếm có đi, Sa Ngữ lúc nào cũng nho nhã sạch sẽ giờ hoàn toàn mất hết hình tượng.

Năm phút sau, ẩu đả kết thúc. Người chiến thắng là – Sa Ngữ.

“Hàn, ta là hy sinh tất cả vì ngươi rồi đây.” Sa Ngữ chặt vật đem quyền phổ [đã rách mất mấy trang] trở về, giao cho nam nhân, sau đó bắt đầu không ngừng xoa xoa cánh tay [bị ai đó cắn].

Đương nhiên, riêng về phần chặt vật thì Tiền Tiểu Phi còn thảm hơn Sa Ngữ nhiều. Tay áo rách một nửa, giày mất một chiếc, mái tóc vàng vốn bóng mượt giờ trở thành thương hiệu nổi tiếng – tổ chim.

Hắc y nam tử nhìn qua nhìn lại hai người, cuối cùng không nhịn được cười ha hả: “Sa Ngữ, ân của ngươi ta sẽ nhớ kỹ! Xem ra chúng ta đều coi thường hắc rồi!”

“Đáng cười vậy sao?” Tiền Tiểu Phi bất mãn nói thầm, hắc chính là liều mạng giấy dựa a! Tuy rằng bộ dáng có chút thảm hại, nhưng hy sinh cũng không có uống phỉ, bởi vì...

“Uy! Hai người các ngươi mau đem đồ trả lại cho ta!” Tiền Tiểu Phi hai tay chống nạnh kiêu ngạo nói.

Hắc y nam tử như vừa nghe được truyện cười: “Nào ngươi không gặp vấn đề gì đi! Đồ đã ở trên tay ta, dựa vào cái gì lại trả cho ngươi?”

“Ngươi đã nói không thì...” Tiền Tiểu Phi vừa nói vừa giơ tay trái lên, “Ta liền hủy nó...”

Tay hắc cầm là một khối ngọc bội hình rồng, giữa sắc trắng chen chút sắc xanh, chung quanh mơ hồ tỏa ra một luồng khí lạnh nhẹ nhàng.

Ngọc bội vừa xuất hiện, hai nam nhân cũng chia ra phản ứng khác nhau. Hắc y nam nhân nhíu mày bất mãn, còn Sa Ngữ lại hoàn toàn rối loạn.

Vừa rồi Tiền Tiểu Phi chính là thừa dịp loạn sờ soạng trên người Sa Ngữ một hồi, không nghĩ là lấy đúng thứ cần lấy. Xem ra vật này đối với hắn rất trọng yếu. Cổ nhân không phải đều thích lấy ngọc bội làm tín vật hay làm đồ gia truyền sao. Nghĩ vậy, Tiền Tiểu Phi không nhịn được đắc ý một hồi.

“Nguyên lai giãy dụa lung tung là vì cái này,” Hắc y nam nhân thanh âm trầm xuống, “Sa Ngữ, người thực sơ suất quá rồi. Bất quá vấn đề của ai người đó tự giải quyết đi, người hắn là hiểu ý ta đi.”

“Ta biết.” Sa Ngữ hơi lên giọng, Tiền Tiểu Phi thậm chí nghe được tiếng hắn hung hăng cắn chặt hàm răng.

Tiếp theo, Sa Ngữ đi đến bên Tiền Tiểu Phi, hít sâu một hơi, nói:

“Thiếu hiệp xưng hô như thế nào?”

Nha! Trở thành thiếu hiệp rồi! Tiền Tiểu Phi cảm thấy rõ địa vị của mình có sự thay đổi. Chỉ thấy hắn ngẩng đầu lên, cũng học cách nói của cổ nhân: “Tại hạ Tiền Tiểu Phi!”

Sa Ngữ nghe vậy nói: “Tiền thiếu hiệp, quyền phổ hiện tại ở trong tay môn chủ, ta không có khả năng cũng không có biện pháp nào đưa cho người, nhưng khối ngọc bội kia lại rất quan trọng với ta, thiếu hiệp có thể trả lại cho ra không?”

Tại sao lại như vậy? Theo kế hoạch thì hắn phải dùng quyền phổ trao đổi chứ? Như thế nào lại biến thành như vậy?

Sự tình đúng là phát sinh ngoài dự kiến, nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn tiếp tục kiên trì: “Không có quyền phổ vậy cũng không nói nữa. Người chờ nó hóa thành tro đi!”

Kỳ thực nói mấy lời này, Tiền Tiểu Phi cũng không thực kiên định, bởi vì vẻ mặt của Sa Ngữ thực sự làm cho hắn dao động. Hắn không phải là đem bảo vật quan trọng của người ta chôm mất đi, như vậy sẽ bị trời phạt mất.

“Thiếu hiệp chậm đã!” Sa Ngữ xem ra thực gấp gáp, biểu tình ngưng trọng, nghiêm mặt nói, “Ngọc bội trong tay thiếu hiệp so với tính mạng ta còn trọng yếu hơn, xin thiếp hiệp hạ thủ lưu tình!”

So với tính mạng còn trọng yếu hơn?! Đến tột cùng là có ý nghĩa gì đây?

Đơn giản vài chữ, lại làm cho Tiền Tiểu Phi không thể xuống tay.

Hắn kỳ thực cũng không muốn phá hủy ngọc bội, chính là muốn đổi lấy quyền phổ, nhưng kết quả lại khác hẳn một trời một vực.

“Rất trọng yếu?” Tiền Tiểu Phi không nhịn được hỏi.

“Rất trọng yếu!” ánh mắt Sa Ngữ đầy kiên định.

“So với tính mạng còn trọng yếu hơn?” Hắn còn muốn xác nhận lại.

“So với tính mạng còn trọng yếu hơn!” Sa Ngữ không một chút chần chừ.

Chân thành trong mắt Sa Ngữ Tiền Tiểu Phi không phải là không nhìn thấy. Bốn mắt nhìn nhau, hắn hoàn toàn đầu hàng.

“Trọng yếu như vậy thì đừng tùy tiện để trên người, bằng không bị trộm lúc nào cũng không biết!” Tiền Tiểu Phi không cam lòng lắm lắm, nhưng cũng ngoan ngoãn đem đồ trả lại cho Sa Ngữ.

So với tính mạng còn trọng yếu hơn, hắn thực không chịu nổi câu nói trầm trọng như vậy. Con người ta sống cả đời tìm được bao nhiêu thứ so với tính mạng còn trọng yếu? Sa Ngữ tìm được rồi, không phải là ngọc bội, mà là thứ ẩn sau ngọc bội ấy.

Trong nháy mắt, Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên thấy thực hâm mộ Sa Ngữ.

“Người tới, đem hắn dẫn đi, trông coi cẩn thận.” Nháo kịch kết thúc, hắc y nam tử lên tiếng.

Tiền Tiểu Phi không nghĩ tới bọn họ còn có thủ đoạn như vậy.

“Uy! Quyền phổ đã cho người, ngọc bội cũng đã trả, còn muốn như thế nào nữa a! Uy – đây là giam giữ bất hợp pháp – “

Thanh âm càng lúc càng xa, hiển nhiên hắn đã bị người ta lôi xuống.

Đại đường chỉ còn lại hắc y nam tử cùng Sa Ngữ.

“Vì sao không dùng ‘Thủy sa’?” Hắc y nam nhân nhíu mày nói, “Dùng sẽ không mất nhiều thời gian vậy.”

“Ta nghĩ người cũng không muốn ta dùng.”

“Nga?” Hắc y nam tử cảm thấy hứng thú với lời nói của Sa Ngữ.

“Ánh mắt người nhìn hắn không giống bình thường, ta không chắc nếu ta giết hắn có thể hay không lập tức lại chết dưới tay người nữa.” Sa Ngữ cười nói, nhìn như vui đùa, lại ẩn chứa vài phần sự thật.

“Người nghĩ nhiều rồi.” Hắc y nam tử cười nhạt, bác bỏ lời nói của Sa Ngữ, “Nếu dùng ‘Thủy sa’, với khoảng cách ấy người hoàn toàn có thể chấm dứt tính mạng của hắn, ta tin bằng kinh công của người hắn là có thể trong nháy mắt thu hồi ngọc bội.”

“Nhưng ta lại muốn dùng phương thức không đổ máu,” Sa Ngữ cười, “Như vậy chẳng phải tốt sao? Tay người và ta đều dính quá nhiều máu tươi rồi.”

“Kẻ mạnh ăn kẻ yếu, thế gian chính là như vậy.” Hắc y nam tử thôi không cười, trả lời như một chuyện đương nhiên.

“Ta vẫn không hiểu, Hàn,” Sa Ngữ chăm chú nhìn nam nhân, “Ta giết chóc là vì báo thù, còn người thì sao? Người là vì cái gì?”

“Nếu ta nói ta cũng đang báo thù, người có tin không?” Khóe miệng nam nhân khẽ nhếch, tạo thành một độ cong tàn nhẫn, “Hướng cả thế gian báo thù...”

Sa Ngữ nghe xong trầm mặc thật lâu. Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Hàn nói chuyện này, chính là nghe rồi lại thà rằng chính mình chưa từng nghe.

Sa Ngữ khẽ lắc đầu, nói: “Hàn, người có tin không? Ta thấy trong mắt hắn cảm động. Khi hắn nghe ta nói ngọc bội so với tính mạng ta còn trọng yếu hơn, trong mắt hắn đầy cảm động! Ta đều đã quên lần cuối chính mình cảm động là khi nào...”

“Đây hẳn mới là lý do thực sự khiến người không giết hắn đi.”

Sa Ngữ không nhắc lại, xem như đồng ý.

“Cảm động...” Nam nhân khinh thương lặp lại hai chữ này, ánh mắt lộ là tia tàn nhẫn.

“Cảm động phải không? Ta đây liền hủy diệt nó!”

Trong hồ, sen nở thướt tha muôn màu muôn vẻ. Trên hồ, thủy tạ cổ sắc cổ hương. Theo lý mà nói, cảnh sắc thực hẳn là tươi mát động lòng người, nhưng giờ Tiền Tiểu Phi chỉ thấy phiền toái bất an, bởi vì hắn đã bị nhốt trong này ba ngày liền.

Đình viện rất lớn, nhưng mọi cửa ra đều có người coi giữ, hắn đã thử rất nhiều lần, nhưng là đều mạnh không bằng người ta, lại bị đẩy vào. Tuy rằng trước sau cũng chôm được kha khá đồ từ mấy tên giữ cửa, chính là không có cái gì có thể dùng.

“Tốt xấu gì cũng phải có một người nói chuyện chứ! Trong ngục giam còn có thời gian thông khí, còn có bạn tù mà nói chuyện phiếm. Thật là...” Tiền Tiểu Phi chán sắp chết ngồi tại thạch bàn, miệng liên tục lẩm bẩm.

“Xem ra ta đối xử với người vẫn còn tốt chán, có muốn thử đến phòng giam Xuân Phong Môn xem không?”

Thanh âm đột nhiên truyền tới làm Tiền Tiểu Phi thiếu chút ngã khỏi ghế đá.

“Người là quý a, đi đường cũng không có tiếng bước chân!” Tiền Tiểu Phi thâm oán, nhìn nam nhân mới đến.

Vẫn như ba ngày trước, một thân hắc y.

“Uy, quần áo của ngươi không phải tất cả đều một kiểu dáng một màu sắc đi, tốt xấu gì cũng có kiểu nào mới chút chứ.”

Nam nhân tự động bỏ qua vấn đề thứ hai Tiền Tiểu Phi hỏi, chỉ thấy hứng thú với câu hỏi đầu tiên. Hắn nghiêng đầu đến gần tai Tiền Tiểu Phi, nói: “Nếu ta bước đi có tiếng động, đã sớm bị người khác giết chết không biết bao nhiêu lần rồi.”

Nam nhân thở ra, khí phả vào tai Tiền Tiểu Phi, cảm giác là lạ, nhưng thứ khiến hắn mao cốt tung nhiên lại là nội dung lời nam nhân nói. Bước đi có tiếng động sẽ bị giết? Kia chính mình còn sống đến bây giờ hẳn là quá may mắn!

Nam nhân đem phản ứng của Tiền Tiểu Phi đều thu hết vào đáy mắt: “Như thế nào, không tin?”

“Là ngươi cực đoan,” Tiền Tiểu Phi nhú mày, “Thế giới không phải như thế.”

“Chính là như vậy!” Nam nhân bỗng nhiên trở nên kích động, ánh mắt thị huyết, “Trên đời chỉ có hai loại người, một loại là giết người, một loại là bị giết.”

Tiền Tiểu Phi bị vẻ mặt của nam nhân dọa tới, hắn không biết loại chuyện gì có thể làm cho nam nhân biến thành như vậy, nhưng vẫn là không thể đồng ý với lời nói của nam nhân: “Ta cho tới bây giờ chưa từng giết ai, hiện tại chẳng phải vẫn sống hảo hảo sao.”

“Cho tới bây giờ chưa giết ai?” Nam nhân nghe vậy bỗng nở nụ cười, “Thật sự là vậy sao?”

“Đương nhiên!” Điểm này thì Tiền Tiểu Phi tự tin, tuy rằng hắn là một tên móc túi, nhưng cũng không làm mấy chuyện thương thiên hại lý, càng không phải nói đến việc giết người.

Nhìn nam nhân tươi cười, cảm giác chán ghét lại dâng lên trong lòng Tiền Tiểu Phi: “Ngươi không thể đợi đến lúc muốn cười mới cười sao? Rõ ràng không phải thật lòng, lại còn muốn cố tình ra vẻ tươi cười, làm cho người ta nhìn vào thấy thật không thoải mái! Ta không tin làm thế ngươi lại thấy thoải mái đi!”

“Phải không?” Nam nhân không phát hỏa như dự kiến, mà ngừng cười, nói, “Cám ơn ngươi đã nhắc nhở, để hồi báo ta nói cho người một việc...”

“Cái gì?” Tiền Tiểu Phi thực sự cảm thấy tò mò.

“Chủ nhân của quyền phổ tìm được rồi.”

“Thật sự?” Tiền Tiểu Phi cao hứng, rốt cuộc cũng hoàn thành nguyện vọng của người nợ rồi.

“Đừng quá cao hứng,” Nam nhân ngắt lời, “Chỉ sợ ngươi không còn có thể gặp hắn.”

“Vì cái gì?” Lời nói của nam nhân làm Tiền Tiểu Phi chợt có dự cảm không tốt.

Nam nhân không trả lời ngay.

Tiền Tiểu Phi thấy vẻ mặt của hắn chậm rãi vận vẹo, sau đó bên tai truyền đến một thanh âm quỷ dị.

“Bởi vì ta đã giết hắn rồi.”

Đầu óc Tiền Tiểu Phi hoảng toàn trống rỗng, hắn không thể dùng từ nào để miêu tả cảm thụ của chính mình. Là hận chính mình, hay hận nam nhân trước mặt, hoặc có thể nào hận cả hai?

Hắn hoàn toàn rối loạn, trong mơ hồ còn thấy nam nhân tươi cười –

“Ngươi không giết người ta, người ta lại vì ngươi mà chết. Ngươi còn dám nói chính mình chưa từng giết người sao?”

## 4. Chương 4

### CHƯƠNG 4

Tiền Tiểu Phi không biết nam nhân đi lúc nào, chỉ biết đến khi tinh thần hồi phục lại, trời đã tối.

Trên mặt nước, sóng gợn từng đợt thanh hắc sắc, trong bóng đêm có một loại yêu dã không nói lên lời.

Gió nổi.

Câu nói cuối cùng của nam nhân cứ quanh quẩn bên tai hắn. Là hắn hại chết sao? Ý của nam nhân có phải là, có một người vì hắn mà chết? Hắn không dám nghĩ tới, càng không dám thừa nhận chính mình hại chết một mạng người.

Người là do bọn họ giết, vì sao lại lỗi cả mình vào? Chính mình giúp người ta hoàn thành nguyện vọng thôi, có gì sai đâu? Tiền Tiểu Phi nghĩ không ra vì sao sự tình lại trở nên như vậy, việc đầu tiên mình làm sau khi đến thời cổ đại cư nhiên lại là giết người!

Không! Người không phải do hắn giết, là nam nhân kia!

Nhưng chính mình cũng coi như là đồng lõa đi, nếu không phải mình đem quyền phổ đến...

“Đang nghĩ gì vậy?”

Thanh âm của Sa Ngữ vang lên trong bóng đêm trống trải, nghe lại càng phá lệ trong trẻo.

“Ta có phải đã sai rồi không? Ta căn bản không nên đến đây, không nên nói đến quyền phổ, không nên...”

“Chờ một chút!” Sa Ngữ nhíu mày, ngắt lời Tiền Tiểu Phi, “Người làm sao vậy? Không phải nói nhất định phải hoàn thành nguyện vọng lúc lâm chung của người nọ, nên mới thiên tâm vạn khổ đến Xuân Phong Môn sao? Như thế nào giờ lại hối hận?”

“Đúng là hối hận...” Tiền Tiểu Phi bình tĩnh lại, nhưng xúc cảm trong lòng vẫn thật nặng nề, “Có một người vì hành vi của ta mà chết, tuy không phải ta giết, nhưng hắn vì ta mà chết, nếu sớm biết vậy ta thà không đến đây...”

“Ai vì ngươi mà chết? Nói rõ ra xem.” Sa Ngữ hoàn toàn không hiểu.

“Các người không phải giết người kia rồi sao? Bây giờ còn giả bộ gì nữa!” Tiền Tiểu Phi bắt đầu sinh khí. Hắn hẳn là có quyền tức giận đi, nhất là ở trước mặt Sa Ngữ cùng cái nam nhân đáng giận kia.

“Giả bộ” đối với Sa Ngữ mà nói lại là một từ mới nữa, bất quá giờ phút này hắn cũng không có tâm trạng mà quan tâm đến chuyện này, tốc độ nói siêu nhanh của Tiền Tiểu Phi làm cho hắn thiếu chút không kịp hiểu vấn đề: “Chúng ta giết người? Giết ai?”

Hắn cùng Hàn đúng là đã giết không ít người, nhưng chuyện đó dù sao cũng không liên quan tới Tiền Tiểu Phi, vậy tại sao hiện giờ Tiền Tiểu Phi lại làm như cùng hắn bắt cộng đái thiên?

“Vẫn còn giả bộ nữa!” Tiền Tiểu Phi nghe vậy khinh khỉnh nhìn Sa Ngữ, “Phạm vào môn quy thì sao, khiển trách một chút không phải được rồi? Có nhất định phải giết người không? Giết người còn đặc biệt đến báo cho ta, các người quả thực là...”

Trong khi Tiền Tiểu Phi còn chưa tìm được từ nào để mắng tiếp, Sa Ngữ đã hiểu được vấn đề, lắc đầu bắt đầu dĩ: “Ai nói cho người chúng ta tìm được người rồi? Ai nói cho người chúng ta giết hắn?”

“Àn?” Tiền Tiểu Phi ngây ngẩn cả người, “Chính là Hàn môn chủ của các người a, hắn hôm nay đến đây nói các người đã giết chủ của cuốn quyền phổ rồi... Chẳng lẽ không phải vậy?”

“...” Sa Ngữ trầm mặc. Hắn thực không ngờ Hàn lại làm như vậy, nhưng đại khái cũng biết nguyên do.

Hủy diệt Tiền Tiểu Phi, bước đầu tiên chính là làm cho hắn tự chán ghét chính mình... Hàn, người nhất định phải làm thế sao?

Sa Ngữ trầm mặc lại làm cho Tiền Tiểu Phi nóng nảy, giống như một kẻ lữ hành trong sa mạc, rốt cuộc cũng nhìn thấy ốc đảo, nhưng lại sợ đó chỉ là ảo ảnh.

Hắn nắm chặt ống tay áo Sa Ngữ, thanh âm có chút run rẩy: “Nói cho ta biết, hắn không chết phải không? Các người căn bản không có giết hắn đúng không?”

Sa Ngữ nhìn vào ánh mắt đầy lo lắng của Tiền Tiểu Phi, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nếu chúng ta thực sự đã giết hắn, người sẽ làm gì?”

Thời gian dài hỗn loạn, tựa hồ trong nháy mắt Sa Ngữ đặt câu hỏi, tất cả đều trở nên thực rõ ràng.

“Từ nơi này nhảy xuống.” Tiền Tiểu Phi không do dự đáp.

Sa Ngữ vừa nghe vừa cười, sờ sờ đầu Tiền Tiểu Phi: “VẬY người quên chuyện đó đi được rồi, chúng ta không chỉ không giết, thậm chí còn không tìm được người.”

“Thật sự?” Tiền Tiểu Phi xác nhận lại.

“Đương nhiên.” Sa Ngữ nhìn Tiền Tiểu Phi, ánh mắt trở nên dị thường ôn nhu, “Người đã quên sao, ngày đó Hàn đã nói, dưới tình huống như vậy không ai lại ngốc đến mức tự thừa nhận, huống chỉ chỉ dựa vào một quyển quyền phổ chúng ta cũng chẳng tra được cái gì.”

“Đúng nga.” Tiền Tiểu Phi chớp mắt nghĩ nghĩ, cũng không phải loại chí tôn bí tịch ai ai cũng muốn có như [Tịch tà kiếm phổ], [Cửu dương chân kinh], chỉ là một cuốn “Tam lộ trường quyền”, ai ngu đến mức nhận chứ. Nghĩ đến đây, Tiền Tiểu Phi cuối cùng cũng cười an tâm.

An tâm rồi, Tiền Tiểu Phi liền phát hiện ra Sa Ngữ đang nhẹ nhàng xoa đầu mình, liền gạt tay hất ra: “Đừng coi ta như tiểu hài tử.”

Sa Ngữ đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười nói: “Như thế nào, không tốt sao?”

Tiền Tiểu Phi liếc mắt nhìn hất, thái độ giống như Sa Ngữ vừa hỏi cái gì thực ngu ngốc: “Người ở đâu tìm thấy một nam nhân hai mươi tuổi bị một nam nhân cùng lắm chỉ hơn mình mấy tuổi đối xử như một hài tử mà còn cao hứng?”

“Người hai mươi tuổi rồi?” Sa Ngữ hoàn toàn bị bất ngờ, “Ta vẫn nghĩ người trông già hơn tuổi, dù sao...” Sa Ngữ nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại.

“Dù sao lừa ta cũng dễ quá đi?” Tiền Tiểu Phi thay hất nói hết câu, vừa nói vừa hối hận, “Ta biết người toàn nói dối mà, căn bản không nên tin tưởng người, không nên trả ngọc bội cho người...”

“Nếu sớm đã biết, vì cái gì còn trả lại cho ta?” Sa Ngữ hứng thú nhướn mày.

“Ta chỉ là sợ thôi, vạn nhất là thật thì sao? Tuy là khả năng rất nhỏ, nhưng chỉ cần nghĩ tới là ta lại không đành lòng hạ thủ.” Tiền Tiểu Phi tựa hồ thực chán ghét tính cách của mình.

“Yên tâm đi,” Sa Ngữ không tiếp tục trêu chọc hất, mỉm cười nói, “Người không cần hối hận, vì khi đó ta nói thật.”

“Lần này cũng là thật chứ?”

“Ta từ lúc gặp người đến giờ vẫn chưa từng lừa gạt người đi?” Sa Ngữ cười khổ, xem ra Tiền Tiểu Phi thực sự sợ bị lừa.

“Được rồi, tin tưởng người thêm một lần.” Tiền Tiểu Phi tựa hồ như hạ quyết tâm rất lớn.

Sa Ngữ lắc đầu, khẽ thở dài: “Thật sự hâm mộ người, cho tới nay đều sống hạnh phúc đi.”

Không phải câu hỏi, là một câu trần thuật.

Tiền Tiểu Phi suy nghĩ một lúc, rồi gật gật đầu. Hất cảm thấy chính mình thực đúng là hạnh phúc [lý do xin tham khảo đệ nhất chương].

“Vậy trở về đi,” Sa Ngữ lại lộ ra vẻ cười làm cho người ta chua xót, “Rời khỏi giang hồ, đến từ đâu lại về nơi đó đi.”

Đến từ đâu lại về nơi đó? Tiền Tiểu Phi bị câu này chọc cười, cũng là một nụ cười khổ: “Ta chỉ sợ không về được.”

Gió lạnh lại thổi qua, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng trải đầy mặt hồ, đẹp đến sắc nhọn. Dưới ánh trăng ấy, hai người, bất đồng tâm tư, tương đồng thương cảm.

“Ta sẽ đi khỏi đây.” Sa Ngữ bỗng nhiên mở miệng, lời nói ra làm cho Tiền Tiểu Phi sửng sốt.

“Người sẽ đi khỏi Xuân Phong Môn? Vậy người muốn đi đâu? Người không phải ở nơi này sao?”

Sa Ngữ nghe vậy, cười cười: “Ai nói với người ta ở đây?”

“Ân...” Tiền Tiểu Phi không trả lời được. Không phải trong tiểu thuyết võ hiệp mọi người đều ở trong môn phái của mình sao? Chưa thấy ai rời đi bao giờ a, đương nhiên trừ khi bị trục xuất khỏi sư môn.

Sa Ngữ cũng không hỏi lại, tiếp tục nói: “Ta vốn không phải người Xuân Phong Môn, hai năm trước ra nhập cũng là có mục đích, hiện giờ thời cơ đã đến, ta phải đi giải quyết chuyện của mình.

Sa Ngữ vừa nói vừa nhìn xuống mặt nước, Tiền Tiểu Phi lại từ cặp mắt kia thấy được cừ hận cùng quyết tuyệt.

“Forgive...”

Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm rất thấp, tựa như một lời thì thầm.

Đó là một loại ngôn ngữ Sa Ngữ chưa từng nghe qua, câu nói kia đối với hắn nghe giống như một chú ngữ, giờ phút ấy, Tiền Tiểu Phi khiến hắn hoàn toàn mê hoặc.

Tiền Tiểu Phi cũng biết Sa Ngữ không có khả năng hiểu được, cho nên hắn xoay người lại trong phòng, mang tới giấy bút [“nhà tù” hắc y nam nhân chuẩn bị cho hắn quả thực rất chu toàn].

Tiền Tiểu Phi rất ít dùng bút lông, chỉ có đôi khi tò mò chơi đùa, nhưng giờ phút này hắn thực sự viết lên giấy mấy ký tự kia.

Đem giấy giao cho Sa Ngữ, Tiền Tiểu Phi mở miệng: “Đây là một loại ngôn ngữ ở chỗ ta, nó có ý nghĩa là – tha thứ.”

“Tha thứ...” Sa Ngữ trầm ngâm thật lâu.

Sau đó, hắn lẳng lặng đem giấy cuộn lại, bỏ vào trong người.

Trong con gió đêm, thanh âm Sa Ngữ phá lệ rõ ràng –

“Cảm ơn, có lẽ... Người thực sự không phải một hài tử.”

## 5. Chương 5

### CHƯƠNG 5

Sa Ngữ đi rồi, Tiền Tiểu Phi biết hắn thực sự đã ly khai. Mỗi người đều cần đối mặt với chính mình, trốn tránh vĩnh viễn đều chỉ là biện pháp tạm thời.

Tưởng niệm sao? Nói thật, còn chưa tới mức độ đó. Hắn không thuộc về nơi này, nơi này hết thảy với Tiền Tiểu Phi đều chỉ là một tuồng kịch, mà hắn vừa là diễn viên vừa là khán giả, hắn cùng với bọn họ vốn chỉ có thể là hai đường thẳng song song, dù có gần đến mấy, cũng chẳng thể tương giao.

Nhưng hắn lại ngẫu nhiên đến đây, cho nên hắn mới nói “Tha thứ” với Sa Ngữ, là bởi vì hy vọng hai chữ kia có thể giúp Sa Ngữ sống tốt hơn.

Bất quá thực rõ ràng, hai chữ này chính hắn cũng không làm được, bởi vì hắn không có ý định tha thứ cho tội ác của nam nhân kia [Tiền Tiểu Phi cảm thấy gọi hắn là hắc y nam tử nghe thực giống trong [thám tử lừng danh Conan] (ặc), cảm thấy là lạ, cho nên trước khi biết tên hắn thì cứ tạm gọi là nam nhân].

Đúng, chính là tội ác. Tiền Tiểu Phi thực không hề khoa chương, hắn luôn yêu quý bản thân mình suốt hai mươi năm, thiếu chút nữa bị một câu nói của nam nhân kia phá hủy, người như thế không thể tha thứ được.

Tiền Tiểu Phi càng nghĩ càng tức, càng xem càng bức, cuối cùng cúi xuống mặt hồ lảm bảm lảm bảm: “Ta là người thế kỷ hai mươi mốt ai, từ bé đến lớn lúc nào cũng kính già yêu trẻ vui vẻ giúp đỡ người khác ngũ giảng (ngũ giảng: giảng văn minh, giảng lễ mạo, giảng vệ sinh, giảng trật tự, giảng đạo đức) tứ mỹ (tứ mỹ: tâm linh mỹ, ngữ ngôn mỹ, hành vi mỹ, hoàn cảnh mỹ)mỗi ngày mỗi tốt, vì cái gì lại tới phải tới cái chỗ khổ ho cò gáy này đâu? Đến đây còn chưa tính, nơi đầu tiên tới lại là cái Xuân Phong Môn kỳ quái, gặp đầu tiên cũng là cái nam nhân quái đản kia! Ta lại không đánh hắn không chọc hắn có gì lại cứ đi làm khó ta, thiết! Khẳng định là ghen tị ta có khí phách, có phẩm vị, có học thức, kiến thức rộng rãi lại tính cách sáng sủa thiên chân hoạt bát...”

Cách đó không xa, nam nhân cau mày nhìn Tiền Tiểu Phi vừa lầm bầm lầu bầu vừa khoa chân múa tay vui sướng, bắt đầu hoài nghi liệu có phải mình giam lỏng lâu quá làm cho đầu óc hắn có vấn đề không, tuy rằng hắn vốn cũng chẳng thông minh gì.

“Người nếu có nhiều oán khí không chỗ phát tiết như thế, có thể trực tiếp nhảy vào hồ là xong, ta không vớt đầu.” Nam nhân rút cuộc hết cả nhẫn nại mở miệng.

Nghe thấy tiếng của cừu nhân, Tiền Tiểu Phi nhanh chóng quay đầu lại, cũng không kịp suy nghĩ thì cái miệng đã theo phản xạ công kích: “Nhảy vào hồ? Người không có ý thức bảo vệ môi trường sao! Nhiều cá sống trong hồ như vậy, con nào cũng đáng yêu, bơi tới bơi lui, nơi này chính là tổ ấm hạnh phúc của chúng nó a, người cư nhiên như thế tàn nhẫn muốn phá sao? Biết không, nếu như ta nhảy xuống, sẽ tương đương với sáu ngàn năm trăm vạn.. không đúng, là hơn sáu ngàn bốn trăm chín mươi chín vạn chín ngàn ba trăm năm trước sao chổi đâm vào địa cầu, mấy con cá này sẽ y như khủng long tuyệt chủng hết...”

Tiền Tiểu Phi thực sự hoàn toàn lạc đề, lạc đến bất luận hiện đại cổ đại nam nữ già trẻ bần hàn phú quý đều biết hắn lạc đề. Nam nhân đương nhiên cũng biết.

“Ta nói...” Nam nhân muốn kéo Tiền Tiểu Phi về vấn đề chính, hắn không phải tới đây để nghe Tiền Tiểu Phi nói về vận mệnh của cá trong hồ, mà tới để... Chết tiệt! Chính là, nghe lung tung một hồi, chính hắn cũng quên tới để làm gì!

“Nói cái gì mà nói!” Tiền Tiểu Phi thấy nam nhân mở miệng, lập tức ngắt lời, đồng thời cũng đã nói xong cái đoạn lạc đề kia, bắt đầu chuyển sang chủ đề khác, “Người không cần giải thích, cũng đừng vọng tưởng ta sẽ tha thứ cho người! Nói cho người biết, ta vĩnh viễn... Ân... một thời gian dài... cũng không có tha thứ cho người!”

Giải thích? Nam nhân mặc danh kỳ diệu (không hiểu gì cả), bộ dạng hắn giống đến để giải thích làm sao?! Không phải Tiền Tiểu Phi bị đau mắt chứ?

Trong lòng tự bảo phải nhẫn nại, ở trước mặt kẻ địch hắn thống hận nhất, nam nhân cũng chưa từng không khổng chế được cảm xúc, hiện tại cư nhiên bị một tiểu tử chọc giận.

Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn mà, nam nhân tự nhủ.

“Ta vì cái gì phải giải thích?” Nam nhân nhẫn nại nhẫn nại rồi lại nhẫn nại, cuối cùng nghiêng răng hỏi.

“Người lừa ta, còn hỏi vì cái gì!” Tiền Tiểu Phi hiên ngang lăm liết nói đồng dục, “Người có biết, vì một câu nói của người, ta thiếu chút nữa tự sát!”. Vừa nghĩ đến sinh mệnh tuổi trẻ tươi đẹp của mình thiếu chút chôn vùi trong tay hắn, Tiền Tiểu Phi liền thấy chán nản.

“Xem ra Sa Ngữ đối với người không tệ, trước khi đi vẫn còn muốn giúp người một phen.” Nam nhân lập tức hiểu rõ ngọn nguồn.

“Hắn chính là người thiện lương, không đành lòng thấy ta bị ác nhân lừa gạt.” Tiền Tiểu Phi nói.

“Thiện lương? Ha ha...” Nam nhân cười không nhin nổi, “Ta lần đầu nghe thấy có người nói Sa Ngữ thiện lương!”

“Người... Không sao chứ?” Phản ứng của nam nhân làm Tiền Tiểu Phi không hiểu nổi, hắn cũng đâu có nói cái gì kì quái, làm sao lại khiến người ta cười thành như vậy?

“Ta tốt lắm, bắt quá người nghe ta nói xong, chỉ sợ sẽ không tốt thôi.” Nam nhân cuối cùng cũng ngừng cười, vẻ mặt làm Tiền Tiểu Phi mao cốt tung nhiên.

“Thiện lương Sa Ngữ của người đã từng vì một nữ nhân mà tự tay giết ca ca của hắn...”

Lời nói của nam nhân như một dây leo độc, không ngừng uốn lượn sinh trưởng, gắt gao quấn quanh Tiền Tiểu Phi, làm cho hắn hít thở không thông.

Sa Ngữ luôn ôn nhu mỉm cười với hắn, Sa Ngữ thường xuyên lộ ra vẻ mặt đau thương ấy, cư nhiên...

“Như thế nào? Biết chân tướng rồi sợ hãi?” Nam nhân vừa lòng với phản ứng của Tiền Tiểu Phi, “Có phải là bắt đầu hối hận chính mình từng cùng một kẻ tự tay giết huynh thân cận qua?”

Tiền Tiểu Phi cúi đầu thật lâu, đến khi ngẩng lên, ánh mắt nhìn về phía nam nhân đã tràn đầy kiên định, không có lấy một tia nghi ngờ.

“Mỗi người đều có một bộ mặt bị che dấu đi, hoặc tàn nhẫn, hoặc ôn nhu, hoặc thiên chân, hoặc dối đời, không có ai phơi bày hết bản thân mình ra trước mặt người khác, mỗi người tự thân đều có một loại tự bảo hộ, đó chính là bản tính của con người.”

Cho nên ta một chút cũng không hối hận, Tiền Tiểu Phi tự nói trong lòng. Ngược lại, hắn còn thấy thực may mắn, tối hôm trước khi nói câu kia, hắn chính là hy vọng Sa Ngữ có thể tha thứ cho người khác, mà hiện tại, hắn còn hy vọng Sa Ngữ có thể tha thứ cho chính bản thân mình.

Bản tính con người? Nam nhân kinh thường lặp lại trong lòng. Hắn gặp qua, con người chỉ có ích kỷ, tham lam, cùng vĩnh viễn không dừng lại giết chóc, cái gọi là mặt bị che dấu cũng chỉ có thể là những loại bản tính này thôi.

Nam nhân nhìn về phía Tiền Tiểu Phi, hắn bỗng nhiên rất muốn biết bộ mặt người này che dấu là như thế nào, so với hiện tại còn ngu xuẩn hơn, hay là lại vô cùng khôn khéo. Hoặc là cả hai đều không phải, mà là một bản chất xấu xí?

“Người không cần nhìn ta như vậy,” Tiền Tiểu Phi bị nam nhân nhìn chằm chằm đến mất tự nhiên, “Bộ mặt người che dấu kia khẳng định không phải ôn nhu gì, nói không chừng còn đậm máu hơn bây giờ.”

Thực ra Tiền Tiểu Phi không phải muốn nói vậy, chính là nam nhân nhìn khiến hắn không tự nhiên, nên mới cố ý nói lớn tiếng để che dấu, nhưng hắn cũng không ngờ nam nhân cứ nhiên chấp nhận.

“Nga, nguyên lai là như vậy...” Nam nhân cố ý tỏ vẻ đắc chiêu, sau đó lạnh giọng nói, “Nếu đều đã bị người nhìn thấu mà lại không thể hiện chút thì thực xin lỗi người rồi...”

Không cần! Tiền Tiểu Phi hiện tại đã biết rõ thế nào là đào hố chôn mình, chính là nguyên bản hố bẫy người khác, kết quả chính mình nằm vào.

Nhìn nam nhân từng bước tới gần mình, Tiền Tiểu Phi răng đập vào nhau lộp cộp, đầu cũng hoạt động hết khả năng, cuối cùng nghĩ ra một lý do: “Uy! Thế nào là mặt bị che dấu chứ, sao cho thể tùy tiện cho người khác biết, chúng ta cũng không phải quen thuộc đến thế, đúng không?”

Nam nhân dừng lại, chớp mũi hắn cách mặt Tiền Tiểu Phi chỉ có 0.01cm, Tiền Tiểu Phi thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của hắn.

Tiền Tiểu Phi không biết hắn nghĩ gì, nhưng là mình đúng là đã thoát được một kiếp.

Rốt cục, nam nhân mở miệng, giọng nói hoàn toàn mất đi độ ấm, trở nên dị thường xa lạ: “Người nói đúng, chúng ta cũng không phải là rất quen thuộc. Cho người một ngày thu dọn đồ đạc, ngày mai ta phái người đưa người rời khỏi Xuân Phong Môn.”

Nói xong, nam nhân bước đi, để lại Tiền Tiểu Phi một người đứng sững sờ.

Tình trạng gì thế này, sao không ai giảng giải cho hắn một chút đi? Nam nhân là muốn đuổi hắn đi sao, kính nhờ, hắn cũng có muốn ở lại đây đâu, chính là hắn bị giam lỏng mà! Nói cứ như là hắn ở lại không đi! Nào tên kia có phải là bị ngâm nước rồi không?

Một phen tự hỏi xong xuôi, Tiền Tiểu Phi vẫn không tìm được lý do gì để giải thích. Bất quá, hắn hiểu được một việc, chính là sự khác nhau giữa hiện đại và sáu trăm năm trước quả nhiên là không thể san bằng.

Quên đi, mặc kệ hắn nghĩ thế nào, chính mình có thể rời khỏi đây vẫn là chuyện đáng mừng. Tiền Tiểu Phi nghĩ tới tương lai tốt đẹp phía trước, nhanh chóng thu dọn đồ đạc [kỳ thực hắn cũng chẳng có thứ gì, mấy thứ mang đến từ thế kỷ hai mươi mốt đến đều để cả trên người, bọc đồ chỉ dùng để chứa đủ thứ thượng vàng hạ cám chôn được từ vệ môn].

Trong lúc Tiền Tiểu Phi hưng phấn không ngủ được, bên kia nam nhân cũng không ngủ.

Thả hắn đi có lẽ là đúng, tuy không thể nói rõ vì sao, nhưng nam nhân có dự cảm rằng, Tiền Tiểu Phi sẽ thay đổi tất cả mọi thứ của hắn, bao gồm cả tinh thần cùng vật chất.

Mà hần, thực chán ghét thay đổi.

## 6. Chương 6

### CHƯƠNG 6

Tiền Tiểu Phi đến tận sáng hôm sau vẫn còn phấn khích. Hần dùng nguyên đêm để thu dọn phòng, cụ thể là dùng màn đem tất cả mọi thứ [mà hần nghĩ] đáng giá thu vào, gói lại, buộc chặt.

Thấy thì phải lấy mới là bản sắc móc túi, hần không thể làm sai lời dạy bảo của lão đại được.

Thu thập tốt mọi thứ xong, mặt trời đã nhô lên ở phía đông, Tiền Tiểu Phi ôm cả bụng mong đợi cùng một bọc đồ to oành ngồi ở ghế đá trước cửa phòng chờ nam nhân thực hiện lời hứa.

Một giờ sau...

Tiền Tiểu Phi đặt bọc đồ xuống – Con người không thể quá tham lam, nếu không cuộc sống sẽ rất nặng nề.

Hai giờ sau...

Tiền Tiểu Phi trở về phòng, lấy chăn bông cuốn quanh người – gió lạnh buổi sáng từng đợt từng đợt thổi tới, kiên trì lâu như vậy đã là rất lợi hại rồi.

Ba giờ sau...

Tiền Tiểu Phi đứng lên – phần thân thể tiếp xúc với ghế đá đã toàn toàn mất cảm giác.

Bốn giờ sau...

Tiền Tiểu Phi quay trở lại phòng, trèo lên giường – vẫn là trong phòng ấm áp.

Năm giờ sau...

Tiền Tiểu Phi bò ra ngoài, rồi ngay lập tức quay về nằm tiếp – bọc đồ để quên ở ngoài đã được đem vào.

Sáu giờ sau...

Tiền Tiểu Phi đang trong cơn mộng đẹp – hần đã chắc chắn là nam nhân quên mất lời nói hôm qua rồi.

Tiền Tiểu Phi đang ngủ, đột nhiên bị đánh thức. Ai có học cũng biết, đang ngủ mơ bị đánh thức là việc đáng oán giận nhất nhì trong cuộc đời, bất luận là bị lão sư, gia trưởng hay là bạn học, bất luận là ở lớp học, trong nhà hay là ký túc xá.

Mà Tiền Tiểu Phi lại không có đi học, cho nên bị người ta đánh thức đối với hần là việc đáng oán giận nhất.

Đó chính là lý do mà sau khi bị đánh thức, Tiền Tiểu Phi không lập tức mở mắt mà nắm chặt tay thành quyền. Hần là tính toán – bất luận tiền lên là ai, trước cứ đảm cho phát rồi nói sau.

Thanh âm ồn ào càng ngày càng gần, Tiền Tiểu Phi nhắm mắt, thính giác lại càng dị thường miễn dục, hần biết cửa phòng bị đẩy ra, nghe tiếng có vẻ không chỉ một người tiến vào. Bọn họ nhìn chung quanh một lúc, rồi tiến thẳng đến bên giường. Tiền Tiểu Phi giả bộ ngủ, đồng thời lại tăng thêm vài phần lực đạo vào nắm tay, chỉ còn chờ xem tên nào không có mắt đưa đầu vào.

Nhưng là, hiện thực luôn luôn tàn khốc, kế hoạch tốt mấy cũng không bằng ứng biến nhanh.

Cho nên, hiện thực có biến đổi lớn, Tiền Tiểu Phi cũng thay đổi sách lược, từ định đánh người chuyển thành đem chăn bông cuốn chặt lấy mình, lăn thẳng xuống gầm giường.

Tả vậy xem ra còn chưa đủ trực quan, quá trình Tiền Tiểu Phi chuyển từ “đánh người” sang “lăn giường” cụ thể từng động tác như sau:

Bước đầu tiên: Tay trái nắm chặt, chuẩn bị hất chăn bông ra.

Bước thứ hai: Nắm tay bên trái sắp tung ra khỏi chăn bông đột nhiên từ quyền biến chưởng, nhanh chóng mở ra, nắm chặt chăn bông.

Bước thứ ba: Tay trái nắm chặt chân bông nhanh chóng hạ xuống, đồng thời tay phải cũng thu vào.

Bước thứ tư: Hai tay phối hợp, nhanh chóng đem chân bông cuộn chặt thân thể.

Bước thứ năm: Chân phải đạp xuống, chân trái giơ lên, xoay người xuống giường.

Bước thứ sáu: Thắt lưng, bụng, đùi dùng lực, lăn thẳng vào gầm giường.

Xong! Động tác thật hoàn mỹ trôi chảy!

Nhưng mà, biến đổi lớn đến tột cùng là cái gì?

Kỳ thực, bất quá cũng chỉ là mấy người mới tới nhìn thấy tư thế ngủ tuyệt mỹ của Tiền Tiểu Phi, liền gào to một câu: “Nơi này còn có một tên Xuân Phong Môn, các huynh đệ chém hắn!”

Tuy rằng chỉ có một câu ngắn ngủi, Tiền Tiểu Phi vẫn ngay lập tức hiểu được vấn đề. Người kia nói cái gì? Là “chém” á! Tức là nếu hắn đâm người ta thì đừng có mong thu hồi lại được, mà hắn cũng không nguyện ý làm Dương Quá! (ý em nó là không muốn giơ tay ra để bị chém cụt như Dương Quá ấy mà) Cho nên bản năng cầu sinh khiến cho hắn dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh như chớp – lăn xuống gầm giường.

Mấy người mới tới có lẽ chưa bao giờ thấy qua loại “khinh công” này đi, đều bị dọa đến ngây người, thật lâu sau vẫn không nói được lời nào. Lúc này, từ dưới gầm giường một bàn tay run rẩy thò ra, cầm một mảnh vải trắng [xé ra từ quần áo], đáng thương vậy vậy: “Các vị đại hiệp, ta không phải người của Xuân Phong Môn...”

Người tới rút cuộc phục hồi tinh thần, ác thanh ác khí kêu la: “Người nào? Đi ra nói chuyện!”

“Các người phải cam đoan không giết ta...” thanh âm nói chuyện cũng đáng thương không kém bàn tay vừa thò ra, chỉ nghe thấy một tia yếu ớt, hắn là cách một tầng chăn bông phát ra.

“Nếu người thực không phải người Xuân Phong Môn, chúng ta cũng không có lý do giết người, nhưng nếu ta phát hiện ra người lừa...”

“Vây OK!” Không đợi người tới nói xong, Tiền Tiểu Phi hoan hỉ ngắt lời, dùng tốc độ ngang ngựa với lúc trước lăn ra.

Trong phòng, ngoại trừ Tiền Tiểu Phi còn có ba nam nhân, trên người mặc thô bố y, vừa thấy đã biết là cái loại không có gì tiểu bang phái. Tiền Tiểu Phi xuất hiện, bọn họ cũng nhanh chóng trở nên cảnh giác.

Tiền Tiểu Phi thấy thế nhú mày. Có lần không vậy, bọn họ có cái gì phải khẩn trương a! Ba người, ba ngọn thương... Nga, không phải, là ba cây đao, hơn nữa, mỗi người khẳng định ít nhiều đều biết một chút võ công, nên khẩn trương phải là hắn a!

“Người nói người không phải người Xuân Phong Môn, có gì để chúng ta tin tưởng?” Nam nhân đứng đầu rốt cục mở miệng.

“Ân...” Tiền Tiểu Phi cúi đầu tìm một hồi, ánh mắt dừng lại ở bọc đồ cạnh giường.

Hắc hắc, mình quả nhiên thông minh mà. Tiền Tiểu Phi vừa nghĩ, vừa đi đến, đem gói đồ ôm đến trước mặt ba người: “Đây là chứng cứ.” Hắn nói xong, liền mở gói đồ ra, bên trong là đủ các loại đồ dùng dụng cụ, quả thực rực rỡ muôn màu. Có bình hoa, có nến, có sách cổ, có tranh cuộn, nếu ở thời hiện đại cũng đủ để mở một cửa tiệm đồ cổ nhỏ.

“Cái này cũng tính là chứng cứ?” Mọi người không hiểu.

“Ai, các vị đại ca nhìn kỹ phòng này xem, có phải chỉ còn bốn bức tường không? Vì cái gì? Vì tất cả đồ đều ở trong này a!” Tiền Tiểu Phi kêu lên, tựa như tiên sinh đang giảng đạo cho mấy tên học trò đầu đất, “Ta là ăn trộm a.”

“Trộm?” Mọi người tự hồ vẫn không hiểu.

Tiền Tiểu Phi bắt đắc dĩ, mấy kẻ này quả thật hỏi đến không còn gì để nói mới thôi, làm hấn đành phải tiếp tục giải thích: “Đúng vậy, ta chính là ăn trộm, sáng nay từ bên ngoài lên vào, tính chôm một ít đem ra ngoài bán, nhưng là chưa kịp chạy đã bị các vị đại ca bắt được.”

Tiền Tiểu Phi thực là há mồm ra đã có thể nói dối, bất quá không phải tất cả đều giả, hấn quả thật đúng là trộm.

“Nguyên lai là như vậy...”

Tiền Tiểu Phi mừng thầm, xem ra cái tên đứng đầu kia thực sự tin rồi.

“Không đúng, vậy người như thế nào lại ngủ ở đây?”

Chà, sự tình phát triển ngày càng phức tạp.

“Khụ, khụ, này...” Tiền Tiểu Phi nghĩ nhanh, sau đó lời nói dối tuôn ra như nước chảy, “Ai nha, là như vậy, ta đem đồ vật gói lại định rời đi, chợt nghe bên ngoài có thanh âm, nhất thời sợ hãi bỏ chạy, núp vào trong chắn. Ta nghĩ là người ngoài cửa không thấy trong phòng có động tĩnh gì sẽ rời đi, không ngờ lại đẩy cửa vào. Cho nên ta không phải ngủ ở trên giường mà là trốn trên giường.”

“Nga...” Tên đứng đầu có chút dăm chiêu gạt gạt đầu, sau đó hỏi, “Vậy người vào là ai?”

Ngã ngửa! Tiền Tiểu Phi thật rất muốn có thể dùng Thiên mã lưu tinh quyền(cái này trong truyện Saint Seiya hay ở Việt là Áo Giáp Vàng --|||) mà đem mấy thằng trước mặt đánh bay, hoặc là dùng Thủ thuật đao của Jinbei(thằng này trong One Piece hay Đảo Hải Tặc --|||||) bỏ đầu ra xem bên trong là hồ dán hay là rơm!

Nhấn tự trong lòng nhất bả đao, khán nhĩ nhãn thuật cao bất cao (Để chữ nhấn trong lòng, dù bị chém một đao cũng không có phản ứng, để xem khả năng nhấn của người cao hay thấp). Tiền Tiểu Phi trong lòng tự nói nhấn nại tới n trăm lần, nói khắc chế n ngàn lần, đồng thời hít sâu n vạn lần, rốt cuộc... vẫn là không nhấn được!

Chính là tại lúc nước sôi lửa bỏng này, từ đáy lòng hấn bỗng vang lên một thanh âm: “Bọn họ đang nắm cái mạng nhỏ của người nha.”

Bao nhiêu xúc động biến mất hết, nội tâm bình tĩnh lại, vẻ mặt tươi cười cũng xuất hiện.

Tiền Tiểu Phi dùng nụ cười phải trải qua bao nhiêu đau khổ mới xuất hiện, đối mặt với tên cầm đầu, nói: “Người bước vào... chính là chư vị đại ca a.”

“Thì ra là thế.” Nam nhân đã hiểu, cuối cùng cũng đã hiểu. Hấn nhìn bọc đồ, rồi lại nhìn Tiền Tiểu Phi, hoàn toàn tin tưởng.

“Người không phải người ở đây, vậy ân oán của chúng ta với người cũng không có can hệ gì.” Tên cầm đầu vừa nói vừa hạ đao xuống, sau đó nhìn chằm chằm vào mấy thứ đồ kia.

Tiền Tiểu Phi lập tức hiểu được ý tứ của nam nhân, vội vàng cười nói: “Hôm nay nhận thức coi như là duyên phận, các vị đại ca thích cái gì cứ lấy, coi như chúng ta kết làm bằng hữu!”

Ba người nghe xong lập tức mặt mày hớn hở, ngồi xổm xuống bắt đầu chọn đồ, vừa chọn vừa riu ra riu rít thảo luận xem đồ của ai đáng giá hơn.

Tiền Tiểu Phi cũng ngồi xuống, hiện tại hấn có cả một bụng nghi vấn cần mấy người này giải đáp.

Thừa dịp nam nhân dừng lựa đồ, Tiền Tiểu Phi sáp vào: “Ta nói các vị đại ca, các người hôm nay tới đây làm gì a?” Xuân Phong Môn thế nào có thể để các người tùy tiện ra vào được? Câu này hấn không hỏi ra tiếng.

“Người còn không biết a!” Nam nhân hiển nhiên tâm tình tốt, cho nên nói cũng là thao thao bất tuyệt, “Hôm nay tứ đại môn phái vây đánh Xuân Phong Môn, mà cái Xuân Phong Môn này thật đúng là khó tìm, nếu không có nội ứng chỉ sự tứ đại môn phái vào cũng còn không nổi đầu. Bất quá nghe nói môn chủ nơi này đã bị Tích Thiện trụ trì đánh trọng thương, Xuân Phong Môn còn không náo loạn như rần mất đầu?”

Cho nên người xem, bình thường Xuân Phong Môn kiêu ngạo như vậy, đến bây giờ không phải liền trốn trốn chạy chạy sao! Hắc hắc, cho nên mấy tiểu bang phái chúng ta liền thừa dịp loạn vào chia phần...”

Tên cầm đầu còn nói tiếp, bất quá Tiền Tiểu Phi cũng chẳng muốn nghe, hắn không biết Xuân Phong Môn xấu xa như thế nào, nhưng hắn cảm giác như đang ở trong [Ỗ thiên Đồ long ký] phần “Lục đại môn phái vây đánh Quang Minh Đỉnh”, bình thường giả vờ chính nghĩa, cái gọi là danh môn đại phái chẳng qua là ý nhiều đánh ít. Không nghĩ tiểu thuyết của Kim Dung tiên sinh thế mà lại là chuyện có thật, đột nhiên Tiền Tiểu Phi bắt đầu hoài nghi Kim Dung có phải hay không cũng xuyên việt quá không, nếu không tại sao lại viết giống thực như vậy! Hắn mỗi lần đọc đều thấy Trương Vô Kỵ xuất hiện thật quá hay, chỉ có điều hắn không nên chịu của mỗi chương môn ba chiêu, mà nên cho mỗi đứa một quyền mới phải! Dù sao nếu Tiền Tiểu Phi có ở đó, hắn nhất định sẽ đánh, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là hắn có võ công như Trương Vô Kỵ.

Ba người kia thu hoạch xong rất nhanh liền ly khai, lúc rời đi còn dặn Tiền Tiểu Phi cũng nhanh chóng đi đi. Tiền Tiểu Phi nhìn cái màn [chỉ còn lại mỗi cái màn bọc đồ], tiếc không để đâu hết. Ai, tự làm tự chịu a.

Hắn cũng định đi, Xuân Phong Môn bị diệt, cũng không ai giam lỏng hắn nữa, cái nam nhân kia [chính là môn chủ] mặc kệ hắn đã chết hay bị thương cũng không can hệ gì đến mình. Người ta sống có mệnh cả, Tiền Tiểu Phi cảm thấy chính mình như đang ở trong một cuốn tiểu thuyết võ hiệp, tuy là có chút cảm khái, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt rời đi.

Tiền Tiểu Phi chỉnh lại quần áo, bắt đầu cất bước.

Ai ngờ mới vừa ra tới cửa, dưới chân không biết bị cái gì giữ lại! Tiền Tiểu Phi đang muốn mở miệng mắng, lại bị tình cảnh trước mặt hách trụ, giữ chân mình không phải ai khác, chính là người mà tên cầm đầu kia nói đã bị trọng thương – Xuân Phong Môn môn chủ! Mà hắn bây giờ sắc mặt xanh xao, khoe miệng còn dính huyết, bộ dáng thật sự rất dọa người.

Tiền Tiểu Phi phát hiện mình sai lầm rất nghiêm trọng, chính là độc giả thì có thể trơ mắt lạnh nhạt, mà hắn thì không thể.

Bởi vì hắn đã là một phần của cuốn tiểu thuyết rồi.

## 7. Chương 7

### CHƯƠNG 7

Tiền Tiểu Phi khấn trương ngồi xuống, thật cẩn thận dùng đầu ngón tay chọc chọc hai má trắng bệch của nam nhân: “Uy, người có khỏe không?”

Tiền Tiểu Phi vốn tưởng rằng nam nhân đã ngất đi rồi, hoặc ít nhất là thần chí không rõ, không ngờ tới hắn cứ nhiên vẫn còn thực thanh tỉnh.

“Nếu... Khụ, khụ, như thế này còn gọi là khỏe... Vậy người gọi như thế nào là không khỏe...” Nam nhân hiển nhiên rất không hài lòng với câu hỏi của Tiền Tiểu Phi.

“Thiết, còn có thể châm chọc người ta, tức là bị thương còn không đến nỗi rất nặng” Tiền Tiểu Phi lạnh lùng đứng dậy, phui phui quần, “Ta đây liền cúi chào.”

Tình cảnh này đối với Tiền Tiểu Phi mà nói, quả thật là không tệ. Thử suy nghĩ một chút coi, cừu nhân của người đang bị thương, cần giúp đỡ, người mặt không đỏ sắc xoay người rời đi, lưu lại một câu “Đây là báo ứng”, như thế mới thực vui sướng thực hả hê chứ.

Bất quá Tiền Tiểu Phi căn bản không đùa giỡn bao lâu. Thứ nhất, nghiêm túc mà nói thì nam nhân cũng không phải cừu nhân của hắn, nhiều lắm chỉ là kẻ đáng ghét thôi; Thứ hai, cá tính của Tiền Tiểu Phi không cho phép hắn thấy chết mà không cứu; Thứ ba, cũng là trọng yếu nhất, đánh thức tất cả “thiện lương” trong lòng Tiền Tiểu Phi là – một câu nói của nam nhân.

“Ta chết chính là do người hại...”

Lời nói mang phần hận, thanh âm u oán, ý cảnh thê lương, hoàn toàn phù hợp với đặc tính của Tiền Tiểu Phi – sợ ma hãi quỷ, tâm từ thủ nhược.(nhân từ, nương tay).

Có nhằm hay không, cũng không phải ta đánh hấn, dựa vào cái gì nói ta hại hấn chết a! Còn không phải làm nhiều chuyện xấu mới bị báo ứng sao! Tiền Tiểu Phi trong lòng 120% không muốn, nhưng lại một lần nữa ngồi xuống, miệng phun ra những lời hoàn toàn đi ngược lại suy nghĩ trong lòng: “Muốn ta... Giúp người như thế nào?”

Nam nhân ý vị thâm thường liếc nhìn Tiền Tiểu Phi một cái, tựa hồ đang đánh giá khả năng tín nhiệm của hấn, khiến cho Tiền Tiểu Phi thực khó chịu, hừ, có giỏi thì tự làm đi, đừng có dựa vào hấn a! Cũng may nam nhân rất nhanh chóng liền thu hồi ánh mắt, suy yếu nói: “Đằng sau giá sách có một mật thất...”

“Đã biết” Không đợi nam nhân nói xong, Tiền Tiểu Phi liền hiểu rõ. Hấn cảm thấy tình cảnh hiện tại càng ngày càng ngược đời, cừu gia đột kích, trốn vào mật thất, có thể hay không chuẩn bị xuất hiện mấy thứ bí tịch bảo tàng linh tinh chường như trong võ hiệp tiểu thuyết.

Tiền Tiểu Phi vừa nghĩ vừa xuất thủ, chuẩn bị đỡ nam nhân dậy, tuy rằng hành động đã nói rõ quyết định của hấn, nhưng ngoài miệng vẫn là không cam lòng: “Mặc danh kỳ diệu đem ta nhốt tại cái chỗ khổ ho cò gáy này lâu vậy, đến lúc nước sôi lửa bỏng mới nhớ tới nhờ người ta giúp! Còn nói cái gì ta không giúp chính là hại chết người, làm cho người ta gặp phải áp lực tâm lý trầm trọng như tương lai của Tổ quốc chuẩn bị hủy trong tay... Người khăng định đoán chắc ta là người tốt nên mới nói vậy, đồ giáo hoạt mà...”

May là Tiền Tiểu Phi chỉ lo chính mình lắm nhảm, không chú ý tới vẻ mặt của nam nhân, nếu không chỉ sợ dù biết rõ sẽ chết người hấn vẫn là thấy chết không cứu.

Đó là một nụ cười nhạt, nụ cười thực hiện được quỷ kế, giống như loại tươi cười của con sói giả làm dê mẹ lừa được dê con mở cửa (truyện cổ tích đây mà --, ba chú dê con, nếu nhớ không nhầm --), loại ấy cười hiện lên trên khóe miệng nam nhân, làm cho người ra run cả da đầu.

Tiền Tiểu Phi nói hấn giáo hoạt, có lẽ thực sự đúng. Hấn đúng là lợi dụng Tiền Tiểu Phi, đặt cược vào việc Tiền Tiểu Phi đồng tình với hấn. Hiển nhiên, hấn thắng cược. Kim Hàn không thấy mình có gì sai, thế giới này vốn là vậy, người lợi dụng ta ta lợi dụng người, đều vì lợi cho mình thôi. Hôm nay ngay tại giờ khắc sinh tử hấn gặp Tiền Tiểu Phi, liền tuyệt đối không cho y chạy trốn, đe dọa cũng được, lừa gạt cũng được, uy hiếp hay năn nỉ cũng xong, hấn sẽ dùng tất cả thủ đoạn để giữ chân, hoặc là làm cho y cứu mình, hoặc là đem y chôn cùng mình. Lựa chọn đầu tiên là do bản năng cầu sinh, sau là do bản chất ích kỷ.

Tiền Tiểu Phi còn đang ngây ngốc làm cổ gẳng cứu người, trong đầu nam nhân, suy nghĩ đã luân chuyển vài vòng, cân nhắc lợi hại, cuối cùng đạt đến kết quả, mà cái kết quả ấy chắc chắn không phải thứ mà Tiền Tiểu Phi muốn gặp phải.

Tiền Tiểu Phi rốt cuộc kéo được nam nhân dậy, toàn bộ sức nặng của một người cao hơn hấn tới nửa cái đầu đặt hết lên vai, Tiền Tiểu Phi cũng chỉ có thể nhắm mắt chịu đựng, oán giận nói: “Người thực sự rất nặng!”

Tiền Tiểu Phi vừa dứt lời, ánh mắt nam nhân cũng liền thay đổi. Từ cảnh giác biến thành tàn nhẫn, từ bình tĩnh chuyển sang cừu hận, cùng lúc đó nam nhân khẽ gơ tay phải, Tiền Tiểu Phi thấy rõ từng kẽ tay đều đầy cương châm, thực làm người sợ hãi. Hấn không thể tưởng tượng, nếu như bị cái đám châm này đâm, chắc chắn sẽ thành tổ ong vô vẽ, vô cùng thê thảm.

“Đại, đại ca, ta chính là oán giận hai câu thôi, người đừng ác như vậy đi, tốt xấu gì ta cũng đang cứu người, như thế nào có thể lấy oán trả ơn!” Nam nhân ngoảnh mặt làm ngơ, động tác vẫn tiếp tục.

Tiền Tiểu Phi nhanh chóng đổi giọng: “Giết ta sẽ không có ai cứu người, người sẽ bị tứ đại môn phái giết chết, phơi thầy đầu đường, thi cốt vô tồn, phơi thầy hoang dã, ngũ mã phanh thầy, máu thịt khắp nơi...”

Tiền Tiểu Phi bắt đầu nói năng lộn xộn, nhưng nam nhân căn bản vẫn bất vi sở động, làm hấn cảm giác mình căn bản khó thoát khỏi kiếp nạn này, đành phải nhắm mắt chờ đợi cái chết, đồng thời chuẩn bị tốt việc cuối cùng nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp cần làm trước khi chết – kêu to một tiếng “a”.

“A -“

Tiếng kêu vang lên đúng lúc. Thanh âm thê thảm, tiếng khóc thê lương, căn bản nghe không giống tiếng Tiền Tiểu Phi, thực sự làm cho người nghe thương tâm rơi lệ, nghe xong tâm lý cực độ khó chịu tinh thần cực độ đau đớn thân thể cực độ...

Dừng! Chờ đã! Tiền Tiểu Phi chậm rãi mở mắt, cẩn thận nhìn lại thân thể chính mình, căn bản không có lấy một vết thương, quay đầu lại nhìn cách đó không xa, không biết từ khi nào đã nhiều hơn một cái xác chết. Đã nói như thế nào thanh âm kia không giống tiếng mình mà, chính là hắn đã mở miệng đầu! Thanh âm là cái “xác chết” kia, trong khắc cuối cùng còn là “người” phát ra, mà bị đâm thành tổ ong vò vẽ rồi cuộc là cái dạng gì Tiền Tiểu Phi cũng đã được thấy, nhất thời, hắn quả thực thấy buồn nôn.

“Như thế nào, sợ sao?” Nam nhân có vẻ thấy phản ứng của Tiền Tiểu Phi thực thú vị, cố ý nói “vừa rồi người nói nhiều thành ngữ về xác chết như vậy, ta cũng không ngại về sau nhất nhất cho người xem ví dụ thực tế.”

Tiền Tiểu Phi không có ngắc đầu, hắn biết nam nhân nói thật, cũng tin tưởng hắn làm được, một kẻ giầy trước còn suy yếu đến chính mình phải nâng dậy, giầy sau đã có thể tàn nhẫn giết người như vậy, chỉ nghĩ tới thôi Tiền Tiểu Phi cũng đã một thân hàn khí. Trước đây chỉ thấy sát nhân giết người không chớp mắt trong TV với tiểu thuyết, giờ lại ở ngay bên cạnh mình, mà chính mình lại đang cứu hắn. Tiền Tiểu Phi liền cảm thấy tâm của nam nhân giống như một cái động tối, mà chính mình cũng sắp sửa bị nuốt vào.

“Đang nghĩ có nên giết ta ngay bây giờ hay không sao,” Thấy Tiền Tiểu Phi tạm dừng, nam nhân cười lạnh, gương mặt xanh xao của hắn trở nên dị thường khủng bố, “Người có thể lập tức động thủ, nếu như người đủ tự tin. Đừng nói ta không nhớ trước, đến lúc đó ta sẽ không cho người chết toàn thây.”

Tiền Tiểu Phi chán ghét nhíu mày: “Người vì sao luôn nghĩ xấu cho người khác vậy? Người không suy nghĩ như người bình thường được sao?”

Nam nhân nghe vậy khinh thường cười mỉa mai: “Người bình thường? Ha ha, vậy nói cho ta biết người bình thường sẽ nghĩ như thế nào?”

Tiền Tiểu Phi sinh khí nhướn mày: “Người bình thường đều biết ta đang tự hỏi mật thất cơ quan ở đâu!”

Mất sức chín trâu hai hổ, Tiền Tiểu Phi rốt cuộc đem nam nhân lôi vào mật thất. Nam nhân cũng không nói gì nữa, chỉ mở to mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Tiền Tiểu Phi. Chính là cửa mật thất vừa đóng lại, nam nhân cũng ngắt đi.

Hắn là cuối cùng cũng bỏ được cục nghi ngờ đi, Tiền Tiểu Phi tâm tình phức tạp nhìn nam nhân ngã vào lòng mình. Hắn vừa ghét nam nhân lãnh huyết, cũng lại có chút đau lòng. Chính là loại đau lòng giống như khi nhìn thấy mấy con thú nhỏ, như là mèo con chó con gì đó bị thương. Lão đại nói lòng thương của hắn quá lớn, căn bản không nên làm móc túi, cho nên mỗi lần hắn lấy lý do “Người kia thật đáng thương” mà không chịu làm việc, lão đại luôn lắc đầu thở dài, cũng không nói gì nhiều, bởi lão đại thực rất hiểu hắn.

Cúi đầu nhìn nam nhân trong lòng, nếu hắn biết mình đem hắn so sánh với thú nhỏ nhất định sẽ trăm ngàn lần không thích đi, Tiền Tiểu Phi có thể tưởng tượng đến việc hắn dùng ánh mắt khủng bố bắt mình thu hồi so sánh, tựa như Sakuragi dùng mắt giết người (Slam Dunk, nhân vật chính trong Slam Dunk đây mà \_\_|||). Nghĩ đến đây, Tiền Tiểu Phi bỗng nở nụ cười. Được rồi, nếu hắn không thích thì sẽ đổi cách so sánh, không đem hắn ví với chó con mèo con nữa, mà so với dã thú, hắn là hắn không có ý kiến đi.

Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên cảm thấy mình so sánh thực đúng, nam nhân chính là một con dã thú, một con dã thú hạn cuộc đời, hạn cả thể giới, nhất là nhân loại.

Chính là...

Tiền Tiểu Phi không biết, một con dã thú chân chính, khi bị thương hôn mê có thể hay không cũng giống nam nhân trong lòng mình, lộ ra vẻ mặt an tâm, như một thai nhi ngủ say trong cơ thể người mẹ – vô hại cùng ôn nhu.

## 8. Chương 8

### CHƯƠNG 8

Ngoài mật thất truyền đến một trận ồn ào, Tiền Tiểu Phi biết có người đang lục soát nơi này, tiếng đồ vật vỡ, tiếng bàn bị đập vang lên, Tiền Tiểu Phi thậm chí có thể tưởng tượng bọn họ muốn tìm nam nhân đến mức nào, muốn bức hấn vào con đường chết.

Bất quá Tiền Tiểu Phi cũng không lo lắng, vì hấn hoàn toàn tin vào độ an toàn của cơ quan tại vách đá phía bên phải cái lỗ nhỏ của tấm ván gỗ cách giá sách phía sườn tây của giường mười cm.

Nam nhân hiển nhiên cũng không lo lắng, bởi vì hấn đang an ổn nằm trong lòng mình, nhìn vào căn bản không thể tưởng tượng bộ dáng hung tàn của vài phút trước. Tiền Tiểu Phi thực không rõ mình đã cứu ai, một người hay một con ác quỷ, nhưng cánh tay ôm nam nhân lại thực là kiên định.

“Người đừng lấy oán trả ơn cho ta...”

Tiền Tiểu Phi cũng không biết mình nói cho nam nhân nghe, hay chính là đang tự thuyết phục mình.

Nhìn quanh bốn phía, Tiền Tiểu Phi mới phát hiện mấy tác giả tiểu thuyết võ hiệp khẳng định là chưa bao giờ chui vào mật thất đi, cái loại mật thất có đầy đủ mọi thứ phương tiện lại còn có đường rẽ sang linh tinh lang tang động khác rõ ràng là lừa đảo! Sự thật trong đây ngoài trừ ngọn đèn mờ mờ cùng với bốn vách tường đen kịt thì cái gì cũng không có! Chỗ này căn bản chỉ là một cái hầm thối, mà hấn với nam nhân là rau cải trắng bị chôn trong đó mà!

Mới nghĩ tới đây, trong lòng bỗng cảm thấy không ổn, Tiền Tiểu Phi lúc này mới nhớ tới nam nhân bị thương.

Không biết hấn bị thương ra sao, Tiền Tiểu Phi liền vừa nghĩ vừa bắt đầu cởi quần áo nam nhân. Kỳ thực hấn cũng không cần cởi, vì quần áo sớm đã bị đủ các loại lợi khí chém thành một cái giẻ rách.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Tiền Tiểu Phi hút một hơi khí lạnh, nhìn đến đâu cũng toàn những vết thương ghê người, từ bả vai đến trước ngực, từ sau đùi đến bên hông, trên người nam nhân không có đến một chỗ lành! Có vết thương còn bị máu làm dính vào vạt áo, có chỗ còn liên tục rỉ huyết.

Tiền Tiểu Phi không đành lòng nhắm mắt, hấn giống như trông thấy vô số người vây quanh nam nhân, không ngừng dùng đủ các loại vũ khí thương tổn hấn. Cái gọi là đại hiệp lấy một địch trăm vĩnh viễn chỉ có trong truyện, thực sự mỗi người đều làm từ máu thịt, đều là phạm nhân thối.

Nghĩ đến đây, Tiền Tiểu Phi bắt đầu không thể khống chế hận những kẻ đó, thống hận bọn chúng ti tiện, thống hận bọn chúng lấy nhiều khi ít, thống hận bọn chúng tàn khốc.

Đây chính là Tiền Tiểu Phi, một người sống tại thế kỷ hai mươi mốt, một thanh niên dễ dàng bị nhiệt huyết che mờ đầu óc. Nếu hấn bình tĩnh hơn một chút thì hấn sẽ nghĩ tới, bằng tác phong của nam nhân trước mặt hấn kia, những kẻ đó kết cục so với hấn cũng chẳng tốt hơn được phân nào, mà cái tên mới này bị biến thành tổ ong vô vẽ chính là một bằng chứng xác thực.

Ngoài cửa đã không còn động tĩnh gì, Tiền Tiểu Phi đang tự hỏi mấy người kia đã đi thật chưa, xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, nghe thanh âm cũng đủ rõ ràng độ kịch liệt của vụ nổ.

Trong phút chốc, Tiền Tiểu Phi liền hiểu được. Bọn họ lấp cửa vào! Tựa như Thành Côn làm nổ Quang Minh Đỉnh (Ỗ thiên đồ long đây, vẫn cái đoạn lục đại môn phái oánh Quang Minh Đỉnh thôi), chỉ khác ở chỗ Xuân Phong Môn kết cấu quá phức tạp, làm cho bọn họ chủ có thể nổ cửa vào, nếu không chính chúng cũng không thể chạy ra. Nhưng dù như vậy, mục đích giết chết nam nhân cũng coi như đã đạt thành, nam nhân hoặc bị thương nặng mà chết, hoặc sẽ bị nhốt đến chết ở chỗ này.

Nhân tâm vì cái gì có thể tàn nhẫn đến thế? Tiền Tiểu Phi nghĩ không ra. Hấn còn có thể vì trộm nhảm tiền của người tốt mà áy náy mấy ngày, những người này tại sao có thể vô cảm đuổi cùng giết tận nam nhân!

Tiền Tiểu Phi nghĩ nát óc cũng không thông, nhưng có một việc hấn sáng tỏ, đó là hấn từ thống hận đã biến thành cừ hận. Hấn đời này chưa bao giờ hận ai, những kẻ này may mắn trở thành người đầu tiên.

Nguyên nhân cũng không phức tạp, không phải đau lòng nam nhân, càng không phải lòng chính nghĩa nổi lên, mà là...

Hấn sẽ cùng nam nhân bị nhốt chết ở đây!

Không được, hần là thanh niên tốt thân mang tuyệt kỹ khỏe mạnh luôn hướng về phía trước, làm sao có thể bị nhốt chết? Không được, tuyệt đối không được! Nghĩ nghĩ, hần bắt đầu lay động hy vọng duy nhất, cũng chính là nam nhân đang hôn mê, thật sự nếu không ra ngoài trị liệu thì hy vọng duy nhất này của hần cũng sẽ mất máu mà chết luôn!

Cho nên hần phải lay, lay thật nhanh, lay thật mạnh, đồng thời mỗi lần lay lại một lần hét:

“Đại hiệp, cơ quan ra ngoài ở chỗ nào a – “

Phỏng chừng là chịu tác động quá mãnh liệt, Kim Hàn cuối cùng cũng tỉnh: “Cứ lay nữa ta thực sự sẽ chết trong tay người...”

Hần nói lời này nghe có chút sinh khí, có chút bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn là an tâm. Đúng vậy, mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy là Tiền Tiểu Phi, thực khiến hần an tâm, không có lý do gì, đơn giản là an tâm.

“Cơ quan dưới tầng đá ở góc tường...” Kim Hàn nói. Hần quả thực phải nhanh chóng ra ngoài, vết thương trên người đã để đủ lâu rồi.

Cơ quan ra ngoài dễ tìm hơn so với cơ quan tiến vào, bằng chứng là lần trước Tiền Tiểu Phi dưới sự chỉ đạo của nam nhân mất tới hai mươi phút mới tìm được, mà lần này hần không quá một phút đã mở được cửa mật thất.

Ngoài cửa là một đồng hồ ồn, thực rõ ràng mấy kẻ kia đã kịch liệt cướp đoạt một hồi. Đối với con người, hay ít nhất là đối với mấy tên đó, đứng trước kim ngân tài bảo đầu óc liền trống rỗng, bản tính cướp bóc nguyên thủy liền lộ rõ.

Tiền Tiểu Phi đem giường chiếu thu thập qua loa một chút, rồi đỡ nam nhân nằm lên. Trong vô thức, động tác của hần cũng trở nên thực nhẹ nhàng cẩn thận. Nam nhân cũng cảm giác được, nhưng chỉ phức tạp nhìn Tiền Tiểu Phi, không lên tiếng.

“Thương thế của người cần lập tức trị liệu, bất quá ta chỉ biết thương được, nên nói coi được để ở đâu?” Tiền Tiểu Phi hỏi. Hần quả thực chỉ biết thương được, anh em trong tập đoàn thường nói hần ít nhất cũng có điểm này dùng được, cho nên bị thương luôn tìm đến.

“Sương phòng phía Đông Bắc... Được đều để ở đó.” Nam nhân trả lời.

Tiền Tiểu Phi lập tức đứng dậy, chuẩn bị đi lấy được, không nghĩ bị nam nhân giữ chặt lại. Quay lại nhìn nam nhân nắm vạt áo mình, nội tâm kinh ngạc một trận. Đây là lần đầu tiên nam nhân chủ động chạm vào hần, hần vẫn cảm thấy nam nhân không thích tiếp xúc với người khác, không nghĩ tới...

“Còn có gì phải làm sao?” Tiền Tiểu Phi khó hiểu hỏi.

Nam nhân không nhìn Tiền Tiểu Phi, mà gắt gao nhìn chăm chăm tay mình, tựa hồ băn khoăn thật lâu, sao đó mới gian nam nói ra mấy chữ: “Bọn họ... có thể còn chưa đi...”

Ấm áp, tràn đầy ấm áp, trong nháy mắt chạm vào tâm Tiền Tiểu Phi.

Bọn họ còn chưa đi, cho nên phải cẩn thận sao?

Không ai chán ghét được quan tâm, mà Tiền Tiểu Phi lại thực rất thích. Có lẽ vì hần vốn là cô nhi, tuy rằng tính cách lạc quan, hần cũng chưa từng vì thân thế của mình mà sầu não, nhưng ngẫu nhiên cũng có lúc nghĩ nếu mình có cha mẹ, có thể hay không vĩnh viễn sống dưới sự quan tâm của họ, vĩnh viễn làm một đứa nhỏ không chịu lớn.

Chính là ấm áp đến mấy hần vẫn không khỏi có chút kinh ngạc, nam nhân đột nhiên đổi tính sao, nếu không trước sau thế nào lại khác biệt lớn vậy?

“Yên tâm,” Tiền Tiểu Phi mỉm cười, “Cửa vào đều bị lấp, bọn họ không đi, chẳng lẽ lưu lại bởi chúng ta chết?”

“Lấp?” Nam nhân nghe vậy sửng sốt, sau đó cười lạnh, “Thật đúng là tác phong của mấy kẻ đó...”

Lại tới nữa, lại cái loại cười này! Tiền Tiểu Phi chán ghét nhíu mày, hai tay đã không theo khổng chế vươn ra, hung hăng chụp về phía mặt nam nhân, nháy mắt xóa sạch vẻ tươi cười chướng mắt: “Mạng nhỏ của người ở trong tay ta, ta chính là lão đại, hiện tại ta lệnh cho người không được cười khó coi như vậy nữa!”

Kim Hàn tựa hồ bị chuyện vừa xảy ra trấn trụ, tay cầm áo Tiền Tiểu Phi cũng không tự giác buông ra, Tiền Tiểu Phi nhân đó liền xoay người, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bề ngoài giống như đang giáo huấn thực nghiêm, chứ thực ra việc hấn rời đi còn bao hàm một tầng nguyên nhân sâu hơn – chờ nam nhân bắt đầu phát hỏa thì hấn muốn chạy cũng không xong đâu.

Khó coi? Kim Hàn gian nan đưa tay lên sờ sờ mặt, sau đó lại thử cười một cái.

Trước mặt không có gương, bằng không hấn đã có thể thấy rõ cuộc là dạng biểu tình gì lại làm Tiền Tiểu Phi chán ghét đến vậy.

Nghĩ tới đây, Kim Hàn liền phát hiện hành động của mình thực buồn cười, hấn hoài nghi chính mình có khi nào bị cái tên đơn thuần kia lây bệnh rồi.

Nói đến người kia, hấn như thế nào còn không có trở về? Từ nơi này đến gian sương phòng kia cũng không phải rất xa, không cần dùng nhiều thời gian vậy, chẳng lẽ hấn chạy? Không có khả năng, cửa vào đã bị lấp, không có mình hấn căn bản muốn ra cũng không nổi. Vậy vì cái gì còn chưa trở về?

Vô số câu hỏi không có đáp án, chậm rãi tụ tập thành loại cảm xúc mang tên lo lắng, tràn ngập khắp thân thể Kim Hàn.

Loại cảm xúc này ở trong lục phủ ngũ tạng Kim Hàn không ngừng quay cuồng, cho đến khi bóng dáng quen thuộc kia xuất hiện ở cửa mới dần dần tán đi.

## 9. Chương 9

### CHƯƠNG 9

“Sao lại nhiều đồ như vậy chứ?” Tiền Tiểu Phi cố sức khiêng một cái hòm gỗ lớn đi vào phòng, “Hại ta lao lực như vậy!”

Nặng nề đem hòm đặt xuống, Tiền Tiểu Phi nhu nhu bả vai đau nhức.

Đó là một cái rương gỗ lim một thước dài nửa thước ngang, bên trong chứa đầy đủ mọi màu sắc bình bình quán quán.

“Vừa coi cũng biết người nhất định thấy ngày thường mình hay làm chuyện bất lương, nên mới chuẩn bị nhiều được phòng thân vậy mà.” Tiền Tiểu Phi vừa nói vừa lục tung cả lên.

“Đều là Sa Ngữ chuẩn bị, ta mới không thèm quản mấy thứ này,” Nam nhân nhíu nhíu mày, tựa hồ không thích cái kiểu bà-mẹ-trẻ của Sa Ngữ.

“Người tốt nhất là nên cảm tạ trời xanh là có bằng hữu như Sa Ngữ đi, nếu không hôm nay chắc chết rồi!” Tiền Tiểu Phi thực bất mãn với ngữ khí của nam nhân.

“Bằng hữu?” Nam nhân cười mỉa mai, “Trên thế giới này căn bản không có bằng hữu chân chính, chúng ta chỉ hợp tác với nhau thôi, lợi dụng lẫn nhau, có nhu cầu thì đến.”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy nhíu mày: “Tư tưởng đúng là cần cải tạo lại chút.”

Kim Hàn giương mắt nhìn Tiền Tiểu Phi: “Chẳng lẽ người nóng lòng giúp ta chữa thương không phải vì sau này ta có thể mang người ra ngoài sao?”

Lời nói của nam nhân làm cho Tiền Tiểu Phi sững sờ đứng yên, không tìm được lý do phản bác, bởi vì hấn thực cũng từng nghĩ vậy, hấn quả thật cho rằng nam nhân là hy vọng ra ngoài duy nhất của mình. nhưng là...

“Không chỉ là như thế...” Trầm mặc nửa ngày, Tiền Tiểu Phi chỉ có thể yếu ớt trả lời như vậy.

Đáp án đúng như dự kiến, nhưng nam nhân hoàn toàn không đắc ý, ngược lại, Kim Hàn thấy thực không thoải mái, trong lòng hẩn tựa hồ mong muốn Tiền Tiểu Phi phản bác lại, chờ đợi nghe y nói cứu hẩn không chỉ vì muốn ra ngoài.

Nam nhân sinh khí, không vì lý do gì cả, Tiền Tiểu Phi cũng biết. Người thông minh như hẩn đương nhiên không tiếp tục đề tài, mà đột nhiên hỏi: “Loại dược nào ở đây để trị thương?”

Kim Hàn cũng không tiếp tục dây dưa, nhìn xuống, nói: “Bình tròn màu lục.”

Tiền Tiểu Phi dựa theo miêu tả, lấy ra bình dược đặt ở cạnh giường, sau đó nhặt chiếc chậu đồng trên mặt đất lên, bước ra ngoài.

Một lúc sau, một chậu nước trong được bưng đến trước mặt nam nhân.

“Người tốt nhất nên cầu nguyện nước giếng ở Xuân Phong Môn của người sạch sẽ đi, bây giờ cũng không kịp đun nước nóng nữa.” Tiền Tiểu Phi tự nói, sau đó đem khăn mặt thấm ướt, bắt đầu tẩy trừ miệng vết thương của nam nhân.

Đúng là anh em trong tập đoàn cũng hay bị thương, nhưng chưa từng có ai bị nghiêm trọng đến thế này, cảnh tượng trước mắt thực làm cho Tiền Tiểu Phi không biết phải làm thế nào. Chỉ thấy hẩn nhú mảy, cứng ngắt lau lau người nam nhân, hàm răng cắn chặt, giống như người đang chịu kịch liệt thống khổ không phải nam nhân mà là chính mình.

“Ta biết rất đau, nhưng người đừng có run a!” Trên trán Tiền Tiểu Phi đã đầy mồ hôi, từng giọt từng giọt theo chóp mũi nhỏ xuống giường, trông giống như từng vệt nước mắt.

“Người run là người mà.” Kim Hàn lạnh lùng chăm chú nhìn Tiền Tiểu Phi đang lau người mình, “Thôi cứ để ta tự làm đi.”

“Người đừng có ngốc cho ta!” Tiền Tiểu Phi vẫn tiếp tục động tác, hẩn thậm chí ngay cả mí mắt đều không có ngước lên.

Ánh mắt Kim Hàn bỗng nhiên tràn đầy một loại tình tự phức tạp. Hẩn biết Tiền Tiểu Phi thực sự sợ hãi, cũng thực sự khấn trương, bằng không động tác trên người mình sẽ lúc nặng lúc nhẹ. Nhưng hẩn không hiểu tại sao Tiền Tiểu Phi dù sợ hãi vẫn nhất mực kiên trì, giao tình của hai người không sâu đến thế đi. Có lẽ đúng là tên này trời sinh thương người, không thể nhìn thấy người khác chịu thương tổn.

Kim Hàn càng nghĩ càng cảm thấy khả năng sau có vẻ lớn hơn, nếu trước mặt Tiền Tiểu Phi không phải mình mà là đám a miêu a cầu, hẩn là hẩn cũng đối đãi như vậy đi.

Ý tưởng lóe qua làm ánh mắt Kim Hàn chợt âm đạm.

Tiền Tiểu Phi còn đang khấn trương chiếu cố hẩn, căn bản không biết nam nhân trước mặt còn thừa hơi phân tích động cơ giúp đỡ của mình, lại còn đưa ra mấy cái kết luận hẩn tự cho là hợp lý.

Không biết qua bao lâu, trời dần tối. Hôm nay trăng tàn, ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống Xuân Phong Môn, đầy tàn phá cùng thê lương.

Tiền Tiểu Phi cuối cùng cũng xử lý tốt tất cả miệng vết thương của Kim Hàn, cũng đều đã thượng dược, nam nhân mỗi một hồi lâu cũng không chống đỡ được thêm, nặng nề ngủ.

Tiền Tiểu Phi cũng không biết phải đi đâu, trong cơn buồn ngủ tới cực điểm, hẩn cứ thế nguyên quần áo nằm ngủ trên ghế.

Ban đêm, gió lạnh trận trận thổi. Hàn khí cuối thu làm Tiền Tiểu Phi bất giác hắt xì, hoảng hốt trung tựa hồ nghe thấy một thanh âm, chờ đến khi hoàn toàn thanh tỉnh, tới gần giường, hẩn mới phát hiện là nam nhân đang nói mơ, thực thống khổ nói mê.

Hẩn tựa hồ thực bất an, thân thể không ngừng ngo ngoáy, nguyên bản cái chân đạp trên người cũng đã bị đạp xuống dưới giường.

Tiền Tiểu Phi nhặt chân lên, cẩn thận đắp lên người nam nhân, cũng không nghĩ lại nghe được lời nói của hẩn:

“Ta không muốn giết hần... Ta không muốn giết hần...”

Nam nhân rút cuộc mộng cái gì? Tiền Tiểu Phi không biết được. Hần không thể tưởng tượng nam nhân đã gặp chuyện gì, để ngay cả trong mơ cũng là giết chóc.

Nam nhân trên giường vẫn tiếp tục lộn xộn, vẻ mặt không thôi thống khổ bất an, tựa như một đứa nhỏ gặp ác mộng bất lực kêu khóc. Tiền Tiểu Phi cuống quýt đem hai tay nam nhân đặt lại trong chăn, không ngờ phát hiện đôi tay nóng đến dọa người.

Miệng vết thương nhiễm trùng dẫn đến sốt cao, Tiền Tiểu Phi là người thể kỷ hai mươi mốt, có cơ bản về y học thường thức cũng không khó lý giải tình trạng hiện tại. Nếu như ở hiện đại hần sẽ kiếm bác sĩ, lấy kháng sinh cho nam nhân uống, nhưng giờ hần đang bị nhốt tại Xuân Phong Môn, đừng nói là kháng sinh, ngay cả một lang trung cũng tìm không thấy. Thử duy nhất hần có thể làm, là không ngừng dùng khăn mặt tẩm nước lạnh đắp lên trán nam nhân, vì hần hạ nhiệt.

“Còn chưa nghe nói có đại hiệp nào sốt cao mà chết đâu, nếu là nam nhân liền khỏi cho ta! Cho nghe thấy không, việc này có can hệ đến tôn nghiêm nam nhân nha, người nhất định phải cố gắng, phải noi theo tinh thần của Thiết nhân Vương Tiến Hỷ (ặc, undying legend của các bạn Trung Cửa, anh này là thợ mỏ \_\_-, kiểu kiểu anh hùng lao động ấy mà), kiên cường của Hellen (Hellen Keller, chả biết nói gì về bà này), tinh thần lạc quan của vô số liệt sĩ cách mạng chủ nghĩa... không phải, không phải là liệt sĩ, là anh hùng, là những người anh hùng ý chí kiên cường chiến đấu, người có nghe hay không a...”

Nam nhân lúc này làm sao nghe được, cho nên Tiền Tiểu Phi ngồi lảm nhảm đủ loại lời nói cũng chỉ có thể tự ổn định cảm xúc của mình.

Một đêm cuối thu, Xuân Phong Môn tràn đầy lời niệm nho nhỏ, cùng với lo lắng không thể che giấu của một người.

Kim Hàn sau trận sốt tỉnh lại, tuy rằng đêm qua đầu óc mơ hồ, nhưng cũng nhớ mang máng có tiếng gì đó cứ đập vào tai, liên tục quấy rầy thính giác, hơn nữa không cần nghĩ cũng có thể đoán được, khẳng định là cái đồ ngu thiếu dinh dưỡng kia lảm bảm.

Bên giường đặt một chậu nước, nước vẫn trong suốt như cũ, bất quá nếu tinh ý một chút liền phát hiện có mùi mồ hôi trong đó.

Liếc mắt sang bên cạnh, Kim Hàn nhìn người ngồi trên ghế, hay nói đúng hơn là bắt tại ghế. Ông tay áo xắn lên, cổ áo mở ra, tóc hỗn độn, tựa như vừa đi đánh nhau một trận về. Tiền Tiểu Phi đang an tường say ngủ, tay phải buông xuống, khăn mặt nằm trên mặt đất.

Kim Hàn nháy mắt hiểu được cảm giác mát mẻ tới tận tâm can đêm qua đến từ đâu.

Người ngồi trên ghế tựa hồ thực mệt mỏi, cho dù là tư thế vừa cao vừa khó chịu như thế, hần vẫn ngủ ngon lành.

Xem ra đêm qua mình cũng nháo không ít, Kim Hàn cười khổ.

Trong miệng bỗng một trận khô khốc, có lẽ nên uống nước. Nghĩ là làm, Kim Hàn lò lò bò xuống giường.

Bất quá hần quên mất mình đang là bệnh nhân, lại còn bệnh rất nặng, là người vừa mới hạ sốt cả người vô lực, cho nên muốn tự mình đi uống nước, kết cục chính là từ trên giường nhào thẳng xuống hôn đất.

Rơi tự do một đoạn, kết cục là “Phanh” một tiếng.

Tiền Tiểu Phi nháy mắt bình tĩnh, thần kinh hần đã được huấn luyện tới khắc khắc lúc nào cũng cảnh giác.

Cảnh tượng trước mắt làm Tiền Tiểu Phi phát điên luôn, chỉ thấy hần dùng tốc độ của Carl Lewis (vận động viên điền kinh nổi tiếng của Mỹ) chạy như điên đến nâng Kim Hàn dậy, vừa làm vừa khóc thét:

“Người cứ tiếp tục thế này thì ta ngỏm trước người luôn mất!”

## 10. Chương 10

### CHƯƠNG 10

Bị nhốt ở Xuân Phong Môn đã năm ngày, Tiền Tiểu Phi theo chỉ dẫn của nam nhân tìm được kho hàng, lấy thật nhiều lương thực, vậy nên việc ăn uống đã không còn là vấn đề. Nguyên lai bất luận là bang phái gì, việc hậu cần vẫn là quan trọng nhất.

Mấy ngày nay, phạm vi hoạt động của Tiền Tiểu Phi cơ hồ không ra khỏi gian phòng này, trừ bỏ lúc đi lấy đồ ăn. Dù sao xung quanh đều là người chết, làm quái có thằng hâm nào muốn đi đi lại lại nhiều. Thậm chí ngay chỉ xung quanh phòng thôi, Tiền Tiểu Phi cũng phải thật lâu mới dọn sạch được, mà kết quả là trong vòng một trăm thước xung quanh mọc lên n cái bia mộ, mặt trên phân biệt viết người chết Giáp, người chết Ất... cứ thế mà suy ra. Dù sao cũng phải có cái tên mới có thể an nghỉ dưới mồ được, ít nhất là Tiền Tiểu Phi nghĩ vậy.

Thương thế của nam nhân cũng dần dần khôi phục. Tiền Tiểu Phi không thể không thừa nhận thân thể người này đúng là hồi phục như thần, cái đồng thương tích ấy chỉ cần một cái đem đặt lên người hắn, chỉ sợ nằm một năm rưỡi cũng chả khỏi nổi đi. Vậy mà giờ nam nhân đã có thể làm một chút việc đơn giản, tỷ như ăn cơm. Mà đây cũng có lẽ là việc làm nam nhân cao hứng nhất, bởi vì mỗi lần Tiền Tiểu Phi uy cơm cho hắn, ánh mắt hắn đều giống như muốn đem y ra cắn xé, tựa như trong miệng không phải đồ ăn mà là gân cốt Tiền Tiểu Phi vậy. Ác hàn

~Kỳ thực Tiền Tiểu Phi cũng thật oan uổng, đâu phải hắn tự nguyện uy, làm gì có một đại nam nhân nào uy cơm cho một nam nhân khác lại vui vẻ. Người khó chịu, lão tử thì không à! Đương nhiên những lời này Tiền Tiểu Phi cũng chỉ dám hờ hết phát tiết dưới đáy lòng.

Ở chung năm này, Tiền Tiểu Phi mới phát hiện một vấn đề thực nghiêm trọng – hắn còn chưa biết tên nam nhân!

“Uy, người tên gì?” Lúc ăn cơm, Tiền Tiểu Phi rút cuộc hỏi ra cái việc tuy không tính là vấn đề lớn nhưng không hỏi lại thực bất tiện này.

Một ngụm canh nuốt xuống, phản ứng của nam nhân chính là... sặc.

“Uy, người có khỏe không?” Tiền Tiểu Phi khó hiểu vỗ vỗ lưng nam nhân, giúp hắn thuận khí chút, “Cái này chắc không phải cơ mật chứ, ngày đầu tiên các người đã biết tên của ta, ta cũng có nói gì đâu!”

“Trọng điểm không phải ở đó,” Nam nhân thật vất vả khôi phục lại bình thường, “Người bình thường có ai ở chung từng ấy thời gian rồi mới hỏi tên sao?”

“Chắc là không có ai...” Tiền Tiểu Phi nghĩ nghĩ, từ lúc hắn gặp nam nhân đến giờ liền gọi y là “hắc y nam nhân”, sau đó dần rút gọn thành “nam nhân”...

“Vậy người trước kia gọi ta như thế nào?” Kim Hàn bỗng nhiên thấy tò mò, hắn thập phần muốn biết Tiền Tiểu Phi không biết tên hắn thì xưng hô như thế nào.

“Àn...” Tiền Tiểu Phi lại nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng không nói thật: “Nơi này chỉ có mỗi ta và người, tự nhiên không cần kêu tên cũng biết ta nói người, chứ chả lẽ lại kêu mấy cái xác kia à!”

Kim Hàn rõ thực là không hài lòng đáp án của Tiền Tiểu Phi, chỉ thấy hắn nhìn xuống dưới: “Nếu trước kia không gọi tên ta cũng không có gì bất tiện, vậy hiện giờ cũng không cần biết.”

Không phải vậy mà, Tiền Tiểu Phi nghĩ, trước kia không hỏi là không nghĩ tới, hiện tại nghĩ tới rồi lại không được biết, như vậy vấn đề liền trở nên phức tạp, như thế thực không thoải mái mà.

Đúng rồi, trước đây Sa Ngữ hình như đã từng gọi hắn là “Hàn”, Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên nhớ tới manh mối quan trọng này, liền tao nhã buông đũa, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đến đắc ý, nhìn về phía Kim Hàn: “Ta biết người tên gì...”

“Cái gì?” Kim hàn giương mắt nhìn Tiền Tiểu Phi, cái kiêu cưỡi đến sáng lạn kia thực sự rất chói mắt, cũng thực sự làm người ta khó chịu.

Càng cười càng sáng lạn, thậm chí nhìn kỹ, xung quanh người còn hiện ra đóa đóa hoa tươi, Tiền Tiểu Phi kêu đến dị thường ôn nhu: “Hàn~~”

Một ngụm cơm nuốt xuống, kết cục của Kim Hàn chính là... nghẹn.

“Người rót cuộc có biết ăn cơm không a, làm sao cứ hết sặc rồi lại nghẹn?” Tiền Tiểu Phi bắt đắc dĩ đưa bát canh cho nam nhân.

Kim Hàn tiếp nhận canh, đồng thời hung hăng trừng mắt nhìn Tiền Tiểu Phi, cho dù không nói được hán cũng muốn dùng ánh mắt làm cho Tiền Tiểu Phi hiểu tác giả là ai.

Cũng may Tiền Tiểu Phi của chúng ta thực là thông minh, ngay lập tức đã hiểu ra vấn đề.

“Kêu có một chữ quả thực không tự nhiên, hay là...” Tiền Tiểu Phi cẩn thận nghĩ lại những quy tắc đặt tên mình biết, một tia sáng lóe lên trong đầu: “Nếu không ta gọi người là Tiểu Hàn hoặc Hàn Hàn đi.”

Người nào thông minh cũng đoán được, cách gọi này của Tiền Tiểu Phi là đến từ [Slamdunk].(chết mẹ mất, em chưa đọc slamdunk, chẳng biết tại sao lại là như thế đâu)

“Kim Hàn, gọi ta Kim Hàn, tên của ta là Kim Hàn!” Kim Hàn rót cuộc thỏa hiệp, nếu không hán cũng chuẩn bị điên mất.

“Sớm nói không phải tốt rồi sao!” Tiền Tiểu Phi cười đến giảo hoạt, làm cho Kim Hàn cảm thấy mình vừa bị lừa.

Cứ như vậy, bữa cơm của Kim Hàn bất hạnh và Tiền Tiểu Phi đắc ý trôi qua.

Ban đêm, đã đến giờ đi ngủ, Kim Hàn không ngoài dự kiến lại nhìn thấy Tiền Tiểu Phi bọc chăn bông ngồi ở cửa.

“Đừng có mơ, mãi vẫn là cái dạng này,” Kim Hàn không hề lưu tình, “Không được!”

“Tốt xấu gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của người...” Tiền Tiểu Phi run run dưới gió lạnh, nhìn kiểu gì cũng thực đáng thương.

“Miễn thương lượng.” Kim Hàn vẫn kiên trì như trước, “Ta là người bị thương, nếu người dè lên làm miệng viết thương vớ ra thì phải làm sao?”

“Ta cam đoan sẽ không!” Tiền Tiểu Phi gơ tay phải lên.

“Cam đoan không có hiệu quả.” Kim Hàn cũng mặc kệ hán luôn, thôi tắt ngọn đèn, trong nháy mắt hắc ám bao trùm căn phòng.

Rõ ràng là đuổi khách mà.

“Lãnh huyết, vô tình, lấy oán trả ơn,...” Tiền Tiểu Phi hôm nay lại có từ mới để hình dung về Kim Hàn.

Bốn ngày nay, đây đã là làm thứ năm hán thất bại [ngày đầu tiên thất bại hai lần liền]. Sáu trăm năm trước trái đất còn chưa phải chịu hiệu ứng nhà kính, căn cứ rõ ràng nhất là lá cây còn chưa rụng hết trời đã lạnh muốn chết rồi.

Phía trước vẫn quen giới thiệu với mọi người, ngọc thụ lâm phong tiêu sái động lòng người người gặp người thích Tiền Tiểu Phi của chúng ta – vốn là người Thượng Hải, cho nên sợ nhất chính là lạnh, nhất là cái loại siêu cấp rét lạnh của phương Bắc. Nhớ có một mùa đông lão địa dẫn hán đi tham gia “trên đường” hội nghị [Tiền Tiểu Phi cũng không rõ vì cái gì thế giới mọc túi cũng tổ chức chính quy vậy nữa], địa chỉ hội ở Cáp Nhĩ Tân, kết quả đừng nói đến xem khắc băng, chính hán suýt nữa cùng thành tượng băng sống luôn! Cho nên từ đó về sau có đánh chết Tiền Tiểu Phi cũng không đi lên phía Đông Bắc. Hán cho rằng hạnh phúc lớn nhất của đời người là nằm trong ổ chăn ấm áp để chịu xem manhua, lại bật cả lò sưởi, quả thực là nhân gian tiên cảnh!

Cho nên ở tại Xuân Phong Môn, không có lò sưởi, phòng ốc tan hoang, gió tây bắc thổi từng đợt, Tiền Tiểu Phi liền nghĩ tới Kim Hàn. Không có lò sưởi cũng không sợ, khắp phòng đều hở cũng không sợ, chỉ cần có người ở là được! Một cái lò-sưởi-người ba mươi bảy độ đương nhiên là cần phải được sử dụng – Tiền Tiểu Phi vốn có kế hoạch như vậy.

Nhưng hắn quên mất một điều, lò-sưởi-người của hắn có tư duy, mà hậu quả của việc có tư duy chính là Kim Hàn hung hăng cự tuyệt hắn.

Liên tục bốn ngày, Tiền Tiểu Phi mỗi đêm đều mon men đến thử, mỗi đêm đều thất bại. Kim Hàn hoặc là nói miệng vết thương còn chưa khỏi, hoặc là nói hai đại nam nhân ngủ chung không tự nhiên, tóm lại chính là không đáp ứng.

“Hừ, tất cả đều là lấy cớ!” Tiền Tiểu Phi ôm chần ngồi ở phòng bên cạnh tức giận bất bình, “Miệng vết thương đều đóng vảy rồi, làm sao có thể dễ vỡ như vậy chứ! Còn nữa, hai đại nam nhân thì sao, chính là bởi vì đều là nam nhân mới tiện sưởi ấm! Chứ chả lẽ lại bắt ta tìm cho người một cô nương! Đáng giận mà... Khẳng định thấy ta chịu lạnh hắn liền thật cao hứng!” Tiền Tiểu Phi nhân định, lý do Kim Hàn cự tuyệt hắn là do nhân cách méo mó. (nhân cách của bạn Tiểu Phi mới méo thì có --|||)

“Hắt xì!” Kim Hàn nằm trong chăn ấm bỗng mặc danh kỳ diệu hắt xì một cái. Trong bóng đêm, hắn mở mắt ra, trên mặt bất giác nở một nụ cười. Tên kia lại đang lau bầu gì rồi...

Không biết vì cái gì, mỗi đêm thấy vẻ mặt tức giận của Tiền Tiểu Phi sau khi bị cự tuyệt, tâm tình hắn liền trở nên khoái trá, dần dần trở thành tiết mục giải trí thiết yếu của hắn trong mấy ngày qua. Nếu có ngày Tiền Tiểu Phi không tới đòi ngủ chung, hắn ngược lại mới thấy không tự nhiên mà.

Nhân cách méo mó... Xem ra suy đoán của Tiền Tiểu Phi cũng có độ chuẩn xác nhất định.

Ban đêm.

Miệng vết thương đột nhiên đau đớn làm Kim Hàn bừng tỉnh, phản ứng đầu tiên là miệng vết thương có biến! Chính là khi hắn muốn dậy châm đèn kiểm tra, lại phát hiện mình không thể động dậy được.

Trong bóng đêm, hắn căn bản cái gì cũng không nhìn rõ [cố ý nhắc nhở chút, mấy đại hiệp trong tiểu thuyết hoạt động trong bóng đêm không khác gì ban ngày khẳng định đều có trang bị hồng ngoại á], chỉ cảm thấy toàn thân đều bị giam cầm, căn bản không thể hành động bình thường. Gian nan đem tay phải rút ra, Kim Hàn bắt đầu sờ soạng trong bóng tối.

Đề ngang qua hai chân mình là một cái chân khác, bên hông bị hai cánh tay ôm, về phần miệng vết thương, bên trên là một vật thể xù xù tròn tròn. Kim Hàn xoa xoa nắn nắn một hồi, cuối cùng kết luận cái thứ xù xù kia chính là cái đầu tổ quạ của Tiền Tiểu Phi, là mái tóc lấp lánh ánh vàng chói mắt dưới mặt trời của hắn.

Xem ra Tiền Tiểu Phi định tiền trăm hậu tấu gạo nấu thành cơm, mặc kệ mình có muốn hay không liền trực tiếp hành động. Kim Hàn dưới đáy lòng thở dài, còn nói không đề vào miệng vết thương của hắn, kết quả trực tiếp húc đầu vào! Thật là...

Quên đi, Kim Hàn cảm nhận được độ ấm khác thường, lại phát hiện cảm giác này cũng không tệ. Vì thế hắn nhẹ nhàng đem cái đầu đang đề lên miệng vết thương của mình kéo đến hõm vai, sau đó tìm một tư thế thoải mái mà ngủ tiếp.

Một đêm đông, có cái gì đó lại lặng lẽ thay đổi.

Tiền Tiểu Phi vốn tưởng rằng chính mình sẽ bị một trận đau đớn đánh thức [hắn cho rằng Kim Hàn sau khi tỉnh ngủ sẽ đá hắn xuống giường], nhưng kết quả lại là hắn cứ nhiên hưởng thụ cho đến lúc tự mình tỉnh dậy.

Bất quá hắn rất nhanh hiểu rõ tình thế, bởi vì nam nhân vừa lúc cũng đang trợn tròn mắt chờ hắn dậy.

Tiền Tiểu Phi thật cẩn thận chớp mắt, đồng thời lặng lẽ thu hồi cái chân gác ngang đùi nam nhân, tiện thể rút luôn hai tay ôm bên hông, toàn bộ thân thể nhanh chóng lùi về phía sau mười cm [giường quá nhỏ không lùi hơn được nữa]. Làm xong hết thấy động tác, Tiền Tiểu Phi mới nhẹ nhàng mở miệng: “Sớm an...”

Kim Hàn thú vị nhìn hắn, cũng mở miệng nói: “Sớm an.”

Tiền Tiểu Phi đã tưởng tượng rất nhiều loại phản ứng của nam nhân, bao gồm giận dữ, đá xuống giường, rút dao hướng tới, chính là còn không nghĩ tới loại này – nam nhân cùng hắn nói sớm an. Phản ứng kiểu này cũng thực quý dị...

Từ đã! Nam nhân vừa mới nói cái gì? Hắn nói sớm an?! Một người thời Minh của sáu trăm năm trước nói sớm an?!

Tiền Tiểu Phi không thể tin nổi, ngồi bật dậy, dùng sức dụi dụi mắt, bắt đầu hoài nghi trước mặt không phải là Kim Hàn mà là sinh vật trí tuệ cao ngoài trái đất.

“Người là ai?” Tiền Tiểu Phi cảnh giác nói.

“Người nói xem?” Kim Hàn cũng ngồi dậy, buồn cười hỏi lại. Người này không phải đang mê sảng chứ.

“Người không phải Kim Hàn,” Tiền Tiểu Phi dị thường kiên định, “Kim Hàn thật sự nhất định sẽ đá ta xuống giường, tức giận âm trời, tối trọng yếu là sẽ không nói ‘sớm an’ với ta!”

“Vì cái gì lại không?” Kim Hàn nhướn mi, “Ta vẫn tự nhận là một quý ông, cũng không thèm cùng tiểu nhân như ngươi so đo.”

Lại nữa! Bây giờ lại là “quý ông”? Người này rốt cuộc là loại người nào? Đầu Tiền Tiểu Phi tựa hồ sắp nổ tung vì nghi vấn!

Hắn hiện tại cần xác nhận một việc, một việc vô cùng cấp bách.

“Người là Kim Hàn?” Tiền Tiểu Phi hỏi lại.

“Như đã nói.” Nam nhân gật đầu.

“Vậy người đến từ đâu?” Tiền Tiểu Phi hỏi tiếp.

Kim Hàn giả bộ khó hiểu nhìn Tiền Tiểu Phi, còn Tiền Tiểu Phi lại cảnh giác nhìn hắn: “Người biết ta hỏi cái gì?”

Nam nhân không trả lời ngay, mà tiến gần tới, gần đến mức Tiền Tiểu Phi có thể cảm nhận rõ hơi thở của hắn. Trong gang tấc, Tiền Tiểu Phi thấy môi hắn động đậy, nói ra tên một địa điểm làm cho y hoàn toàn hỗn loạn không thời gian.

“Hongkong...”

Nam nhân thả bom xong, nhanh trong lù về sau, khôi phục cự ly giữa hai người. Nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn thấy rõ nam nhân tươi cười, tựa như đứa nhỏ đùa dai thành công, hồn nhiên mà giảo hoạt cười.

Không thể không thừa nhận, đây là nụ cười thoải mái nhất của nam nhân mà hắn từng gặp.

Tuy nhiên, lần này vẻ mặt tươi cười ấy, lại làm cho hắn thực muốn giết người!

## 11. Chương 11

### CHƯƠNG 11

Tiền Tiểu Phi hiện giờ có cảm giác giống như một kẻ khoa chân múa tay lao lực nửa ngày để nói chuyện với một người ngoại quốc, kết quả TMD (con mẹ nó) thằng kia biết tiếng Hán!

“Hongkong...” Tiền Tiểu Phi nghiêng răng nghiêng lợi, “Thật đúng là địa điểm hay nha!”

“Quá khen.” Kim Hàn nhàn nhã trả lời, xem ra căn bản chẳng thèm để Tiền Tiểu Phi đang điên tiết vào mắt.

“Rất – tốt -” Tiền Tiểu Phi nhanh chóng xuống giường mặc quần áo, hùng hổ đứng trước mặt Kim Hàn, “Người từ đầu đã đùa giỡn ta đúng không?”

“Tại sao lại nói vậy?” Kim Hàn giả ngu.

“Người TMD nhìn qua đã biết lai lịch của ta, vậy mà còn giả bộ!” Tiền Tiểu Phi phẫn nộ nói.

“Ta không nhớ có nói mình là người Minh triều, cũng không nhớ người có hỏi lai lịch của ta, tại sao lại nói ta đùa giỡn người được?” Kim Hàn cười cười.

“...” Tiền Tiểu Phi không nói gì, hẳn cuối cùng cũng hiểu tranh cãi với Kim Hàn thực sự rất không sáng suốt, nhưng kích thích lớn cộng thêm cảm giác bị đùa giỡn làm hẳn có nhu cầu cấp bách tìm đến một nơi không có người xa một chút.

Được, liền ra chỗ mấy khối mộ kia cũng tốt.

Người chết Giáp, người chết Ất, các người phải cẩn thận nha.

Nhìn bộ dáng Tiền Tiểu Phi phần nộ rồi đi, Kim Hàn cảm thấy thực rất thú vị. Trước đây chưa nói lai lịch của mình là vì cảm thấy không cần, khi đó hẳn cũng không muốn có quan hệ gì với Tiền Tiểu Phi, bất quá nếu sớm biết sẽ vui như vậy, có lẽ từ đầu hẳn đã nói luôn rồi.

Mới nghĩ tới đây, cái “nguồn-lạc-thú” của hẳn bỗng nhiên trở quay về. Tiền Tiểu Phi đứng ở cửa, vì ngược sáng nên Kim Hàn không thấy rõ vẻ mặt của hẳn [xin tham khảo tư thế của Inui trong [Hoàng tử Tennis] để biết hêm chi tiết], nhưng Kim Hàn biết vẻ mặt kia nhất định là chẳng vui vẻ gì.

“Ta muốn tuyệt giao với người, vĩnh viễn tuyệt giao!” ném lại mấy câu, Tiền Tiểu Phi rút cuộc rất phô trương rồi đi.

Trong phòng chỉ còn lại Kim Hàn cười khổ. Hành động của Tiền Tiểu Phi thực giống hệt mấy đứa lớp chồi giận dỗi nói “Ta không thèm chơi với người nữa”, chẳng những không có tí tạo sức uy hiếp nào, còn làm cho hẳn cảm thấy thú vị.

Làm thế nào một nam nhân hai mươi tuổi vẫn có thể giữ được thiên chân cùng thẳng thắn như một đứa nhỏ? Kim Hàn không nghĩ ra, có lẽ bởi thiên chân, hay thẳng thắn, đều là thứ hẳn chưa bao giờ có. Hâm mộ sao? Cũng có một chút đi.

Từ sau lúc “tuyên ngôn tuyệt giao” được phát biểu, Kim Hàn không thấy lại Tiền Tiểu Phi, hẳn cũng thực bất ngờ về nghị lực của Tiền Tiểu Phi, vốn tưởng không tới hai canh giờ y liền tới tìm mình, nhưng xem ra chuyện này làm y giận thật rồi.

Bất quá Kim Hàn rất nhanh phát hiện mình lo lắng thừa rồi, bởi vì đúng giữa trưa, ở cửa phòng liền xuất hiện mấy đĩa đồ ăn vẫn còn bốc khói.

“A ~” Kim Hàn không khỏi cười khê ra tiếng, đúng là đồ hay mềm lòng mà.

Khoái trá ăn hết cơm trưa, Tiền Tiểu Phi vẫn không thấy bóng dáng, Kim Hàn biết hẳn vẫn đang thực hiện tuyên bố của mình.

“Ta muốn tuyệt giao với người, vĩnh viễn tuyệt giao!” lời nói của Tiền Tiểu Phi vẫn còn văng vẳng bên tai.

Bất quá điều khiến Kim Hàn thấy hứng thú là, “vĩnh viễn” của Tiền Tiểu Phi rốt cuộc là bao lâu?

Sự thật chứng minh, chỉ được có một lúc.

Đêm buông xuống, nhìn thấy Tiền Tiểu Phi ngồi trước cửa, Kim Hàn rất rất rất bất bình thường nhượng ra nửa giường.

Chỉ thấy hẳn lộ ra một tia trêu tức: “Hoan nghênh quang lâm.”

Tiền Tiểu Phi tựa hồ động tâm một chút, bởi vì một chân đã chuẩn bị bước vào cửa, nhưng lại rất nhanh thu về, không cam lòng trừng mắt nhìn Kim Hàn: “Ta còn chưa tha thứ cho người đâu.”

Kim Hàn nghe vậy mỉm cười, xem ra còn phải tìm thang cho hẳn bước xuống nữa, liền hòa theo Tiền Tiểu Phi, nói: “Vậy người muốn ta làm gì mới chịu tha thứ?”

“Àn...” Tiền Tiểu Phi ôm đầu suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng hạ quyết tâm: “Nếu đem mọi chuyện của người kể hết từ đầu chí cuối, ta sẽ không tuyệt giao với người nữa.”

Kim Hàn cười: “Xin tận lực.”

“Không phải tận lực, là nhất định.” Tiền Tiểu Phi không vừa lòng thái độ của Kim Hàn, bất quá thân thể đã tự động chui vào chăn.

Quả nhiên hai người vẫn âm áp hơn, Tiền Tiểu Phi thỏa mãn hít sâu một hơi, sau khi đã hoàn toàn thoải mái, rốt cuộc mở miệng: “Ta bây giờ bắt đầu hỏi, người phải trả lời chi tiết, nếu như có nửa điểm giả dối... Ân...”

Nhìn Tiền Tiểu Phi xem chừng không tìm thấy biện pháp trừng phạt thích hợp, Kim Hàn cười cười tiếp lời: “Ta đây sẽ không bao giờ có thể quay về thế kỷ hai mươi mốt nữa.”

Tiền Tiểu Phi thấy vậy trừng mắt: “Thật đúng là thê độc... Người có thể thay đổi lời thề nha, không thể quay về thì thực nghiêm trọng, ai!”

Kim Hàn lắc đầu, nói: “Thế mới tỏ rõ được thành ý của ta a, người cũng không lo ta lừa người.”

“Nói là nói vậy, nhưng mà...” Tiền Tiểu Phi còn đang do dự.

“Người như thế nào y hệt nữ nhân vậy!” Kim Hàn không kiên nhẫn.

“Người mới giống nữ nhân!” Tiền Tiểu Phi có chút sinh khí, nếu chính hắn không ngại, vậy ta cũng không thêm quản nữa, “vậy bây giờ bắt đầu đi.”

Kỳ thực Tiền Tiểu Phi lo lắng thừa rồi, vì Kim Hàn căn bản không muốn trở về, cho nên lời thề này ngược lại chính là nguyện vọng của hắn. Đương nhiên thế cũng không có nghĩa hắn sẽ lừa Tiền Tiểu Phi, chỉ cần Tiền Tiểu Phi không hỏi cái gì thực khó đỡ, hắn sẽ tận lực ăn ngay nói thật. Bởi vì trong đáy lòng hắn vẫn luôn có một tiếng nói, rằng hy vọng người kia có biết biết bản chất thật của mình.

“Người tên gì?” Nếu thân phận hiện tại không phải là thật, vậy cái tên cũng không chắc đã là đúng.

Kim Hàn cười: “Người nghĩ nhiều quá không, nơi này không có ai biết ta, ta việc gì phải thay tên đổi họ.”

“Vạn nhất người trốn cừu gia truy sát mới tới đây, vậy có mai danh ẩn tích cũng đúng thôi.” Tiền Tiểu Phi nói như đúng rồi.

Kim Hàn khóc không ra nước mắt: “Cừu gia của ta có thần thông quảng đại đến mấy cũng không đến sáu trăm năm trước đuổi giết ta được đi.”

“Cũng đúng, tạm thời tin tưởng người,” Tiền Tiểu Phi gật đầu như thật, “Vấn đề tiếp theo, người bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi ba.”

“Đến đây như thế nào?”

“Bốn năm trước làm nhiệm vụ, xui xẻo rơi xuống biển, tỉnh lại đã ở đây rồi.”

“Làm nhiệm vụ? Trước đây người làm gì?”

“Sát thủ.”

Kim Hàn thành thật trả lời, sau đó ung dung chờ đợi Tiền Tiểu Phi bày ra phản ứng giống người bình thường.

Bất quá Tiền Tiểu Phi cũng không thể tính là người bình thường, cho nên phản ứng của hắn có bất thường cũng chẳng có gì là ngoài dự đoán.

“Sát thủ? Cũng khá giống ta!” Đây là phản ứng của Tiền Tiểu Phi. Không phải hoảng sợ không phải sợ hãi mà là... Nói như thế nào nhỉ, là một loại hoạt kê đến khó tả.

Nhưng câu trả lời của Tiền Tiểu Phi lại làm cho Kim Hàn lắp bắp kinh hãi: “Giống người? Trước kia người làm cái gì?” Không nên là sát thủ đi, Kim Hàn khủng bố nghĩ. Nhìn kiểu gì Tiền Tiểu Phi cũng không thể là sát thủ được, loại hắn chưa kịp giết người đã bị người giết rồi.

Vấn đề của Kim Hàn cũng được Tiền Tiểu Phi trả lời nhanh chóng: “Trước đây a? Bái thủ (móc túi) a!”. Giọng trả lời rất là đương-nhiên-là-thế, trả lời đến thiên chân vô tà luôn.

Kim Hàn nhu nhu huyết thái dương, có chút đau đầu, đừng nói là người này cho rằng sát thủ với bái thủ chỉ khác nhau có một chữ đi.

Tiền Tiểu Phi cũng chẳng thêm để ý phản ứng của thằng kia, tiếp tục hỏi:

“Người như thế nào trở thành môn chủ Xuân Phong Môn?”

Di? Nhanh như vậy đã chuyển sang vấn đề khác? Kim Hàn kỳ quái. Hắn nghĩ Tiền Tiểu Phi ít nhất sẽ dây dưa một lúc lâu nữa, ít nhất hỏi hắn vì sao lại làm sát thủ, giết qua những người nào linh tinh lang tang.

Kim Hàn chợt có cảm giác, Tiền Tiểu Phi nói sang chuyện khác, hắn tin nếu có thể, Tiền Tiểu Phi càng nguyện ý chưa từng nghe qua đáp án vừa rồi. Là cố ý coi nhẹ? Kim Hàn cười khổ trong lòng. Cái tên đơn thuần kia chẳng lẽ nghĩ chỉ cần hắn không hỏi, chuyện mình đã từng là sát thủ liền không có sao.

“Ừ, người sao lại không nói gì?” Kim Hàn trầm mặc một lúc lâu, làm cho Tiền Tiểu Phi khó hiểu.

“Ta đang tự hỏi vấn đề của người a,” Kim Hàn khẽ cười, nếu hắn muốn coi nhẹ, liền kệ hắn đi. Chính là có thể xem nhẹ bao lâu, khi trong chính thân thể mình, một cỗ thị huyết vọng cùng cừu hận dường như đã sắp bộc phá ra...

“Ta là được tiền nhiệm môn chủ Xuân Phong Môn cứu, cũng là hắn dạy ta dùng ám khí. Bất quá hắn sớm bị giết, trước khi chết truyền cho ta làm môn chủ. Ta vốn cũng không có chỗ nào để đi, làm môn chủ tốt xấu gì cũng đúng đầu một bang phái, ai biết cái lão gia hỏa kia trên giang hồ có lắm cừu gia vậy chứ...”

Kim Hàn chưa nói xong, Tiền Tiểu Phi liền cau mày ngắt lời: “Người ta tốt xấu gì cũng cứu người, người sao lại có thể gọi là lão gia hỏa...”

“Cứu ta?” Kim Hàn bỗng nhiên cười lạnh, “Hắn bất quá là muốn tìm một công cụ giết người, mà ta lại vừa lúc thích hợp thôi. Nói ra cũng thực buồn cười, khi ta ở thế kỷ hai mốt cũng vậy, có lẽ đúng là số mệnh rồi...”

Tiền Tiểu Phi không cho Kim Hàn tiếp tục, mà đổi ngay một chủ đề khác, không liên quan đến mấy chuyện đau khổ kia: “Vậy vì sao hắn lại không dạy người tuyệt thế võ công, như vậy lợi hại hơn a!”

Kim Hàn biết Tiền Tiểu Phi lại lái sang chuyện khác, bất quá hắn cũng không ngại: “Người nghĩ đây là tiểu thuyết sao, tùy tiện kiếm một cái bí tịch liền trở thành đại hiệp, tùy tiện kiếm một người đều là thiên tư trời phú võ học kỳ tài? Chân chính công phu đều phải từ nhỏ cực cực khổ khổ luyện, loại như ta chỉ có thể học mấy thứ ám khí linh tinh, hơn nữa lão gia hỏa kia là xem ta cũng biết sơ sơ rồi mới dạy.”

“Biết sơ?” Tiền Tiểu Phi không hiểu, Kim Hàn ở thế kỷ hai mốt cũng học qua ám khí sao?

Kim Hàn cười xấu xa, nói: “Ta ở thế kỷ hai mươi mốt, làm nhiệm vụ thường dùng cương châm, loại kim dài khoảng mười ba li...”

“Được rồi!” Tiền Tiểu Phi nhanh chóng ngắt lời, “Cái công cụ kia người không phải tả nữa, mấy hôm trước ta lĩnh giáo rồi.” Tiền Tiểu Phi chính là đang nói đến cái “thi thể tổ ong vò vẽ” kia.

Kim Hàn ngoan ngoãn ngậm miệng, kỳ thực hắn cũng không muốn nói nhiều, chính là nghĩ dọa Tiền Tiểu Phi chút, ai bảo hắn cứ nghe thấy “sát thủ” liền nói sang chuyện khác. Tuy là có thể hiểu được, nhưng hắn khó chịu. Không có lý do gì, chỉ là rất khó chịu.

“Nói cách khác vụ tứ đại môn phái vây đánh Xuân Phong Môn là do tiền nhiệm môn chủ rước lấy.” Tiền Tiểu Phi tổng kết.

Kim Hàn gật đầu.

“Một khi đã vậy, tiền nhiệm môn chủ đã chết, bọn họ vì sao còn đến?” Tiền Tiểu Phi không hiểu.

“Môn chủ chỉ là một chuyện nhỏ, mục tiêu cuối cùng của họ là tiêu diệt Xuân Phong Môn.” Kim Hàn lạnh lùng nói.

“Vì sao?” Tiền Tiểu Phi hỏi.

“Bởi vì tứ đại bang phái đứng đầu võ lâm đồng minh, mà Xuân Phong Môn là một trong những môn phái không chịu ra nhập võ lâm đồng minh...”

“Cho nên bọn họ muốn hủy Xuân Phong Môn, tựa như tiêu diệt dị vật?” Tiền Tiểu Phi nháy mắt liền hiểu rõ.

Sách, nguyên lai ở thời nào, lòng người cũng đều có một mặt ghê tởm như nhau. Trước kia còn ở tập đoàn, có lúc nghe lão đại nói, có cái gì mà “Công thủ đồng minh” bắt họ ra nhập, lão vốn không muốn, bởi vì như vậy thu nhập hàng tháng sẽ phải xuất ra một phần nộp lên trên, nhưng vì sinh tồn lại không thể không tham gia. Chuyện này làm cho Tiền Tiểu Phi canh cánh trong lòng, thống hận không thôi, bởi vì hậu quả trực tiếp của việc ra nhập đồng minh hội là manhua của Tiền Tiểu Phi bị cắt giảm – quay vòng vốn của tập đoàn không đủ a.

Vốn Tiền Tiểu Phi đã vì việc làm sập cửa vào mà không có hảo cảm với cái gọi là tứ đại môn phái này, hiện tại ghét càng thêm ghét: “Thật đúng là đám gia hỏa đáng giận mà...”

Biểu tình của Tiền Tiểu Phi đúng là ngoài suy đoán của Kim Hàn: “Người cũng có loại cảm giác này sao, ta còn nghĩ tới người khác làm gì với người, người đều lấy ân báo oán chứ.”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy, lườm Kim Hàn một cái: “Người cho ta là Lôi Phong(một người anh hùng Trung Quốc, cũng là một biểu tượng văn hóa, tượng trưng cho bị tha, khiêm tốn, cống hiến) a!”

A ~ nói thế cũng có phần đúng, Kim Hàn sau khi trầm nghĩ lại tất cả hành động của Tiền Tiểu Phi trước giờ liền kết luận như vậy.

“Ừ, tắt đèn đi ngủ nhanh nhanh đi!” Tiền Tiểu Phi thúc giục.

“Người không hỏi nữa sao?” Kim Hàn kỳ quái.

“Nên hỏi đều đã hỏi rồi, làm gì có nhiều vấn đề như vậy chứ!” Tiền Tiểu Phi hiển nhiên đã mệt, chỉ thấy hần đáp chần cái liền nhắm mắt lại, sau đó liền ngủ khò khò không biết gì luôn.

Kim Hàn bất đắc dĩ xuống giường tắt đèn, kết quả vừa bò lên giường, còn chưa kịp nằm xuống, Tiền Tiểu Phi đã như con bạch tuộc trườn lên người.

“Ừ, vừa nãy toàn là người hỏi ta, ta còn chưa có cơ hội hỏi, người sợ lạnh muốn chết như vậy, rốt cuộc là người nơi nào a?”

“Thượng Hải... Người phiền quá đi, mau ngủ đi...”

“Thượng Hải? Ta còn tưởng ở Hải Nam chứ...”

Đêm thứ năm kể từ khi Xuân Phong Môn bị hủy, hai kẻ đồng hương thế kỷ hai mốt, cuối cùng tại Minh triều nhận thức nhau.

## 12. Chương 12

### CHƯƠNG 12

Tuy rằng quá khứ thực sự thật quan trọng, nhưng hiện tại vẫn phải tiếp tục, Kim Hàn sẽ không vì mình là người của thế kỷ hai mốt mà gạt bỏ hết thấy ân oán trước đây, Tiền Tiểu Phi cũng sẽ không vì tìm thấy một đồng hương mà có thể trở về nhà. Cho nên, nói tóm lại, nhìn bên ngoài thì trong Xuân Phong Môn vẫn không có gì khác trước,

Nhưng là, trong lòng người, đã có một sự thay đổi to lớn. Đương nhiên câu này là nói tới Tiền Tiểu Phi, bởi vì có thánh cũng bó tay không nhìn ra được manh mối gì với cái mặt “kỷ băng hà” của Kim Hàn.

Tiền Tiểu Phi sau khi biết được thân phận của Kim Hàn, trừ bỏ lúc đầu có chút giận hờn, còn lại đều là sung sướng cùng kích động, cứ tưởng tượng coi, ở triều Minh của sáu trăm năm trước, người há mồm phun ra một câu “COOL” lại có người nghe hiểu được, vậy mới thật là cool! (câu này chém gió -\_-)

Mười ngày sau, thương thế của Kim Hàn cũng tốt lên, Tiền Tiểu Phi biết đã là lúc nên ra ngoài. Thực hiển nhiên, Kim Hàn cũng mong đợi đến lúc đó, vì hần vẫn luôn nói đồ ăn Tiền Tiểu Phi làm chỉ khiến cho vết thương của hần nặng thêm. [Tuy là sự thật chứng minh hoàn toàn không phải vậy].

Hai người quyết định đến Xuân Phong Môn luyện võ trường, cũng không tốn nhiều khí lực liền tìm được một thông đạo, chính là trước đây Kim Hàn cũng chưa dùng qua đường này, thật sự không biết nó dẫn tới đâu.

“Người nói coi, có thể nào chúng ta cứ tiếp tục đi, kết quả phát hiện mình tiến thẳng vào nhà lao?” Sau khi đi khoảng nửa giờ, Tiền Tiểu Phi bắt đầu lên cơn cực độ hoang tưởng.

“Người chưa tỉnh ngủ à.” Kim Hàn vì cái câu hỏi vô cùng thiếu muối này lườm Tiền Tiểu Phi một cái, “Người cẩn thận bên ngoài là cửa hàng bánh bao của Tôn Nhị nương!” (Lương Sơn Bạc đây, tóm lại là bán rượu hại người, giết khách qua đường, lấy xác làm bánh bao nhân thịt... ọe...)

“Không sợ...” Tiền Tiểu Phi ngược lại thoải mái trả lời, “Tôn Nhị Nương mở cửa hàng là thời Tống mạt, bây giờ là Minh sơ, đã sớm chết rồi!”

“Người thực sự nghiêm túc sao.” Kim Hàn bất lực nói.

Một trận gió lạnh bất chợt thổi qua, Kim Hàn có một dự cảm – đã sắp tới cửa ra.

Quả nhiên, trước mắt đã không còn đường, Kim Hàn giơ tay lên gõ gõ vách đá, dừng lại một chút, rồi lại gõ mạnh, một phiến đá liền mở ra, không khí mới mẻ trong nháy mắt tràn vào ám đạo.

Hai người thuận lợi bước ra, phát hiện mình đang ở một rừng cây.

“Quả nhiên thời này công tác phủ xanh đất trống đồi trọc tốt nha, nơi nơi đều là rừng.” Tiền Tiểu Phi cảm khái, “Khó trách trong truyện toàn nói đến lục lâm hảo hán, có lẽ vì thế này đi.”

Kim Hàn không cùng Tiền Tiểu Phi tranh cãi, mà phức tạp nhìn hắn, tựa hồ muốn nói cái gì, lại không biết nên nói thế nào, hoặc là không biết có nên nói không.

Tiền Tiểu Phi cũng nhận ra, chỉ thấy hắn cảnh giác nhìn Kim Hàn: “Người muốn gì? Ta như thế nào thấy người trông như chuẩn bị chia tay bạn gái vậy?”

Kim Hàn sững sốt, trước giác của Tiền Tiểu Phi thực đúng đến dọa người. (Anh nhận nó là bạn gái rồi hả anh -\_-|||)

“Ta nghĩ... Chúng ta mỗi người một ngã đi.” Kim Hàn rốt cuộc mở miệng.

“Vì sao?” Tiền Tiểu Phi không hiểu, nếu trước kia Kim Hàn nói vậy hắn còn có thể lý giải, dù sao lúc đó bọn họ là hai người không liên quan, thậm chí còn không cùng một thế giới., nhưng bây giờ họ là đồng hương a, chẳng phải nên có chút tinh thần đồng bào đi! Biết đâu còn có thể cùng nhau về nhà! Nếu hiện tại chia tay, hắn thực không nghĩ còn có thể lần nữa gặp nhau giữa biển người mênh mông.

“Nguyên nhân rất đơn giản, bây giờ ta phải đi làm chút việc, không tiện mang người theo.” Kim Hàn mơ hồ trả lời, nhưng Tiền Tiểu Phi cũng hiểu được.

“Ta là nam nhân được không, cần gì người phải mang?” Tiền Tiểu Phi cả giận nói, “Không phải chỉ là báo thù thôi, đi cùng ta có gì không tiện, có khi ta còn có thể giúp người không chừng!”

Kim Hàn kinh ngạc, Tiền Tiểu Phi cư nhiên lại hiểu ý hắn: “Người cũng không ngốc...”

“Chuyện đương nhiên.”

“Bất quá...” Kim Hàn lại mở miệng, ngữ khí trầm trọng hơn nhiều, “Ta không nghĩ người có thể tiếp thu cách báo thù của ta... Lại càng không tin người tự nguyện giúp ta...”

Trong lòng phát lạnh, hình ảnh Xuân Phong Môn bị tiêu diệt hiện ra trong đầu Tiền Tiểu Phi – Kim Hàn muốn ăn miếng trả miếng!

Kim Hàn biết Tiền Tiểu Phi đã hiểu ý mình, liền xoay người rời đi.

Hắn sợ nếu mình không quay lưng, liền sẽ luyện tiết không muốn đi. Đúng, là luyện tiết, chính hắn cũng kinh ngạc, sau từng ấy năm, mình lại có thể có loại cảm xúc này.

Loại cảm giác này làm cho Kim Hàn sinh ra ảo giác, hoảng hốt như hắn trở lại khi còn nhỏ, trong gian phòng tối ấy, lại thấy thân ảnh nho nhỏ kia, lại thấy dao nhọn điên cuồng hướng về phía mình, sau đó là

điên cuồng, giết chóc, cùng một mảnh huyết sắc, thê lương, bén nhọn, đỏ chói. Máu tươi ầm ập tưới trên mặt, cái cảm giác ấy, đến nay vẫn còn thật rõ ràng...

“Người tại sao chưa nghe người ta nói xong đã đi a!” Tiền Tiểu Phi chạy nhanh đến, giữ tay Kim Hàn, người này đúng là lễ tiết cơ bản cũng không có [Tiền Tiểu Phi đã quên móc túi bọn hắn cũng làm gì biết cái gọi là lễ tiết].

Lực đạo trên cánh tay đánh thức Kim Hàn từ trong mộng, ngênh đón hắn là bộ mặt vô lo của Tiền Tiểu Phi.

Gặp Kim Hàn rốt cuộc nhìn về phía mình, Tiền Tiểu Phi vội vàng nói: “Chính là người muốn báo thù, ta càng phải theo người, ta tin tưởng có thể giúp người dùng phương thức hoàn mỹ nhất để báo thù, cho nên người nhất định phải quên ngay cái loại tàn nhẫn lại thiếu kỹ thuật cách thức kia đi.”

Kim Hàn chợt nở nụ cười, cười chính mình đem Tiền Tiểu Phi đánh đồng với người kia, tuy rằng đều khiến cho mình luyến tiếc, nhưng xem ra bất đồng. A ~ hoàn toàn bất đồng... Kim Hàn trong lòng nghĩ, phỏng chừng Tiền Tiểu Phi so sánh với ai cũng đều hoàn toàn bất đồng.

Mà cái người đặc biệt này... lại đang ở ngay bên cạnh mình.

Kim Hàn cuối cùng không tỏ thái độ gì, cũng không nói sẽ buông tha phương thức báo thù thiếu kỹ thuật [theo lời Tiền Tiểu Phi] kia, cũng chưa nói đồng ý để Tiền Tiểu Phi theo hắn, nhưng Tiền Tiểu Phi lạc quan của chúng ta luôn cho rằng im lặng là đồng ý, bởi vậy liền tự nhiên đuổi theo Kim Hàn, mà Kim Hàn cũng không tiếp tục cự tuyệt.

“Uy, người xem, có một tấm bia đá,” đi nhiều giờ sau, Tiền Tiểu Phi hưng phấn kéo Kim Hàn đến ven đường, “Chúng ta sắp đến ‘Thiên Bảo trấn’!”

“Người có người quen ở đây?” nhìn bộ dáng Tiền Tiểu Phi, Kim Hàn chỉ có thể đoán vậy.

Tiền Tiểu Phi nghe xong, vô lực liếc mắt lườm nguýt: “Từ lúc tới đây ta chỉ biết cho ba người, người, Sa Ngữ, với ông chủ quán bánh nướng.”

Kim Hàn đối với cái tên cuối cùng có vẻ có hứng thú, nhưng Tiền Tiểu Phi không dư hơi giải thích mấy thứ vấn đề thiếu thực tế này, lấy tay dùng sức chỉ chỉ vào bia đá: “Trọng điểm là ở đây có một cái ‘Trấn’! Có trấn sẽ có khách \*\*\*, có trà lâu, có chỗ ăn chỗ ngủ, còn có thể nghe ngóng tin tức a!” Nói xong liền ném cho Kim Hàn một cái ánh mắt kiểu “kính nhờ người dùng cái đầu”.

Kim Hàn ngược lại lơ đãng, cúi đầu nhìn Tiền Tiểu Phi, lạnh lùng nói: “Vậy ta xin hỏi, tiền ở khách sạn, đến trà lâu ai trả...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Tiền Tiểu Phi đã hoàn toàn thay đổi. Chỉ thấy hắn ra vẻ nịnh nọt, giống như Kim Hàn đột nhiên trở nên thật vĩ đại: “Đương nhiên, đương nhiên, ngài là tài chủ a.” Ngữ khí cùng thái độ giống hệt một tên lưu manh ăn bám.

Kim Hàn cười méo xệch, bắt đầu hoài nghi Tiền Tiểu Phi sở dĩ bám hắn không buông chính là vì muốn có một cái phiếu cơm dài hạn.

Thiên Bảo trấn không thể coi là lớn, nhiều lắm chỉ xếp vào bậc trung, nhưng lại phi thường nào nhiệt. Dọc hai bên đường có đủ các loại tiểu thương, tửu lâu, khách \*\*\*, trà quán, nhiều không đếm được. Có lẽ trấn này có vị trí đầu mối?.

Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi vốn định ăn no ngủ kỹ rồi mới lại dính vào giang hồ thị phi, không ngờ giang hồ lại tự mình tìm tới cửa.

Tiền Tiểu Phi ngồi xuống, cẩn thận quan sát một vật thể không xác định bỗng nhiên xuất hiện, nếu như hắn nhớ không lầm, người này vừa mới cùng bọn họ bước vào “Tiệm ăn Xương Long”, như thế nào chân trước vừa bước vào, chân sau đã ngã quay ra đất rồi?

“Đừng xen vào việc của người khác.” Kim Hàn tiến đến định kéo Tiền Tiểu Phi đi, nhưng tên kia lại kiên trì dị thường.

“Một người sống lại bỗng nhiên ngã xuống như vậy, làm sao mặc kệ được!” Tiền Tiểu Phi vừa nói vừa lay lay nam nhân, “người làm sao vậy?”

Vốn Tiền Tiểu Phi nghĩ nam nhân đã ngất hoặc toi luôn rồi, cũng không hy vọng được trả lời, ai ngờ vừa hỏi xong liền nghe thấy một thanh âm suy yếu: “Ta ~~ đói ~~”

Ngất! Kêu đói ngay trước cửa tử lâu, Tiền Tiểu Phi càng ngày càng thấy hẩn hình như vừa bắt được một cái rắc rối.

Một bàn cơm, ba người ngồi, một người ăn, hai người xem.

“Người mấy ngày chưa ăn cơm rồi?” Nhìn nam nhân trước mắt ăn như gió cuốn, Tiền Tiểu Phi rốt cuộc không nhịn được, mở miệng hỏi.

Nam nhân nuốt xuống miếng cơm, vội vàng trả lời: “Ba ngày rồi.”

“Người xuất môn không mang theo bạc sao?” Tiền Tiểu Phi nhìn quần áo nam nhân, tuy có chút bẩn, nhưng vẫn có thể nhìn ra là vải dệt thượng đẳng.

Nam nhân không trả lời ngay, bằng tốc độ nhanh nhất nuốt xuống miếng cơm cuối cùng, lại uống liên tục mấy bát trà nữa, rồi mới thỏa mãn dựa vào ghế, thở dài một cái, mới nói: “Ta vừa rồi vội đến ‘Cổ Vận sơn trang’, không nhận sinh ý gì, cho nên tiền đã dùng hết rồi.”

Tiền Tiểu Phi phát hiện Kim Hàn nghe tới Cổ Vận sơn trang, vẻ mặt liền có chút kỳ lạ, đang muốn hỏi, Kim Hàn đã mở miệng trước: “huynh đài tại sao lại vội vã tới Cổ Vận sơn trang, nơi nó có đại sự gì sao?”

“Nói là đại sự thì không phải,” Nam nhân nghĩ nghĩ rồi nói, “Mới đây tứ đại môn phái không phải liên thủ tiêu diệt Xuân Phong Môn sao, lần này bọn họ ở Cổ Vận sơn trang cử hành khánh công đại hội, cho nên công bố rộng rãi mời nhân sĩ giang hồ tham gia.”

Nghe đến đây, Tiền Tiểu Phi cũng hiểu được nguyên do, nói vậy Cổ Vận sơn trang kia là một trong tứ đại môn phái, bất quá người trước mặt này lại là người nào, Tiền Tiểu Phi nghĩ tới liền hỏi luôn: “Vậy người là người của Cổ Vận sơn trang...?”

“Không, ta cùng nơi đó không can hệ,” Nam nhân vội vàng phủ nhận, “Ta chỉ là một du hiệp, xưa nay thích độc hành, đừng đem ta liên hệ với cái thứ tục khí cực điểm này.”

“Tục khí?” Tiền Tiểu Phi cảm thấy từ này thực mới mẻ.

“Chính là tục khí,” Nam nhân nói như thật, “Không có việc gì tự dưng đi lập võ lâm đồng minh, còn không phải muốn hợp nhau lại phân chia giang hồ sao, tranh quyền đoạt lợi, sách, không kính!”

“Vậy người còn vội vã đi Cổ Vận sơn trang làm gì a?” Tiền Tiểu Phi không hiểu.

“Vậy là người không biết rồi,” Nam nhân cười xấu xa, “Ta xưa nay là người thích xem náo nhiệt, mà giờ ta có dự cảm, lần này khánh công đại hội sẽ xuất hiện chuyện hay bất ngờ. Người nói ta làm sao có thể bỏ qua?”

“Chuyện hay bất ngờ à...” Tiền Tiểu Phi xem ra cũng là người thích coi náo nhiệt, nghe nam nhân nói xong hai mắt liền tỏa sáng, “Kim Hàn, chúng ta cũng đi Cổ Vận sơn trang đi.”

Đi, đương nhiên phải đi! Hẩn lần này ra ngoài, mục đích hàng đầu là báo thù, lần này tứ đại môn phái cùng tụ một chỗ, cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua không đi?

Nghĩ tới đây, Kim Hàn cười có lệ, rõ ràng là cho nam nhân không rõ lai lịch trước mắt nhìn, “Nếu huynh đài nói chắc chắn như vậy, chúng ta đương nhiên không thể bỏ lỡ.”

Nam nhân cũng không rõ có thấy thái độ của Kim Hàn hay không, chỉ thấy hẩn mỉm cười, nói: “Xem ra nhị vị vừa mới quyết định muốn đi, vậy chắc là chưa nhận được thiệp mời. Tuy nói lần này thông báo mời giang hồ nhân sĩ tứ phương, mục đích để phô trương thanh thế, nhưng không có thiệp vẫn là không thể tham gia.”

“Thiệp mời?” Tiền Tiểu Phi hỏi, “Cái dạng gì? Lấy ở đâu?”

Nam nhân sảng khoái lấy ra một mảnh vải vàng óng ánh, trên mặt dùng chỉ hồng thêu mấy chữ “Cổ Vận sơn trang quyết định đầu tháng mười mở tiệc khánh công, kính mời Tiêu thiếu hiệp.”

“Chính là cái này,” Nam nhân mỉm cười, “Bất quá đã phát hết, đường đường chính chính có lẽ không lấy được.” Ngụ ý chính là Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn chỉ có thể minh thương (cướp) hoặc ám thủ (trộm).

Tiền Tiểu Phi lần đầu nhìn thấy loại thiệp mời này, dù là ở thời cổ đại vẫn là quá xa xỉ đi, đều là thêu thủ công, ai! Còn mời khắp vô lâm nhân sĩ, vậy làm bao nhiêu cái a!

Kim Hàn hiển nhiên trấn định hơn Tiền Tiểu Phi, chỉ thần nhiên hỏi: “Ta xem Thiên Bảo trấn chung quanh có rất nhiều giang hồ nhân sĩ, nói vậy đều là muốn tham gia khánh công ư?”

Hiện tại họ đang ngồi trên tầng hai của tử lâu, có thể nhìn bao quát ngã tư đường phía dưới. Nam nhân nghe vậy chỉ chỉ phía một đám người nhón nháo trên đường: “Hắc, ta dám cam đoan, mấy người phía dưới kia mười kẻ có tám trên người mang thiệp mời.”

Kim Hàn nghe vậy cười cười: “Xem ra huynh đài đang chỉ điểm cho chúng ta?”

“Ta cái gì cũng chưa nói!” Nam nhân vội vàng phủ nhận, rồi lại giảo hoạt cười, “Chính là báo đáp bữa cơm này thôi.”

Kim Hàn vốn định chờ đêm xuống sẽ đi cướp, nhưng Tiền Tiểu Phi đã nhìn ra ý định của hắn, chỉ thấy y khinh thường liếc Kim Hàn một cái, nói: “Vẫn là bỏ ngay cái ý định thiếu kỹ thuật ấy đi, xem ta này.” Nói xong chạy nhanh như chớp xuống lầu, biến mất trong đám người.

“Đây là...?” Khổng Tiêu nhìn theo bóng dáng Tiền Tiểu Phi rời đi, có chút hiểu khó hiểu.

Kim Hàn cười nhạt, nói: “Tuy ta thích minh thương (ý nói là làm công khai), bất quá bạn ta vẫn có vẻ hợp với ám tiễn (ngược với cái kia, là bí mật mà lấy) hơn.”

Khổng Tiêu nháy mắt liền hiểu rõ, xem ra Tiền Tiểu Phi là đi trộm thiệp mời. Nhìn cái vẻ biết-ngay-mà-vừa-rời của hắn, xem ra rất tin tưởng vào tay nghề của mình.

Bất quá... Thực tế thế nào, vẫn còn phải xem kết quả đã.

Bên kia Tiền Tiểu Phi còn đang cố gắng, bên này Kim Hàn cùng Khổng Tiêu ngồi đánh giá lẫn nhau. Hiển nhiên cả hai đều thấy người kia không đơn giản như vẻ bề ngoài. Là địch hay bạn? Tại nơi giang hồ phân loạn này, câu hỏi này thật đúng là khó trả lời.

Đánh giá xong xuôi, Kim Hàn đột nhiên mỉm cười, mở miệng nói: “Huynh đài cứ như vậy đem thiệp mời ra, không sợ gặp phiền toái sao?”

“Người là nói các người hay người khác?” Khổng Tiêu cũng cười, “Nếu là các người, ta không đưa thiệp ra các người cũng tự đi tìm, nếu là nói đến người khác...” Khổng Tiêu dừng một chút, ánh mắt lộ ra tia hưng phấn, “Ta còn ngại mấy ngày gần đây quá thái bình mà.”

Kim Hàn chợt hiểu, người này đang cố ý khiêu khích hắn, cũng như tất cả những người đã nhìn thấy thiệp mời. Ý hắn là “Thiệp mời ở ngay đây, có bản lĩnh đến lấy!”

Sách, đúng là một kẻ cuồng vọng, Kim Hàn thâm nghĩ trong lòng. Mà đằng sau cuồng vọng thường là thực lực, mà như thế... cũng có nghĩa là nguy hiểm.

Mới nghĩ tới đó, tiếng bước chân Tiền Tiểu Phi đã vang lên. Hắn hoàn toàn không biết hai nam nhân vừa tiến hành một phen “giao lưu” sau lưng mình, mà đang sung sướng vì dễ dàng đắc thủ.

“Thật đúng là, hắn nói trúng mất rồi,” Tiền Tiểu Phi hưng phấn ngồi bên Kim Hàn, sau đó từ trong lòng lấy ra một mảnh vải vàng, đặt lên trên bàn, “ta tùy tiện trên đường tìm một người, liền lấy được cái này a!”

Kim Hàn nhìn mảnh vải giống hệt của Khổng Tiêu trên bàn, không nói gì. Xem ra chuyện Tiền Tiểu Phi là móc túi không phải là giả.

Tiền Tiểu Phi vẫn đang chìm trong hưng phấn, Kim Hàn lại đang có phần bội phục Tiền Tiểu Phi, riêng Khổng Tiêu cầm lấy miếng vải trên bàn, cẩn thận quan sát, sau đó vẻ mặt trở nên kỳ quái.

“Các người... rốt cuộc là ai?”

Kim Hàn nghe vậy lập tức cảnh giác, ánh mắt cẩn trọng nhìn Khổng Tiêu: “Có ý gì?”

“Huynh đài dừng khẩn trương,” Khổng Tiêu thấy thế vội nói, “Ta không có ác ý, chính là cảm thấy hứng thú với thiệp mời mà vị thiếu hiệp này lấy về thôi.”

Tiền Tiểu Phi thấy thế, tinh thần phấn chấn, hỏi: “Sao vậy, thiệp mời này có vấn đề?”

“Không phải thiệp mời có vấn đề, mà là...” Khổng Tiêu cười khở, “Nếu ta không nhìn lầm, các người vừa đem thiệp mời của thiên hạ đệ nhất thần thủ ‘Diệu Không Không’ ... trộm đến đây.”

## 13. Chương 13

### CHƯƠNG 13

Chuyện gì đang diễn ra, Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi thực ra cũng không hiểu rõ lắm, người cũng không thể trông cậy vào một kẻ mới tới thời đại này có bốn năm, lại lúc nào cũng ru rú trong Xuân Phong Môn, cùng một kẻ khác vừa mới tới đây có một tháng, cũng chỉ ở trong Xuân Phong Môn hiểu ngay được người được mệnh danh là giang hồ thần thủ là ai, lại nổi danh đến mức nào.

“Diệu không không... Ai vậy?” Hai miệng một lời.

Khổng Tiêu vừa đưa chén trà lên miệng, liền bị sắc phun cả ra. Hắn nhìn chăm chăm hai người như nhìn người ngoài trái đất, ngữ khí cực độ ngoài ý muốn: “Các người không phải vừa ra giang hồ chứ?”

Nói theo cách nào đó cũng đúng, cho nên hai người đều trịnh trọng gật đầu.

Nhận được lời khẳng định, Khổng Tiêu bất khả tư nghị á khẩu: “Giang hồ bây giờ càng ngày càng khó đi lại...”

Tiền Tiểu Phi cho rằng câu cảm thán của Khổng Tiêu có thể lý giải thành “Giang hồ tân nhân (người mới) tổ chất càng ngày càng cao, cạnh tranh xã hội tăng lên, tình trạng cạnh tranh ngày càng kịch liệt”.

Khổng Tiêu biết hai người đang chờ hắn giảng giải, cũng không dài dòng thêm, nói: ” ‘Diệu Không Không’ chính là truyền nhân của ‘Không linh truy nguyệt thủ’ đã quy tiên, không chỉ kế thừa được uy danh, khinh công cùng với dị dung thuật của tổ tông, lại còn đem nó phát dương quang đại, trở thành một phái. Nghe nói trên đời không có gì hắn không trộm được, hơn nữa thứ hắn lấy thường là kỳ trân dị bảo trên đời hiếm thấy, càng khó trộm càng thích, cho nên giang hồ vẫn lưu truyền một câu, chính là ‘Diệu thủ không không, sở xúc tức không’, chỉ cần hắn muốn có, không cần biết người khác có muốn cho hay không.”

Tiền Tiểu Phi bị Khổng Tiêu giảng giải đến thần hồn điên đảo, chỉ thấy hắn sùng bái nói: “Diệu Không Không thật là lợi hại nga, ta thật muốn bái hắn làm thầy...”

Hai nam nhân còn lại mỗi người một vẻ, liếc nhìn Tiền Tiểu Phi một cái. Ánh mắt của Kim Hàn đương nhiên là bất đắc dĩ, còn Khổng Tiêu là ngạc nhiên ngoài ý muốn. Bất quá trong lòng cả hai đều nghĩ đến một điều, chính là nếu Diệu Không Không mà nghe thấy câu vừa rồi, chắc chắn sẽ bị chọc đến tức chết, người kia chẳng lẽ đã quên thần thủ hắn sùng bái vừa mới bị hắn trộm mất thiệp mời rồi sao!

Khổng Tiêu rất nhanh liền khôi phục lại, hắn không tiếp tục nghe Tiền Tiểu Phi hồ ngôn loạn ngữ, tiếp tục nói: “Bất quá hắn cũng thần bí như sư phụ

mình, trên giang hồ không có ai thực sự gặp qua Diệu Không Không, cũng không có ai biết hắn là nam hay nữ là béo hay gầy, tư liệu về hắn chỉ đều là tin đồn nhảm. Chính là không biết lúc thiếu hiệp lấy thiệp mời, có hay không thấy rõ diện mạo người nọ? Tuy có thể là đã dị dung, nhưng cũng xem như là tin tức trân quý đi.”

Khổng Tiêu cũng đành phải thất vọng, vì Tiền Tiểu Phi ngay lập tức tiếc nuốt lắc đầu. Hắn vừa rồi chỉ chú ý nhìn vào phần dưới eo người ta (dè!), cũng là chỗ dễ xuất hiện thiệp mời nhất, căn bản không chú ý đối phương hình dáng như thế nào.

Lời nói của Khổng Tiêu làm cho Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau (liếc mắt đưa tình?), bọn họ không nghĩ lại gặp phải nhân vật lợi hại như vậy. Chuyện về Diệu Không Không trong tai hai kẻ hiện đại không khác gì nghe bình thư, cảm giác như người không có thật. Kết quả không chỉ có thực, mà còn bị bọn họ trêu chọc.

Nhìn phản ứng của hai người, Khổng Tiêu cảm thấy hứng thú: “Thiếu hiệp có thể trộm thiệp mời trong tay Diệu Không Không, nói vậy tài nghệ cũng không kém, như thế nào bây giờ lại thấy do dự?”

“Ta cảm thấy mình gặp phải phiền toái không cần thiết rồi thôi.” Tiền Tiểu Phi có gì nói vậy.

“Thiếu hiệp cũng không cần nghĩ vậy,” Khổng Tiêu mỉm cười nói, “Ở trên giang hồ biết càng nhiều người thì càng có lợi, cho dù có đắc tội một chút, không chừng ngày nào đó cũng có thể trở thành đại ân. Huống chi giang hồ nhân sĩ trong lòng luôn có chút trọng anh hùng, biết đâu Diệu Không Không kia lại coi trọng thiếu hiệp a.”

“Như vậy sao...” Tiền Tiểu Phi cảm thấy chính mình lại học được thêm một điều.

Nhiều năm sau nếu Tiền Tiểu Phi nhớ tới lời Khổng Tiêu nói hôm nay, nhất định sẽ cảm thấy nửa đầu rất có đạo lý. Còn nửa câu về Diệu Không Không... chẳng bao lâu sau sẽ bị sự thật tàn khốc chứng minh là hoàn toàn sai lầm.

“Nha, nói nhiều như vậy ta còn chưa biết tôn tính đại danh của nhị vị, là người môn phái nào đâu!” Khổng Tiêu tựa hồ vừa nghĩ ra vấn đề này.

Kim Hàn lạnh nhạt nói: “Tại hạ Kim Hàn”. Bốn năm mưa dầm thấm đất làm Kim Hàn cũng ăn nói như một cổ nhân.

Tiền Tiểu Phi ngược lại, kết giao được một bằng hữu mới, giọng nói tràn đầy vui vẻ: “Ta là Tiền Tiểu Phi.”

“Tại hạ Khổng Tiêu, là một giang hồ du hiệp. Không biết nhị vị là ở sư môn nào?” Khổng Tiêu hai tay ôm quyền, nói thật hào sảng.

Sư môn? Tiền Tiểu Phi tự hỏi một lúc, nếu nói tới môn phái thì chỉ có thể trả lời là “Xuân Phong Môn”, nhưng cũng thật rõ ràng là mấy từ này không thể nói ra.

Nhìn Tiền Tiểu Phi sốt ruột bộ dáng, Kim Hàn chỉ thấy thật dư thừa, nói chính mình cũng là du hiệp sơ nhập giang hồ là xong rồi. Nghĩ vậy, hắn vừa muốn mở miệng, bên kia Tiền Tiểu Phi đã nói ra một lời đủ để giam cầm hắn cả đời:

“Kim Tiền Bang!”

“Kim Tiền Bang?” lặp đi lặp lại cái tên chưa bao giờ được nghe qua, Khổng Tiêu tự hỏi một lúc, sau đó hoàn toàn hiểu rõ, “Một Kim một Tiền Kim Tiền là ta, ha ha, đúng là tên hay, ngụ ý sâu xa a.”

Kim Hàn không để ý Khổng Tiêu trêu chọc, ngay khoảnh khắc nghe được cái tên kia, trong lòng hắn liền sinh ra một cảm giác khó diễn tả thành lời, giống như chỉ có ba chữ đã đem tất cả ý đồ muốn phân rõ khoảng cách với Tiền Tiểu Phi của hắn tan thành mây khói, chỉ cảm thấy mình có lẽ giống cái tên kia, tiếp tục cùng Tiền Tiểu Phi dây dưa, cho đến khi không tách ra được nữa. (hảo hảo, anh tiên tri được đấy XD)

Không tách được ra... Đối với Kim Hàn việc này thực sự đáng sợ, nói hắn chán ghét không bằng nói hắn sợ hãi, loại sợ hãi loại cục diện mình không thể không chế.

Tiền Tiểu Phi nhìn tới phản ứng của Kim Hàn, toàn bộ chú ý đều dồn lên Khổng Tiêu: “Tên rất là hay đi, hắc hắc, ta bỗng nhiên nghĩ ra thôi, được rồi, về sau liền dùng tên này lưu lạc giang hồ, nếu có ngày Khổng Tiêu người nghe được Kim Tiền Bang, nhất định phải nhớ tới chúng ta a!”

“Đó là tự nhiên.” Khổng Tiêu cười, “Hai người Kim Tiền Bang các người, muốn quên cũng khó a.”

Khổng Tiêu đối với việc Tiền Tiểu Phi không gọi mình là thiếu hiệp hay gì gì đó mà gọi thẳng tên, cảm thấy vô cùng thống khoái. Hắn cũng chán ghét cái loại danh hiệu nghìn người như một này, cái gì thiếu hiệp, hiệp sĩ, đại hiệp, tráng sĩ linh tinh, vừa nghe đã thấy mất mỹ cảm, còn không bằng thống khoái nghe tên mình.

“Như vậy xem ra, nhị vị quyết định dùng danh hiệu này đi tham gia khánh công yến?”

“Đương nhiên.” Tiền Tiểu Phi gật đầu mạnh, thật vất vả mới nghĩ được cái tên hay vậy, tự nhiên phải dùng luôn thôi. Đồng thời cũng có thể che dấu thân phận của Kim Hàn nữa.

“Nếu nói như vậy...” Khổng Tiêu nghe vậy nhú nhú mày, đưa ra một vấn đề khó khăn, “Người dùng thiệp mời này chỉ sợ không thích hợp lắm.”

Hai người lập tức hiểu được ý tứ của nam nhân. Sự thực là vậy, nếu là của tiểu bang phái nào đó thì tốt rồi, đằng này lại là thiệp mời của Diệu Không Không, nếu đến dự tiệc rất có khả năng bại lộ, tuy nói chưa có ai gặp qua Diệu Không Không, cũng không có nghĩa không có cách nào vạch trần. Hơn nữa, dù Diệu Không Không không vạch trần bọn họ, họ cũng sẽ vì thân phận thần thâu mà bị chú ý, chuyện này cũng không phải gì hay ho.

Tiền Tiểu Phi vì vấn đề mới này bắt đầu phiền não, Kim Hàn lại nhìn Khổng Tiêu, nói: “Khổng Tiêu huynh nếu đã nói như vậy, hẳn là đã thay chúng ta nghĩ đối sách rồi đi.”

Khổng Tiêu đầy thâm ý tươi cười, nói: “Kim Hàn huynh quả thật trí tuệ hơn người, tại hạ có một kế, bất quá có thành hay không còn xem năng lực của Kim Tiền Bang nhị vị.”

“Biện pháp gì, người mau mau nói a.” Tiền Tiểu Phi có chút sốt ruột.

Khổng Tiêu nói: “Thiệp mời này tuy nói là hết sức xa hoa, nhưng cũng không phải thiên y vô phòng (áo trời không vết may, ý nói hoàn hảo), nếu tên Diệu Không Không là thêu lêu, nhị vị sao không tìm người tháo ra thêu lại một lần, đổi thành Kim Tiền Bang đâu?”

“Nói thì dễ, nhưng mà...” Tiền Tiểu Phi cẩn thận nhìn thiệp mời một lần, phát hiện ra từng đường châm trên mặt đều cực kỳ kín kẽ cùng tinh xảo, căn bản không phải nói gỡ là có thể gỡ, càng đừng nói tới thêu lại.

Kim Hàn biết Khổng Tiêu nếu đưa ra kế sách nhất định là đã suy nghĩ chu đáo, nên không lên tiếng, mà chờ đợi nam nhân nói tiếp.

Quả nhiên, Khổng Tiêu nghe thấy Tiền Tiểu Phi oán giận nói xong, mỉm cười tiếp tục: “Đối với tú nữ bình thường mà nói, việc này tự nhiên là vô cùng khó, nhưng với ‘Thệ ảnh châm’ Niếp Hiểu Nhã, đây chỉ là chuyện rất nhỏ.”

” ‘Thệ ảnh châm’ Niếp Hiểu Nhã?” Tiền Tiểu Phi nhắc lại cái tên lần đầu nghe được, cảm thấy mới mẻ, “lại là ai nữa?”

Khổng Tiêu nói: “Nghe nói người này tú công thiên hạ không ai bằng, vật thêu ra đều là không linh tiên hoạt (đẹp dễ sống động) như thật, nhưng không dễ dàng xuất thủ, giang hồ đồn đại nàng chỉ thêu cho những người đặc biệt, về tiêu chuẩn thế nào là đặc biệt... chỉ sợ chỉ có chính nàng biết. Người này giao thiệp vô cùng rộng, từ quan lớn quý nhân tới khát cái ven đường đều biết đến, có thể nói sau lưng ắt có tổ chức lớn đỡ đầu, xem như giang hồ đệ nhất kỳ nữ tử.”

Đây là lần thứ hai trong hôm nay Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi nghe được tên một người trong giang hồ, mỗi người đều là một kỳ nhân. Hai người bọn họ bắt đầu cảm thấy giang hồ quả thật là một nơi bất khả tư nghị, giống như tùy tiện bắt lấy một người, cũng nhất định có chỗ độc đáo không thể khinh thường. Tiền Tiểu Phi bây giờ giống như đang trong trò [Tiền kiểm khách \*\*\*], \*\*\* chủ Lý Tiêu Diêu chưa bao giờ nghĩ mấy người bình thường tới \*\*\* ngủ trọ kỳ thực chẳng có ai bình thường, người nào cũng có thể làm cho giang hồ đảo điên thiên hạ đại loạn, mà lại còn có vô số người như thế tập trung trong khách \*\*\* cũ nát của hắn, mỗi ngày ăn ngủ không có chút nào khác thường. Mà Tiền Tiểu Phi chính là một người thường vô tình lạc vào nơi đó, mỗi ngày trôi qua vừa mới mẻ, vừa ngoài ý muốn.

Tiền Tiểu Phi bây giờ chưa từng nghĩ tới, nhiều năm sau hắn cùng Kim Hàn cũng trở thành những kẻ không thể khinh thường trên giang hồ, trở thành truyền thuyết cùng thần thoại trong miệng vô số kẻ sơ nhập giang hồ. Bởi vì hắn quên mất một điều, gần đèn thì rạng, mà gần mực thì đen, ở chung một thời gian dài với một kẻ bất thường cũng sẽ trở nên bất thường.

Kim Hàn vẫn luôn nghe Khổng Tiêu nói chuyện, cho nên khi hắn vừa nói xong, Kim Hàn lập tức tiếp lời: “Xem ra Niếp Hiểu Nhã kia tựa hồ không dễ dàng thêm cho người ta a...”

“Vậy ra mới nói thành công hay không còn phải xem nhị vị Kim Tiền Bang năng lực.” Khổng Tiêu cười, “Ta không giao thiệp nhiều với nàng, chỉ có thể nói đến thế, nếu nhị vị cảm thấy cách này của tại hạ có thể dùng, vậy đến phía bắc hai trăm dặm ngoại Tú Lam trấn, Niếp Hiểu Nhã ở tại Tiên Nguyệt Lâu.”

“Đã tạ Khổng Tiêu huynh chỉ điểm.” Kim Hàn hai tay ôm quyền.

Tiền Tiểu Phi xem thực không vừa mắt, rõ ràng là người hiện đại, làm chi giống mấy kẻ mấy trăm năm trước, hắn quyết định lúc nào rảnh rồi phải dạy cho Kim Hàn mấy cách cảm tạ hay ho của người hiện đại, tỷ như...

“Thank you!” Tiền Tiểu Phi rất phong độ tiến đến bắt tay Khổng Tiêu.

“Này...?” Khổng Tiêu nghi hoặc kèm bắt lực nhìn về phía Kim Hàn, xem ra Kim Hàn là người duy nhất có thể giải thích tình cảnh trước mắt, dù sao Kim Hàn nói thế nào cũng là một nửa của Kim Tiền Bang, ít nhất cũng lý giải được hành động của Tiền Tiểu Phi.

Thực may mắn, Khổng Tiêu đoán đúng rồi. Chỉ thấy Kim Hàn bắt lực trợn trắng mắt nói: “Đó là hắn đang cảm tạ người.”

“Nga,” Khổng Tiêu cũng chưa hiểu rõ, chỉ có thể hòa theo Tiền Tiểu Phi, “Không cần cảm tạ.”

Kim Hàn nhìn tình cảnh trước mắt, buồn cười đến nói không lên lời.

Đúng lúc này, Khổng Tiêu như cảm thấy gì đó, bỗng nhiên nhìn ra phía cửa sổ. Từ trong mắt hắn, Kim Hàn nhìn thấy nét kinh ngạc thoáng quá, bất quá hắn nhanh chóng quay đầu lại, nói: “Nhị vị nếu muốn tới khánh công yến, vậy mau mau đi tìm Niếp Tiểu Nhã, tại hạ còn có việc phải làm, chỉ sợ phải cáo từ trước.”

“Bảo trọng.” Kim Hàn thản nhiên nói.

Còn lại Tiền Tiểu Phi thật tự nhiên vẫy vẫy tay: “Tái kiến.”

Thân ảnh Khổng Tiêu rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt hai người, trên bàn chỉ có lại Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi.

“Chúng ta cũng đi thôi, Tiền Tiểu Phi hồi thần, nói “Vừa rồi kg không phải nói nếu không đi tìm Niếp Hiểu Nhã liền không tới nổi khánh công yến sao.”

“Quả thật phải nhanh một chút...” Kim Hàn trầm ngâm, sau đó kỳ quái nhìn Tiền Tiểu Phi, “Bất quá cũng không đi ngay, ta bây giờ đang có hứng thú nha, người rút cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, cứ nhiên trộm được thiệp mời của Diệu Không Không...”

“Kỳ thực cũng không hoàn toàn bằng kỹ thuật...” Tiền Tiểu Phi ngượng ngùng gãi đầu, nếu người ngoài đi rồi hắn cũng không việc gì phải giấu nữa, chỉ thấy hắn chậm rãi lấy ra một bao đồ vật, vừa mở ra vừa nói, “Tay nghề là phần mềm, nhưng phần cứng cũng rất trọng yếu, ta có thể trộm được công lao lớn là ở chúng nó...”

Trước mắt Kim Hàn là một đồng muôn màu muôn vẻ công cụ móc túi, lưỡi dao, nhíp, nam châm linh tinh hắn có thể gọi tên, nhưng phần đa là những thứ hình thù kỳ quái chưa từng gặp qua, tựa như người máy tương lai trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, có nhiều xúc tu, phức tạp cùng tinh xảo.

“Ở đây có thứ lão đại cho ta, có thứ ta tiện tay mượn của các huynh đệ, còn có rất nhiều phải mua từ chợ đen, có thể nói tất cả các loại công cụ móc túi tân tiến nhất đều ở đây...” giọng nói Tiền Tiểu Phi trở nên đầy tự đắc.

Kim Hàn gật đầu, hắn tin tưởng với mấy thứ này, trên đời không có ví của ai có thể thoát khỏi ma chướng Tiền Tiểu Phi.

Trong lòng Kim Hàn bỗng nhiên có chút đồng cảm với Diệu Không Không chưa từng gặp mặt, nếu hắn biết mình thua trong tay khoa học kỹ thuật thế kỷ hai mốt, không biết là vui mừng mỉm cười hay vẫn là không cam lòng hộc máu nữa.

## 14. Chương 14

### CHƯƠNG 14

Tú Lam trấn thực ra không lớn, nhưng lại đặc biệt phồn hoa, mà loại phồn hoa này lại không giống với Thiên Bảo trấn. Thiên Bảo trấn là vì có vị trí đầu mối trung chuyển nên mới náo nhiệt phi phàm, còn nơi này dân chúng rõ ràng đều là người giàu có, ven đường có rất nhiều tiệm đồ cổ, tiệm tơ lụa xa hoa. Dân cư tựa hồ rất thích tơ lụa, nhất là đồ thêu, bởi vì trên quần áo mỗi người đều có một hai chỗ tú công.

“Người nói coi, một người có thể nào khiến cho kinh tế của cả một trấn tăng trưởng?” Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên hỏi.

Kim Hàn mặc danh kỳ diệu liếc nhìn hắn: “Cái đầu quái gở của ngươi lại đang nghĩ cái gì?”

Hai người lúc ấy đang đứng ở đầu đường Tú Lam trấn. Bọn họ dùng nửa ngày mới muốn được xe ngựa tới đây, mà giờ chỉ còn cách khánh công yến năm ngày.

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy Thệ ảnh châm kia quả thực rất lợi hại.” Tiền Tiểu Phi nói.

Kim Hàn nghe vậy kỳ quái nhướn mày: “Chưa gặp đã biết sao? Ta tưởng chỉ nữ nhân mới có giác quan thứ sáu chứ.”

“Ai bảo vậy,” Tiền Tiểu Phi bực bội nói, “Chỉ là cảm giác của ta có chút mất duệ thôi!”

“Thì ra là thế...” Kim Hàn phớt lờ luôn không thêm tin, làm cho Tiền Tiểu Phi càng thêm tức giận.

Bất quá, hai người cũng không đấu khẩu nữa, mà dừng lại nhìn một tấm biển. Đó là một cái bảng hiệu rất đặc biệt, không giống bảng bình thường làm bằng gỗ được sơn chữ lên, khối bảng hiệu này được bao bởi lụa xanh nhạt, mặt trên dùng tơ vàng thêu thành ba chữ phiêu dật – Tiên Nguyệt Lâu.

“Xem ra chúng ta đến nơi rồi,” Kim Hàn thấp giọng nói. Hắn vừa chuẩn bị bước vào cửa, lại cảm thấy tay mình bị kéo kéo, liền quay đầu lại kỳ quái nhìn Tiền Tiểu Phi đang giữ chặt cánh tay mình, “Làm sao vậy?”

“Cứ như vậy vào cũng không tốt lắm...” Tiền Tiểu Phi có chút chần chừ.

Kim Hàn nhướn mày, chờ câu tiếp theo.

“Ta có cảm giác... vào một cái trang viên...” Tiền Tiểu Phi nói tiếp.

Kim Hàn không nói gì, chỉ gõ nhẹ lên đầu Tiền Tiểu Phi, sau đó nói: “Ngươi có phải xem nhiều tiểu thuyết quá không, tên cứ có chữ ‘lâu’ đều sẽ là một trang viên? Mở to mắt ra mà nhìn, đây rõ ràng là tú trang!”

Tiền Tiểu Phi nhìn theo hướng Kim Hàn chỉ, quả nhiên thấy vài hỏa kế đang chạy qua chạy lại bận bịu, còn có mấy nữ nhân đang lựa chọn tú phẩm – đứng ở cửa thôi cũng có thể nhìn vào đại đường.

Kim Hàn cũng mặc kệ hắn luôn, đi thẳng vào, Tiền Tiểu Phi chỉ có thể oan oan uổng uổng đuổi theo, miệng thì thầm: “Ai bảo nàng đặt cái tên mơ hồ như vậy...”

Thấy khách nhân bước vào, bào đường lập tức chạy tới nghênh đón, cười nói: “Nhị vị khách quan muốn loại tú phẩm nào? Nếu nơi này không có, chúng ta có thể dựa theo yêu cầu của ngài thêu.”

“Chúng ta muốn tìm Niếp Hiểu Nhã.” Kim Hàn không tốn hơi dài dòng.

Bào đường đầu tiên là sững sốt, sau đó cười nói: “Lão bản của chúng ta không dễ dàng gặp người khác, càng không dễ gì thêu cho người ta.”

Tiền Tiểu Phi trong lòng nghĩ, Niếp Hiểu Nhã kia là lão bản ở đây sao, sách, quả nhiên là nữ nhân mạnh mẽ.

Kim Hàn không chút dao động, nói: “Không dễ nghĩa là chúng ta vẫn có cơ hội, đúng không?”

Bào đường cũng cười: “Đương nhiên, gặp hay không đều ở lão bản, ta chỉ nhắc nhở nhị vị thôi. Khách quan xin chờ, ta sẽ quay lại ngay.” Bào đường xoay người lên lầu, phỏng chừng là đi bấm báo.

“Cũng không biết nàng có gặp chúng ta không nữa...” nói là Tiền Tiểu Phi hỏi Kim Hàn, chi bằng bảo hắn đang lăm bằm một mình thì đúng hơn.

Kim Hàn im lặng, cau mày nhìn lâu hai.

Kỳ thực trong lòng hai người đều có chút không chắc chắn, giang hồ đối với họ quá xa lạ, tuy là Kim Hàn đã chết dĩ Xuân Phong Môn suốt bốn năm. Bọn họ lúc này đã bước một chân vào vòng thị phi, lại không biết người giang hồ có bao nhiêu loại tật xấu, bao nhiêu các kiểu quy củ cổ quái, đi sai một bước mạng nhỏ liền xong luôn, khẳng định không thể nào ghi danh sử sách.

Bào đường rất nhanh đi xuống, trên tay cầm một mảnh giấy tuyên thành, đưa cho hai người rồi nói: “Đây là câu hỏi của lão bản chúng ta, nàng nói nếu câu trả lời của nhị vị khiến nàng vừa lòng, vậy sẽ gặp nhị vị.”

Bào đường nói xong liền đưa hai người tới thiên đình, lau lau bàn rồi rời đi tiếp tục tiếp đón khách nhân, để Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi lại mắt to trừng mắt nhỏ.

Tiền Tiểu Phi nhìn nhìn cuộn giấy trên bàn, khiếp đảm nói: “Ta từ nhỏ đến lớn chưa từng đi thi a.”

Xem ra không chỉ có học sinh mới sợ thi.

Hai người tới gần, đọc kỹ câu hỏi, đề mục không nhiều, chỉ có ba – đối xử ra sao với người phụ lòng mình, đối xử ra sao với người si mê mình, đối xử ra sao với người vừa si mê vừa phụ mình.

“Đây là loại câu hỏi gì a, nhìn chẳng khác nào mấy câu khẩu hiệu!” Tiền Tiểu Phi đau đầu.

Kim Hàn vẫn yên lặng, xem ra hắn cũng lần đầu gặp loại câu hỏi này.

“Nữ nhân lúc nào cũng thích mấy thứ cổ quái khó hiểu này...” Tiền Tiểu Phi tiếp tục oán giận.

Cuối cùng, Kim Hàn mở miệng: “Cũng không có nhiều thời gian, bắt đầu nhanh nhanh lên.”

Tiền Tiểu Phi nghe lời, lập tức ngồi vào bàn, nhưng lại chậm chạp không cầm bút: “Nhưng phải trả lời như thế nào mới được a!”

“Nghĩ thế nào nói vậy đi, thật sự không được cũng còn cách khác...” Kim Hàn nói.

“Cách khác...” Tiền Tiểu Phi nghi hoặc nhìn Kim Hàn, “Còn có cách khác sao?”

Kim Hàn mặt vẫn thẳng tưng, nhưng lời nói lại làm Tiền Tiểu Phi dựng tóc gáy: “Ta cũng không ngại dùng bạo lực...”

Tiền Tiểu Phi nghĩ ngay tới vô số ngón châm giấu trên người Kim Hàn... Ác hàn ~~ vì sinh mệnh, nữ nhân kia tốt nhất là nên gặp bọn họ đi. Amen.

Tiếp đó, hai người cùng nghĩ đáp án, sau đó bắt đầu trao đổi, nhưng không đạt tới kết quả. Đáp án của Tiền Tiểu Phi là “quên, yêu, chờ”, đáp án của Kim Hàn lại là “Giết, lấy, không biết”. Theo Kim Hàn giải thích, câu hỏi cuối cùng đã vượt qua khả năng lý giải của hắn, cho nên hắn quyết định bỏ qua.

Nhìn đáp án của hai người, chỉ có thể thấy một điều – quả thật là tinh tú ngắn gọn a.

Bài thi chỉ có một, đáp án phải thống nhất, cuối cùng thông qua phương pháp nguyên thủy nhất, cũng là hữu hiệu nhất – oản tù tì, lời giải cuối cùng cũng ra lò.

Quên. Gã. Chờ.

Đáp án đã có, chỉ còn lại vấn đề viết. Chỉ thấy Tiền Tiểu Phi xắn tay áo, khí thế bừng bừng, cầm bút lông, sau đó đứng yên: “Ta không được đi học, đáp án bài thi phải viết như thế nào a, có cần mỗi câu trả lời thêm một dấu hai chấm không?”

Kim Hàn bó tay nói: “Có mỗi ba chữ cách thức cái gì a!”

Tiền Tiểu Phi phản bác: “Đây là một loại mỹ cảm nha, thật là, nhanh lên nói coi!”

Không ngờ, ánh mắt Kim Hàn chợt trở bên âm đạm: “Không biết, ta cũng chưa từng đi học...”

Nhắc bút đã lâu như vậy, gió lạnh thổi qua cửa sổ, một giọt mực từ đầu bút lông rơi xuống.

Tiền Tiểu Phi cuối cùng quyết định không dây dưa thêm nữa, chính là lúc hạ bút không quên lầu bầu: “Cái gì mà phổ cập giáo dục bắt buộc chứ, căn bản là nói láo...”

Bào đường đưa đáp án của hai người lên lầu, chỉ một lúc sau đã chạy xuống, nói lão bản muốn gặp họ.

Dễ dàng tới bất ngờ làm cho Tiền Tiểu Phi nhất thời không kịp thích ứng, hẳn còn nghĩ Niếp Hiểu Nhã sẽ vì cái đáp án siêu ngắn của họ mà từ chối gặp mặt chứ.

Bào đường đem hai người tới cửa nhà các lầu hai, sau đó ly khai. Cùng lúc, từ bên trong, một tiếng nói ôn nhu truyền ra: “Người tới là khách, mời vào.”

Hai người đẩy cửa vào. Trong phòng trang trí mộc mạc nhưng không mất đi nét thanh lịch, trên vách đầy những tú phẩm tinh xảo động lòng người. Giữa phòng đặt một khung thêu, mặt trên còn một tú phẩm chưa làm xong, còn nữ nhân đang ngồi trước khung thêu.

Nga, mặt thon dài, làn mi tinh tế, mũi nho nhỏ, đôi môi nhạt màu, nữ nhân này không thể gọi là tuyệt sắc, nhưng lại có một vẻ điềm tĩnh khó tả. Đáng ra, nữ tử như vậy không thể làm cho nam nhân vừa gặp đã sinh ra cảm giác khác thường, nhưng sự thật từ cửa vào Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn đã cảm thấy không tự nhiên, đó là bởi vì ánh mắt nàng.

Biết nói thế nào, nữ nhân lúc này đang dùng một biểu tình kỳ lạ nhìn chằm chằm hai người, Tiền Tiểu Phi xem ánh mắt kia giống như mấy bà tám hàng xóm nghe được tin hàng giảm giá liền lao đi như điên, kết quả phát hiện đó là tin vịt, hơn nữa còn mua đắt hơn bình thường.

“Vị đại tỷ này, chúng ta... có gì không ổn sao?” Tiền Tiểu Phi bị nhìn thực sự khó chịu, rốt cuộc nhịn không nổi mở miệng hỏi.

“Đại, đại tỷ?” Nữ nhân xem ra bị đả kích tương đối lớn, nguyên lai tuổi tác đối với nữ nhân thời nào cũng là cấm kị.

## 15. Chương 15

### CHƯƠNG 15

Tiền Tiểu Phi rất nhanh liền hiểu được vấn đề, vội vàng nói: “Không, không, cái kia... Ân... Là tôn xưng, chính là như vậy, chúng ta có việc muốn nhờ thôi, tự nhiên muốn dùng tôn xưng.”

Nhìn sắc mặt nữ nhân dần dần dịu đi, Tiền Tiểu Phi trộm lau mồ hôi, chính là cảm thấy thật oan uổng, nữ nhân trước mắt ít nhất cũng gần ba mươi, tuy thoát nhìn không lớn tuổi nhưng tuyệt đối thành thực, cho nên hẳn cảm thấy gọi là đại tỷ là thích hợp nhất rồi, bất quá, không nghĩ tới...

“Xin hỏi người là ‘Thệ ảnh thâm’ Niếp Hiểu Nhã sao?” Kim Hàn thực thông minh, xưng hô ngắn gọn, dùng danh hào thay thế.

“Các người vừa mới trả lời câu hỏi của ta, nhanh như vậy đã quên sao?” Niếp Hiểu Nhã thản nhiên châm chọc.

Kim Hàn cũng không để ý tới: “Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, cho nên hy vọng có thể mau chóng được người hỗ trợ.”

“Đừng vội,” Niếp Hiểu Nhã ngắt lời Kim Hàn, “Ta còn có vấn đề cần biết rõ.”

Còn có sao! Tiền Tiểu Phi trong lòng khóc thét, sắc mặt Kim Hàn cũng xấu đi. Nữ nhân trước mặt sao lại giống “Mười vạn câu hỏi vì sao” (tên một bộ sách nổi tiếng ở TQ, hỏi & trả lời đủ các loại vấn đề sinh lý hóa thiên văn địa lý luôn) sống vậy a.

Niếp Hiểu Nhã tự nhiên không thể biết suy nghĩ của hai người, mà cho dù nghe được cũng không hiểu cái gì là “mười vạn câu hỏi vì sao”, vậy nên vẫn tiếp tục nói: “Đáp án vừa rồi là của ai trong nhị vị?”

Tiền Tiểu Phi nhanh chóng hồi đáp: “Tổng hợp lại.”

Niep Hiếu Nhã nhướn mi, hiển nhiên câu trả lời này có chút ngoài dự kiến của nàng, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, nói: “Ta thực có hứng thú với câu trả lời của hai người, ngắn mà đủ, lại đầy thâm ý.”

Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn chỉ có thể cười gượng, vì sợ dĩ trả lời đơn giản như vậy là bởi cả hai người cùng không biết dùng bút lông, sợ viết nhiều càng xấu mặt. Nói cách khác, cũng có thể coi như hai người họ cũng biết mình biết ta đi.

Niep Hiếu Nhã nói tiếp: “Nhìn câu trả lời của nhị vị, ta nghĩ người tới là một cô nương, không nghĩ lại là hai đại nam nhân.”

Cảm xúc không hề che giấu, người bình thường ai cũng có thể thấy giọng nói của nàng đầy chán ghét.

Tiền Tiểu Phi lúc này mới biết, nguyên lai khi vào cửa khiến cho Niep Hiếu Nhã giật mình, đó là bởi vì nàng tự đoán nhầm tự chịu đả kích.

“Ta từ khi mở Tiên Nguyệt Lâu, không mấy khi tiếp đãi nam khách, các người coi như may mắn, có chuyện liền nói đi,” Niep Hiếu Nhã có chút hưng trí nhìn hai người, “thừa dịp tâm tình hiện giờ không tệ lắm...”

Kim Hàn đang muốn nói, Tiền Tiểu Phi lại nhanh mồm tranh mở miệng trước: “Nữ nhân phải thường xuyên vui vẻ mới có thể trẻ lâu nga.”

Không ngờ Niep Hiếu Nhã không hề tức giận, ngược lại thú vị nhìn Tiền Tiểu Phi: “Lời này của người nghĩa là sao?”

Tiền Tiểu Phi cũng liền phun một tràng dài: “Người ta mỗi lần tức giận, thân thể sẽ tiết ra một loại hoocmon trì hoãn trao đổi chất, làm tăng tốc độ già đi, đặc biệt đối với nữ nhân càng có ảnh hưởng lớn. Ta là đọc được ở trong một cuốn tạp chí phổ cập khoa học, cho nên có căn cứ khoa học đó nha.” nói tới đây, Tiền Tiểu Phi mới nghĩ tới mình dùng quá nhiều từ ngữ hiện đại, cho nên bắt đầu giải thích: “Trao đổi chất chính là chỉ...”

“Người nói ta đại khái có thể hiểu,” Nữ nhân gắt lời Tiền Tiểu Phi, “Tuy rằng không hiểu hết...”

“Hiểu được là tốt rồi.” Tiền Tiểu Phi cười nói, “Cho nên, ở góc độ của một nam nhân, ta hy vọng tất cả nữ nhân lúc nào cũng xinh đẹp trẻ trung không cần già đi.”

“Ha ha, tất cả nữ nhân?” Niep Hiếu Nhã rút cuộc lộ ra nụ cười đầu tiên kể từ khi gặp mặt, “Còn nhỏ tuổi đã như thế, tương lai khẳng định là một kẻ bạc tình.”

Kim Hàn nhìn nhìn hai người một bộ hiểu rõ vấn đề trước mặt, cảm thấy cần thiết phải nhu nhu huyết Thái Dương một chút. Tiền Tiểu Phi tựa hồ đối với vấn đề chống lão hóa cũng không khác gì nữ nhân, nghiên cứu thật là sâu đi.

“Vừa rồi trả lời câu thứ ba là người sao?” Niep Hiếu Nhã đột nhiên hỏi.

“Người làm sao biết được?” Tiền Tiểu Phi kinh ngạc.

Niep Hiếu Nhã thần nhiên liếc nhìn Kim Hàn một cái, nói: “Ta nghĩ, cái vị bên cạnh người này chỉ sợ đọc câu hỏi còn không hiểu đi.”

Lần này Tiền Tiểu Phi càng kinh ngạc, kinh ngạc đến cái gì cũng không hỏi lên lời.

Niep Hiếu Nhã tiếp tục nói: “Nam nhân chia làm hai loại, có thể nói chuyện và không thể nói chuyện, mà người bên cạnh người này rõ ràng thuộc loại thứ hai.”

Kim Hàn nghe vậy yên lặng nhún nhún vai, tựa hồ cũng thấy may mắn là mình không thuộc loại có thể nói chuyện với Niep Hiếu Nhã.

Vấn đề đến đây cũng kết thúc, Niep Hiếu Nhã không dây dưa thêm, mà quay đầu về phía Tiền Tiểu Phi: “Có thể nói cho ta biết vì sao lại là ‘chờ’ không?”

Tiền Tiểu Phi biết Niep Hiếu Nhã đang nói đến câu hỏi thứ ba, vì thế cũng không giấu giếm, đem quá trình tự hỏi tự trả lời của mình trình bày rõ: “Bởi vì nếu đồng thời tồn tại hai loại tính cách si tình cũng phụ bạc, vậy đương nhiên cuối cùng tính cách tốt sẽ mạnh hơn tính cách xấu, đó là bản tính của con người, cho nên kẻ đó cuối cùng sẽ chọn si tình, như vậy đương nhiên phải chờ lâu.”

Nghe Tiền Tiểu Phi trả lời, Kim Hàn bắt đầu nhú mày. Ai nói tính cách tốt luôn chiến thắng, quyển sách nào nói đó là bản tính con người? Tiền Tiểu Phi tên này lại lên cơn tăng bốc lý luận nhân tính bản thiện của mình nữa.

Bất quá Niếp Hiểu Nhã nghe những lời này dị thường chăm chú, chỉ thấy nàng có chút dăm chiêu, hồi lâu mới nói: “Cuối cùng sẽ là si tình sao... Kết luận nghe thật hay đi...”

Tiền Tiểu Phi mãnh liệt gật đầu, cố gắng gia tăng độ tin cậy.

Niếp Hiểu Nhã cuối cùng hít sâu một hơi, giống như đem nỗi lòng bao lâu nay phóng xuất, thật lâu sau mới nghiêm túc nói: “Vậy các người đến đây làm gì.”

Kim Hàn không nói gì nữa, cho rằng Tiền Tiểu Phi đã gieo hạt, bón phân, phun thuốc trừ sâu xong, chính mình chỉ cần chờ thu hoạch là được.

Tiền Tiểu Phi cũng không phụ hy vọng của hần, nhanh chóng đem thiệp mời trong lòng lấy ra, đưa đến trước mắt Niếp Hiểu Nhã: “Có thể đem danh tự trên đây đổi thành Kim Tiền Bang?”

“Kim Tiền Bang?” Niếp Hiểu Nhã không hiểu nhìn Tiền Tiểu Phi.

Hần lấy tay chỉ chỉ mình cùng Kim Hàn, cười cười: “Ta là Tiền Tiểu Phi, hần là Kim Hàn, chúng ta là lực lượng nóng cốt của Kim Tiền Bang.”

“Ha ha,” Niếp Hiểu Nhã cũng buồn cười, “Chỉ mong không phải cả bang có mỗi hai kẻ nòng cốt các người...”

Niếp Hiểu Nhã nói xong bắt đầu đánh giá thiệp mời, sau đó bất ngờ muốn kêu lên một tiếng kinh ngạc, chỉ thấy nàng ngược mắt lên bất khả tư nghị nhìn Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn: “Có thể lấy thiệp mời của Diệu Không Không, Kim Tiền Bang khả ái của các người cũng không đơn giản a.”

Tiền Tiểu Phi có chút ngưng ngừng: “Cái kia... Nguyên nhân có chút phức tạp...”

Niếp Hiểu Nhã cũng không tiếp tục truy hỏi, cười cười nói: “Không mời các người là tứ đại môn phái kia không có mặt, bất quá ta tin tưởng không bao lâu các người sẽ trở thành thế lực mới trong võ lâm, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị thiệp mời đè chết.”

Niếp Hiểu Nhã xem ra có chút đồng bệnh tương lân. Theo con mắt Kim Hàn, tuy không bốn ba tứ xứ giang hồ, nhưng vẫn biết nhất cử nhất động của nó, nữ nhân này quả nhiên không đơn giản.

“Lần này khánh công yến cũng mời người sao?” Tiền Tiểu Phi nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có khả năng.

“Ta không thích xuất môn, cũng chán ghét gặp phiền toái, phong trần mệt mỏi cũng tổn thương nữ nhân không kém gì giận dữ nha.” Niếp Hiểu Nhã nửa thật nửa đùa nói.

Tiền Tiểu Phi cảm thấy nguyên nhân nàng không đi có lẽ không đơn giản như vậy, nhưng cũng không tiện hỏi thêm, bởi vậy cũng không cãi nhai gì nữa.

Niếp Hiểu Nhã đánh giá cẩn thận thiệp mời kia, sau đó nói: “Chỉ là chuyện nhỏ, bất quá các người phải ra ngoài cửa chờ, khi ta thèm không muốn có người trong phòng.”

Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi thức thời đóng cửa ra ngoài, bắt đầu chờ đợi.

Thời gian chờ ngắn ngoài dự kiến, tuy biết Niếp Hiểu Nhã tú công lợi hại, nhưng chưa đầy mười phút sau chiếc thiệp mời có thể nói hoàn toàn không nhìn ra sơ hở đã ra lò, làm cho hai người không khỏi giật mình.

“Thật sự là lợi hại a!” Tiền Tiểu Phi chân thành ca ngợi.

Bất luận là ở thời nào, người ta vẫn luôn thích nghe nịnh nọt, cho nên lời nói của Tiền Tiểu Phi tự nhiên làm cho Niếp Hiểu Nhã thập phần vui vẻ.

“Các người không phải đang vội sao, cho nên ta liền làm nhanh một chút,” Niếp Hiểu Nhã cười nói, “Đây là đãi ngộ đặc biệt đó nha.”

Tiền Tiểu Phi giống như chợt nhớ tới cái gì, chỉ thấy hần không ngừng sờ soạng khắp người, một lúc lâu sau mới tìm ra một chiếc nhẫn bạch kim khắc hoa văn, đem nhẫn đặt vào tay Niếp Hiểu Nhã, nói: “Cái này đưa người, coi như tạ lễ.”

Kim Hàn nhìn cảnh tượng trước mắt, khe nhú mày, Tiền Tiểu Phi này lúc xuyên việt thì không nước sôi lửa bỏng như vậy lại mang theo toàn những thứ loạn thất bát tao a, đầu tiên là công cụ móc túi, bây giờ lại là nhẫn bạch kim...

Niép Hiểu Nhã tự nhiên không biết thứ này, chỉ thấy nàng hơi nghi hoặc nhìn Tiền Tiểu Phi, hỏi: “Đây là cái gì? Ban chỉ?”

“Cái này gọi là nhẫn, biểu tượng cho một lời hứa hẹn,” Tiền Tiểu Phi mỉm cười, trông như là nam sinh đang đùa giỡn tiểu cô nương, nói một đồng linh tinh, “Người đeo nói vào tay trái người yêu,” Tiền Tiểu Phi giờ ngón áp út tay trái ra, “Chính là ở đây, hấn sẽ yêu người trọn đời trọn kiếp nga.”

Niép Hiểu Nhã có chút mê muội nhìn chiếc nhẫn, nhẫn cũng không phụ lòng người lóe lên ánh sáng mê người, tao nhã lại thần bí. Thật lâu sau, Niép Hiểu Nhã mới phục hồi tinh thần, chỉ thấy nàng đem nhẫn cẩn thận cất vào trong người, sau đó lộ ra nụ cười bướng bỉnh như thiếu nữ: “Sách, rõ ràng mặt búng ra sữa, còn bày trò giả thành thực, cần bản chẳng có mị lực!”

“Ha ha, ta còn có thể lớn mà!” Tiền Tiểu Phi cũng cười, hấn cảm thấy Niép Hiểu Nhã giờ phút này đặc biệt xinh đẹp, không chỉ khuôn mặt mà cả khí chất. Chỉ trong nháy mắt ấy, hấn đối với nam nhân khiến Niép Hiểu Nhã đau khổ chờ đợi kia nảy sinh một chút tò mò. Sau đó một giây lại cảm thấy chính mình tựa hồ cũng bắt đầu giống mấy bà tám.

“Nếu các ngươi đang vội, ta cũng không giữ lại, bất quá sau này có gì cần hỗ trợ cứ tìm ta, tuy rằng sẽ không miễn phí như lần này, nhưng sẽ có ưu đãi nga, : Niép Hiểu Nhã liếc liếc mắt, khoái trá trêu chọc.

Rời khỏi Tiền Nguyệt Lâu đã là buổi chiều, Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi lại mượn một chiếc xe ngựa, bắt đầu phi như bay tới Cổ Vận sơn trang.

Trong xe ngựa, Tiền Tiểu Phi dị thường nhàm chán, liền bắt đầu táy máy gói đồ của Kim Hàn. Chỉ thấy vẻ mặt hấn đầy tò mò: “Người rốt cuộc mang theo bao nhiêu tiền a, như thế nào tiêu mãi không hết?”

Kim Hàn cười khổ: “Có người hy vọng mình mau tiêu hết tiền sao?”

Ai ngờ Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên bưng bưng hưng trí: “Nguyên lai tiền còn có phần của ta a, ha ha, ta biết người là anh em tốt mà!”

Kim Hàn bất đắc dĩ, hấn không biết mình có cả ý này nha, tinh thần của Tiền Tiểu Phi phải nói là không thể chỉ dùng từ lạc quan đã có thể hình dung. Đột nhiên muốn trêu chọc hấn chút, Kim Hàn cố ý nói: “Ta từ nãy đã tự hỏi một việc, nếu nam nhân Niép Hiểu Nhã yêu không mang vừa nhẫn của ngươi, ngươi nói phải làm sao?”

“Không thể nào...” Tiền Tiểu Phi lo lắng trầm ngâm, quả là một vấn đề khó khăn, nếu Niép Hiểu Nhã vì thế mà nghĩ mình cùng nam nhân không có duyên phận thì thật không phải! Cổ nhân tựa hồ đều rất mê tin a...

Nhìn Tiền Tiểu Phi tựa hồ thật sự phiền não, Kim Hàn nhin không được cười: “Không cần phải nghĩ nhiều, ta vừa nãy nhìn một chút, cái nhẫn kia ít nhất là hơn 20mm, trừ phi nam nhân của Niép Hiểu Nhã là vận động viên cử tạ, nếu không chắc chắn chỉ có thể lớn không thể nhỏ.”

Lời nói của Kim Hàn cũng không thể làm Tiền Tiểu Phi yên tâm: “Nhưng lớn cũng không được a...”

“Này...” Kim Hàn nhất thời cũng không có cách nào giải quyết.

Ai ngờ Tiền Tiểu Phi bỗng linh quang chợt lóe, lớn tiếng nói: “Có thể lấy chỉ cuốn vào bên sườn nhẫn, như vậy có thể làm nó nhỏ đi rồi. Dù sao chỗ Niép Hiểu Nhã cũng dư thừa chỉ mà.”

Trong một chiếc xe ngựa, hai đại nam nhân thế kỷ hai mươi mốt vắt óc suy nghĩ, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề nhẫn nhỏ cho một nữ tử Minh triều – nguyên lai lãng mạn cũng thực sự đau đầu a.

## 16. Chương 16

### CHƯƠNG 16

Từ Tú Lam trấn tới Cổ Vận sơn trang đại khái chỉ mất hai ngày đường, cho nên khi hai người tới nơi mới là sáng ngày chín tháng mười, khánh công yến đương nhiên buổi tối mới bắt đầu, cho nên cả hai trước tiên được an bài chỗ ở.

Bọn họ đương nhiên không có cơ hội nhìn thấy Cổ Vận sơn trang trang chủ, bởi vì đối với loại môn phái nhỏ trên giang hồ đâu đâu cũng có đêm không hết như bọn họ, mấy đại nhân vật như vậy căn bản không thêm chủ động gặp mặt. Kim Hàn đối với việc này thật vui mừng tự tại, còn Tiền Tiểu Phi lại rất không cao hứng.

“Ta còn nghĩ ít nhất còn có thể lập tức thấy trang chủ mà.”

“Người tò mò vậy sao?” Kim Hàn nhú màu, diện mạo mấy người đó hẳn một chút cũng không muốn nhớ lại.

“Nha, ta thiếu chút nữa quên người đã gặp bọn họ nha,” Tiền Tiểu Phi lấy lại tinh thần, “Nói mau, trang chủ này là dạng Tả Lãnh Thiền hay là loại Nhạc Bất Quần (cái này ai không biết thỉnh xem Tiểu ngạo giang hồ)?

Thực rõ ràng, Tiền Tiểu Phi đã vô thức đem mấy người này tự động phân loại, mà theo kiểu phân loại này thì hẳn tứ đại môn phái kia trong lòng Tiền Tiểu Phi để lại ấn tượng xấu hết mức rồi.

“Tuy nói hai loại người này không tốt lắm, nhưng người so sánh cũng thực thỏa đáng...” Kim Hàn vừa nghĩ vừa cười ra tiếng, “nếu như quả thật phải nói thì, Cổ Bạch kia chính là hỗn hợp của cả hai loại.”

Hỗn hợp của Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần? Tiền Tiểu Phi vì tưởng tượng của mình mà rung mình một cái, tiếp theo hẳn lại nghĩ tới một vấn đề thực nghiêm trọng: “Không xong, tứ đại môn phái đều biết người, người xem buổi tối chúng ta phải làm sao a!

Không ngờ Kim Hàn lại không có chút gì lo lắng: “Xuân Phong Môn vốn ở một nơi bí mật, ta bốn năm cũng chưa từng đi lại trên giang hồ, liền ngay cả lúc Xuân Phong Môn bị tiêu diệt ta vẫn luôn ở sau màn chỉ huy, trừ bỏ lão giả hỏa ở Thích Thiên Tự ra, không có ai gặp qua ta.

“Có một người gặp cũng không an toàn a.” Tiền Tiểu Phi tiếp tục lảm nhảm.

Kim Hàn chắc chắn trả lời: “Yên tâm đi, lão gia hỏa kia sẽ không đến. Hẳn tự xưng là cùng thế vô tranh, làm sao có thể đến tham dự khánh công yến!”

Sách, cùng thế vô tranh? Tiền Tiểu Phi trong lòng xem thường, nếu thực sự cùng thế vô tranh, nhất định không đời nào tự xưng là cái gì cùng thế vô tranh!

“Chả lẽ... Người quan tâm ta?” Kim Hàn cười quỷ dị, ghé sát bên mặt Tiền Tiểu Phi.

Bất quá Kim Hàn làm cử chỉ này xem ra thật tuần tú cũng thật tình tứ, nhưng không những không thể mê đảo Tiền Tiểu Phi, ngược lại còn khiến cho tên kia tiện tay đặt lên trán Kim Hàn.

Chỉ thấy Tiền Tiểu Phi nhú mày, nói như thật: “Không phát sốt a...”

Ngất ~ Kim Hàn sắp điên tới nơi, cảm thấy việc cố gắng tìm kiếm một phản ứng bình thường của Tiền Tiểu Phi là sai lầm lớn nhất suốt nửa đời mình.

Bất quá lúc này đầu sổ tội đồ lại đang bướng bỉnh cười tươi.

“Hắc hắc, đùa với người thôi! Ta không quan tâm người ai quan tâm người, chúng ta là Kim Tiền Bang a!”

Trong vẻ tươi cười kia còn mang theo mấy phần giảo hoạt, nghịch ngợm cùng đùa dai và thông minh, làm Kim Hàn không khỏi đứng ngây ra. (anh định quyến rũ em nó, cuối cùng bị em phản công =)))

Cảm giác tâm động là như thế đi, Kim Hàn kinh ngạc phát hiện mình cứ nhiên nhìn thấy Tiền Tiểu Phi cười mà tâm động, tuy rằng cảm giác này cũng không tệ.

Một cái đầu cái-gì-cũng-không-biết cứ thoát ẩn thoát hiện trước mắt Kim Hàn, mà chủ nhân của nó lại trước mắt Kim Hàn cười cười: “Như thế nào, cảm động ngốc luôn rồi?”

Kim Hàn lúc này mới khôi phục tinh thần, vội vàng thô lỗ đem mặt Tiền Tiểu Phi đẩy ra: “Nhức đầu với người quá...”

“Đau, đau, đau... Ai, người không thể nhẹ nhàng hơn sao!” Tiền Tiểu Phi bắt mãi xoa xoa hai má, oán giận nói, “Mặt là vốn quý của con người nha, người nếu dám hủy dung nhan của ta, cam đoan sẽ có vô số nữ nhân thương tâm đến tìm người liều mạng vô số nam nhân cực độ phần nộ đến tìm người quyết đấu...”

“Dừng dừng!” Kim Hàn bỗng nhiên ngắt lời, “Như thế nào còn có nam nhân?”

“Các anh em của ta a!” Tiền Tiểu Phi hỏi đáp đến đương nhiên, “Người hiệp nghĩa can đảm, nghĩa bạc vắn thiên, khí độ phi phạm, lòng dạ khoan dung như ta...”

Tiền Tiểu Phi còn đang nói đến say mê, Kim Hàn đã không chút lưu tình dùng sự thật tàn khốc đả kích hắn: “Dùng ưu điểm của Quách Tĩnh vợ vào mình.”

“Àn...” Tiền Tiểu Phi nhất thời không nói gì, một lúc sau liền tiếp tục, “Ít nhất ta cũng thông minh quyết đoán, tùy cơ ứng biến, thông minh tuyệt đỉnh...”

“Người cũng không phải Vi Tiểu Bảo.” Kim Hàn tiếp tục ác độc nói.

“Uy, người không dễ yên được sao!” Tiền Tiểu Phi rốt cuộc chịu không nổi, “Người uống nhầm thuốc sao, liên tục nhắm vào ta!”. Nếu là bình thường nghe câu này, gặp tình huống thế này, Kim Hàn nhất định chỉ cười trừ, mặc cho Tiền Tiểu Phi ba hoa chích chòe, cùng lắm là không để ý tới hắn, nhưng hôm nay thái độ lại khác thường, làm cho Tiền Tiểu Phi quả thật không kịp thích ứng.

Lời nói của Tiền Tiểu Phi lại làm cho Kim Hàn sững sờ ngốc lảng, hắn cũng phát hiện mình không giống bình thường tác phong cẩn mật, tựa hồ bắt đầu từ lúc Tiền Tiểu Phi nói sẽ có vô số nam nữ vì y liều mạng, chẳng lẽ, mình lại ghen? Kim Hàn vì phán đoán này cảm thấy bất khả tư nghị, ảnh hưởng của Tiền Tiểu Phi với mình đã tới mức độ này, làm cho hắn có chút sợ hãi.

Đúng vậy, sợ hãi.

“Uy, người không sao chứ?” Tiền Tiểu Phi nghi hoặc lay lay Kim Hàn, hôm nay hắn thực sự siêu kỳ quái.

Kim Hàn phục hồi tinh thần lại, đang định nói chuyện, chính là đúng lúc này tiếng cửa mở vang lên, chỉ thấy Khổng Tiêu mỉm cười đi tới. Hắn vẫn mặc bộ quần áo mấy ngày trước, nhưng so với trước kia thêm chút thần thanh khí爽.

“Ta từ xa đã nghe thấy tiếng Tiểu Phi, có phải Kim Hàn huynh lại khi dễ hắn không?” Khổng Tiêu cười rộ, ôn văn nhi nhã.

Kim Hàn nghe vậy nhú mày, “Tiểu Phi” nghe thật chói tai, bọn họ từ lúc nào thân thuộc như vậy?

“Tiền Tiểu Phi ta tức trí đa mưu, trí tuệ hơn người, làm sao có thể bị người khác khi dễ!” Tiền Tiểu Phi cũng thực bất mãn, việc này can hệ tới mặt mũi nam nhân a.

Khổng Tiêu liếc mắt nhìn Kim Hàn, thông minh im lặng cười cười.

Kim Hàn bị Khổng Tiêu nhìn đến không thoát mái, hắn suy suy nghĩ nghĩ, khách khí nói: “Chúng ta nghĩ mình đã tới sớm, không ngờ Khổng Tiêu còn sớm hơn a.”

Khổng Tiêu cũng cười: “Sáng sớm chim chóc có trùng ăn thối, Cổ Vận sơn trang thật có nhiều chuyện thú vị mà, nhất là mấy ngày nay làm khánh công yến, thật sự là náo nhiệt, ta làm sao có thể bỏ qua?”

Kim Hàn đối với “chuyện thú vị” trong miệng Khổng Tiêu không chút hứng thú, nhưng cũng biết ý Khổng Tiêu không đơn giản như vậy. Tiền Tiểu Phi tuy ngày thường cầu thả, nhưng không ngu ngốc, tự nhiên cũng nghe ra vấn đề, bất quá hắn tin tưởng đã tới Cổ Vận sơn trang, chuyện thú vị kia nhất định ở ngay cạnh mình, cũng không nóng lòng biết ngay.

“Nếu thú vị như vậy, Khổng Tiêu huynh vì sao còn tới đây nói chuyện phiếm đầu?” Kim Hàn miệng mỉm cười, nhưng ai cũng nghe thấy ý trực khách trong lời nói.

Khổng Tiêu lại không để ý tới, hắn cảm thấy Kim Hàn có thể khách khí vậy đã là hiếm gặp rồi. Dù sao hắn cùng Kim Hàn cũng không vừa mắt lẫn nhau, không thể nói rõ lý do, nếu buộc phải nói cũng chỉ có thể là năm sinh tương khắc.

“Chuyện thú vị cần chờ đợi, sao có thể sốt ruột được, cho nên ta bây giờ ở đây giết thời gian, chờ tới buổi tối cao trào thôi.” Khổng Tiêu lạnh nhạt trả lời.

Tuy rằng Tiền Tiểu Phi cảm thấy thái độ xem diễn trò này quả là thiếu tôn trọng chủ nhân, nhưng vừa nghĩ tới chủ nhân kia là đầu sỏ trong vụ cho nổ Xuân Phong Môn, áy náy trong lòng hắn cũng mất tích luôn.

Bất quá hắn vẫn có chút tò mò với lời nói của Khổng Tiêu: “Người làm sao biết buổi tối là cao trào?”

“Ha ha” Khổng Tiêu hướng Tiền Tiểu Phi cười lớn, “Tất cả người có liên quan tụ tập ở một chỗ, có thể nào không phần khích sao?”

Người có liên quan... Trong đầu Tiền Tiểu Phi hiện ra hình ảnh của chiến tranh thế giới, sau đó đồng tình gật đầu: “Khẳng định phi thường phần khích...”

“Nếu muốn giết thời gian, không bằng chúng ta chơi cờ đi.” Kim Hàn không biết lấy từ đâu ra một bàn cờ vậy, đặt lên bàn mời Khổng Tiêu.

Khổng Tiêu có phần không kịp thích ứng với việc Kim Hàn thay đổi một trăm tám mươi độ, bất quá rất nhanh cũng chuẩn bị ứng chiến, nói: “Cũng là một phương pháp tốt.”

Đừng nói Khổng Tiêu bất ngờ, ngay cả Tiền Tiểu Phi cũng không ngờ tới. Kim Hàn cư nhiên chủ động mời người khác chơi cờ! Hắn vẫn nghĩ Kim Hàn là loại người người không đụng ta ta cũng không nhìn người chứ. Còn có, hắn tại sao biết Kim Hàn có thể chơi cờ vậy, chẳng lẽ Hongkong thế kỷ hai mốt vẫn thịnh hành cờ vậy sao?

Bất quá vấn đề của Tiền Tiểu Phi rất nhanh được giải đáp.

Chỉ thấy Kim Hàn bất động thanh sắc đem cờ vậy đặt lên bàn, chính mình cũng ngồi xuống, nghiêm túc nói với Khổng Tiêu: “Chúng ta hôm nay chơi kiểu mới.”

“Cách chơi mới?” Khổng Tiêu hiển nhiên hứng thú với đề nghị này.

Kim Hàn nghe vậy gật gù đầu, sau đó bắt đầu giảng giải luật chơi.

Bên này Khổng Tiêu đang lắng nghe giải thích, cố gắng tiêu hóa, bên kia Tiền Tiểu Phi lại chỉ nghe một câu đã hiểu rõ cả. Hắn nhìn về phía Kim Hàn bằng ánh mắt không-tin-được, sau đó lại phát giác vẻ mặt nghiêm túc kia kỳ thực từng lỗ chân lông đều tản ra tính kế cùng đắc ý.

Người này sẽ không ác chỉnh Khổng Tiêu đi – dạy một cổ nhân chơi cờ ca rô?!

Phân loạn Cổ Vận

(Náo loạn Cổ Vận)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-tien-bang>